METAMORFOZA

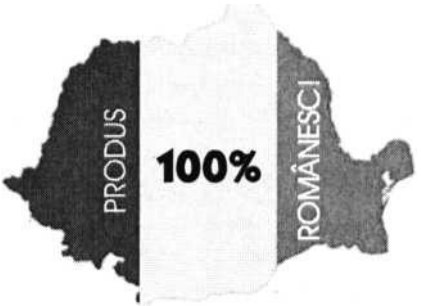

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # HORROR # FICTON **# HEROIC-FANTASY #**

Colecția Science-Fiction

124

Petru Racolța
METAMORFOZA

© 2019, Petru Racolța
© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României RACOLȚA, PETRU
Metamorfoza / Petru Racolța. - București: Pavcon, 2019
ISBN 978-606-9057-38-4

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de Copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Imagine: **Boris Krizmanic**

ISBN 978-606-9057-38-4

PETRU RACOLȚA

etamorfoza

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 Extra-Terestrul
 # 2 Secretul emisferei
 # 3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 # 4 Scornituri spăimântătoare
 # 5 Rangkook
 # 6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
 # 7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
 # 8 Erezia egumenului Glicherie
 # 9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 # 10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 # 110 tragedie cerească
 # 12Cetiți-le noaptea
 # 13 Marginea curcubeului
 # 14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
 # 15 Praf
 # 16 Manuscrisul episcopului Petronius
 # 17Steaua fulgurantă - IVA *2*
 # 18Un român in Lună
 # 19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20Sawtooth
 # 21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Progradia
 # 23 A doua Lună a Pământului
 # 24 Dialogul păsărilor
 # 25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
 # 38 RSA - Auro Luck
 # 39 Războiul Celestinei
 # 40-49 Aripile Albastre
 # 50 Sânge, Metal și Speranță
 # 51 Decadența sufletelor noastre
 # 52Povestiri spăimântătoare
 # 53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55Casa din altă viață
#56Dinosauria
 # 57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 # 58 învățătorul
 # 59 Noaptea orașului ilustrat
 # 60 Praf 3
 # 61 Saurianul de metan - IVA 3
 # 62 Artefactul
 # 63 Casa fără cărți
 # 64 Apophis
 # 65 Parlamentul
 # 66RSA - Hora hoiturilor
 # 67 Dragonul fără aripi
 # 68 RSA - Judecata de Apoi
 # 69Avatarii faraonului Tlă
 # 70 RSA - România sub Asediu
 # 71 Efectul Metamorphis
 # 72 Dicționar de Enigme și Mistere
 # 73 Elogiu muncii de partid
 # 74 Insula pescărușilor
 # 75 Aurul beznei
 # 76 București, 2058
 # 77 încăpățânarea Timpului
 # 78 Deocamdată... enigme
 # 79 Tunelul de la

CUVÂNT ÎNAINTE

Petru Racolța a publicat deja câteva cărți, fiind un nume în literatura noastră. *Revolta din ogradă* e o carte fermecătoare pentru cei mici „de toate vârstele". *Povestirile unui maramureșean* poate fi numită literatură regională, într-un moment în care cultura se descentralizează vădit, valorile scriitorilor din teritoriu afirmându-se tot mai mult. Domnul Racolța a publicat și proză science-fiction, am avut onoarea să-i prefațez volumul *Planeta Paradis,* apărut la Editura Excelsior Art, în 2016. Scriam pe atunci că autorul pornește la drum cu toate mijloacele beletristicii, de la obișnuitele întâmplări cotidiene, în deschidere părând un roman realist. Mișcarea de translație pe o altă planetă nu abundă în descripții tehniciste, se produce pur și simplu o aterizare într-o lume nouă. Și iată-1 pe autor în această nouă scriere formată din mai multe nuvele, continuându-și demersul, pornind fără extravaganțe stilistice.

în *Tangențial,* un grup de turiști pleacă „...din cotidianul stre- sant, fără program rigid, fără prieteni sfătuitori, fără vecini bâr- fitori, fără rude agasante,

Nenorocită planetă! răbufni Călin. După ce că ne-a răpit, ne aruncă în hăul cosmic, bătându-și joc de legile astronomiei."

Urmează o călătorie spre centrul noii planete, care e locuită de ființe mult mai inteligente decât cele terestre. Părea, de fapt, o uriașă navă de transport proiectată în spațiu de niște motoare puternice, care pot dezvolta o viteză mult mai mare decât a luminii. De fapt, personajele captive se află în sediul creatorului însuși, o „creatură" înconjurată de aparatură electronică. Acesta le face oamenilor un reproș:

V-am dat apă, aer, lumină, o planetă cu condiții optime și mii de ani în care să progresați. Dar voi ce ați făcut cu toate aceste daruri?"

Urmează acțiuni prezidate de calculatoare, în universul cărora se înfruntă principii religioase, creștine, islamice și personaje mitologice, într-o luptă între bine și rău. Creatorul e ucis, iar astronauții fără de voie ajung din nou pe Pământ, în urma accesării unor computere. Fantezia autorului descrie momente fascinante, invitându-ne să nu întrerupem nicio clipă lectura.

Nuvela *Autobuzul* pare o scriere polițistă extraordinar de reușită, cu un suspans surprinzător de bine realizat. în centrul ei stă un autobuz vechi, abandonat, care are mai multe istorioare dubioase la activ. A aparținut unui „justițiar pe cont propriu, după ce tatăl său a pierdut un proces dureros cu un senator." Acum se află, dezafectat, într-o grădină și proprietarul acesteia refuză să îl înstrăineze la

le observăm, poate fiindcă ne-am obișnuit cu ele (...). E vorba despre un proiect militar colosal, cu indicativul secret de Rain- bow, prin care se poate realiza dispariția unor lucruri masive și apariția lor în altă parte. Experimentul Philadelphia..."

Autobuzul face lucruri asemănătoare. Proprietarul lui declară: „Am reușit să fac invizibile anumite obiective militare și chiar să le mut instantaneu dintr-un loc în altul (...). De aceea am ajuns să fac experiențe pe ținte ieftine și persoane condamnate la ani grei de pușcărie, cărora nu li se simțea lipsa în caz de dispariție. Un autobuz vechi și însemnat de gloanțe, având o istorie stranie până la confiscarea lui, a fost cel prin care am avut primele reușite." Finalul nuvelei este surprinzător. Nu-1 voi deconspira, lăsându-i cititorului plăcerea unei lecturi chiar deosebite.

La drept vorbind, următoarea nuvelă, *Metamorfoza,* mă duce cu gândul la altă metamorfoză, cu același titlu, a lui Franz Kafka. Dacă în cartea acestuia personajul se transformă în gândac, personajul lui Racolța, în urma unor credibile aventuri la mare, se transformă în scoică. Doi tineri ardeleni, Doina și Paul, se aventurează la mare, într-o tabără de corturi la Vama Veche. Deasupra evenimentelor plutește misterul Mișcării pentru Integrarea Spirituală în Absolut, binecunoscută de acum pentru isprăvile lui Bivolaru. Are loc o furtună, eșuarea unui yacht misterios, care s-a dovedit a fi făcut negoț cu came vie, transportând fete din România pentru a le vinde în străinătate, în

sului, autorul închide această parte a întoarcerii în ape a celui care trebuie să renunțe la condiția de om. Partea fantastică a nuvelei are mereu un suport realist, care face o convingătoare osmoză între fantastic și lumea obișnuită, așa cum este ea.

Partea a doua a povestirii ne rezervă surprize. Omul mării se întoarce, după ani de zile, timp în care a devenit un veritabil locuitor al adâncurilor și a construit o insulă mirabilă, dar și-a păstrat toate atributele umane. O tornadă scufundă un yacht. Pe insula artificială, personajul-scoică are în preajmă un copil al mării, orfan, salvat din valuri. Copilul acesta își face cunoștințe pe plajă. O fată, care-1 întreabă, cu veșnica ei curiozitate feminină: „Unde locuiți? Băiatul îi arătă largul mării, iar Lavi nu știu ce să înțeleagă. Pe o insulă mică, o lămuri el. Cu ceilalți prieteni. Vrei să-i cunoști? Fata aprobă încântată și, după ce băiatul dispăru sub apă pentru câteva secunde, în apropierea ei apărură doi pești mari și o focă (...) Ești un copil al mării, dar îți trebuie și un nume... sugestiv. Cum ar fi... Marin?" Autoritățile sesizează prezența copilului, iar aici lumea adâncurilor mării va intra în coliziune cu societatea nedreaptă și coruptă. „Un copil singur pe plajă e un semnal de alarmă. Eu o să-mi fac datoria și îl voi preda celor în drept. E spre binele lui și a societății," decide un om al legii. Această curiozitate a naturii trebuie neapărat să fie dată pe mâna poliției și medicilor. Aici va interveni însă omul mării, căruia i se face o descriere care merită a fi citată: „Fața, pe care căuta să și-o mascheze cu niște mâini la fel de

arestat. Se pune în mișcare aparatul antiterorist. El ajunge pe mâna unui medic parvenit care face experiențe similare sinistrului Dr. Mengele, urmărind să-și dobândească gloria prin fabuloasa descoperire. O piscină cu apă de mare va fi celula în care e arestat Paul. în spitalul groazei, din care încearcă să evadeze, medicul amintit ar vrea să realizeze mai multe ființe similare cu trupurile acoperite de cochilii. Prizonierul pare gata să coopereze. In acest timp, Doina, prima iubire a lui Paul, află de pericolul care-1 paște și intră în acțiune. Toată lumea se îndreaptă spre mare. în acest moment, nuvela lui Racolța se încarcă de o acțiune palpitantă și excelent pusă în pagină, când o ambarcațiune a medicului experimentalist pornește în larg, atacată de furtună și de diverse animale marine. Cei doi îndrăgostiți, Doina și Paul, se regăsesc pe nava devenită locul de detenție al omului-scoică, al copilului și-al Doinei. Doctorul malefic, pornit în căutarea insulei misterioase, îi are în custodie. Sentimentele reciproce ale celor doi nu s-au diminuat, chiar dacă ei fac acum parte din două lumi diferite. „El este iubitul meu și am venit să-i fiu alături." Paul a reușit să scape din arest și de dușmani, iar vasul izbutește să ajungă la insula artificială - un paradis al mării. Doctorul revine cu un elicopter și mitraliază yachtul cu care personajele încearcă să se întoarcă la Constanța, dar cei de pe vas reușesc să-l doboare. Ambarcațiunea se scufundă, iar Doina și băiatul ajung cu bine la Mamaia, pe o plută improvizată. Paul rămâne în mediul său acvatic, salvând oameni

de anticipație, pe fundalul bine descris al societății noastre contemporane, așa cum e ea. Acolo unde nu intervine fantazarea, rămâne background-ul acțiunii, dialogul, personajele sunt realizate firesc, tipurile apar bine conturate, individualizate și ceea ce, în alte cărți science-fiction, pare artificial și contrafăcut, în nuvelele lui Petru Racolța apare ca fiind firesc, iar asta datorită unui veritabil și profesional talent scriitoricesc.

TANGENȚIAL

5

Regretau această experiență, chiar dacă intențiile amândurora fuseseră lăudabile. O lună de evadare din cotidianul stresant, fără program rigid, fără prieteni sfătuitori, fără vecini bârfitori, fără rude agasante, fără ritmul sacadat al urbei, fără „beneficiile" telefoanelor, a internetului sau a televizorului sau a altor facilități de comunicare cu lumea. Au crezut că astfel vor avea timpul necesar să se redescopere unul pe altul, să discute despre ce abia mai mocnea.

Titus a găsit locul perfect, printr-un prieten care conducea vasul de agrement de pe lacul Bicaz. Acesta avea o casă de vacanță îndesată între arborii de la capătul celălalt al lacului, fără electricitate și apă curentă, făcută tocmai pentru întoarcerea omului la natură. Sabina s-a codit la început, dar apoi a cucerit-o ideea unui astfel de trai. Ce-i drept, erau dependenți prea mult de gadgeturi, iar faptul de a renunța o lună la toate, ar fi dovedit că nu sunt chiar atât de obsedați pe cât se acuzau reciproc. Dar dezamăgirile au început din primele zile.

Inițierea unor discuții sincere si calme s-a dovedit un 1 » »
lucru prea dificil pentru amândoi. Ajungeau la reproșuri

de la început, iar de acolo până la ceartă nu era decât un pas. Vorbele dure încetau doar când unul dintre ei abandona dialogul și se retrăgea într-o activitate menită să-i readucă liniștea. Sabina deschidea o carte, iar Titus își lua bețele și se ducea la pescuit. Ar fi întrerupt cu mult înainte acest calvar, doar că proprietarul avea să vină cu vaporașul după ei doar la finalul sejurului, condiție cu care căzuseră de acord. Nici să se aventureze prin pădure nu era o soluție, necunoscând zona și fiind o pradă ușoară pentru urșii despre care auziseră că sălășluiesc pe acolo. Astfel că au strâns din dinți si au răbdat cu stoicism, nu- mărând zilele și orele până când vor fi eliberați din închisoarea autoimpusă.

Acum răsuflau ușurați pe podețul unde trebuia să acosteze vasul lui Săndel, pentru a-i duce înapoi în lumea după care tânjeau de 30 de zile. Din când în când, mai schimbau câte o vorbă scurtă, cu ochii pe ceas și pe direcția de unde trebuia să le vină salvarea. Intr-un târziu, zăriră un punct negru ce se concretiza în ceea ce sperau, fapt ce le aduse zâmbetul pe buze și un freamăt în repartizarea bagajelor. Lumea se întrevedea tot mai aproape, pe măsură ce ambarcațiunea se apropia de ei.

Săndel le făcu cu mâna să se grăbească, imediat când ajunse la locul de îmbarcare, de parcă mai era nevoie. Incărcați ca doi hamali, au urcat pe punte în pas vioi, cu puțin ajutor din partea unui pasager mai amabil și a prietenului lor.

— Cam puțini clienți ai astăzi, remarcă Titus, după ce îi strânse mâna energic și îl îmbrățișă cu patos.

— Nici n-aș fi pornit în cursă, dacă n-ar fi trebuit să vă iau, îi răspunse Săndel cu o voce gravă. De altfel, nu am decât patru, probabil sinucigași ca mine.

— S-a întâmplat ceva? se interesă Sabina. Văd că e vreme frumoasă…

— Se vede că ați fost rupți de lume. Ia uitați-vă pe cer, nu vi se pare nimic deosebit? le arătă omul o direcție spre orizont.

Abia atunci cei doi observară un astru, pe care îl confundaseră cu Luna. De fapt, Luna era într-altă parte, mai spre orizont, palidă și abia vizibilă.

— Ce naiba mai e si asta? exclamă Titus, contrariat.

— O planetă, primi răspuns. Una care se apropie cu mare viteză de Pământ. Unii astronomi spun că sunt mari sanse să ne lovească, altii susțin că o să treacă foarte aproape de noi. Oricum ar fi, seamănă a Apocalipsă. Oamenii s-au închis în case, s-au baricadat în buncăre sau au intrat în panică și prădează tot ce pot. E nebunie mare, Titus. Hai s-o ștergem cât mai repede, până nu ne prinde potopul pe lac.

Nici nu termină Săndel bine de vorbit, că apa începu să se agite în jurul lor, iscând valuri bezmetice. Mergeau cu toată viteza, în timp ce ochii le erau fixați spre globul luminos ce se apropia, parcă la întrecere cu vaporașul. Valurile deveneau tot mai mari și mai greu de învins, iar vântul începu și el să-i legene. Frica s-a transformat în panică atunci când diametrul tot mai mare al noului corp ceresc a început să eclipseze soarele. întunericul tot mai profund de pe lac, ajutat de furia crescătoare a vântului

si valurile care se ridicau ca niște fusuri imense, nu mai făceau posibilă navigarea. Fiecare căuta să-și salveze viața, țipând și căutând să se prindă de ceva solid. Iar când noaptea ca de smoală se așternu și gravitația își schimbă regulile, simțiră că se desprind și sunt purtați de o forță nevăzută în sus, într-o parte, apoi în jos. Apa și vântul îi loveau din toate direcțiile, dar senzațiile se schimbau atât de des încât nu aveau timp să le analizeze. Se întrebau doar'cât mai durează până vor muri. Apoi, totul se stinse în mințile lor.

A- A A

„Ce s-a întâmplat cu mine? Am scăpat cu viață sau am ajuns pe lumea cealaltă? Bănuiesc că nu-s în Paradis, dată fiind căldura exagerată și durerea de cap care mă zăpăcește. Ia să văd ce alte traume mă așteaptă dacă mă mișc". Cu aceste gânduri își reveni Titus din leșin, încercând să-și dea seama unde se află și ce daune a suferit. Deși simțea dureri multiple, se bucură să constate că nu avea nimic rupt, cel puțin la brațe și picioare. Făcu un efort să-și deschidă ochii, cu teamă pentru ce ar fi putut să vadă.

Soarele puternic îl obligă să-și întoarcă privirea spre plaja pe care era prăbușit, nu departe de lacul încă neliniștit. Se uită împrejur și nu-i veni să-și creadă ochilor. Toată pădurea dispăruse fără urmă, solul fiind pustiu ca un deșert arid, format din roci și nisip. Se ciupi insistent, crezând că visează sau că a murit și a ajuns în Infern, dar

corpul răspunse prompt la stimulii externi. Făcu un efort și se ridică în picioare, pentru a privi mai bine priveliștea dezolantă. Hainele atârnau pe el ca niște cârpe, pe jumătate ude, impregnate cu nisip. Cercetă malul apei și i se păru că vede ceva la vreo două sute de metri, așa că se grăbi într-acolo. Și prietenul lui era la fel de uluit. Puteau face doar presupuneri.

— A fost Armaghedonul și a ars toată pădurea? sugeră Titus la nimereală.

— Fugi de-aici! Cum să ardă ditamai pădurea, iar noi să scăpăm cu viață?! răspunse Săndel, după ce se ridică și privi dezolat în jur. Nu se vede pic de urmă, măcar din scrum. E tare ciudat!

— Parcă n-am mai fi pe lacul Bicaz, îl completă Titus. Nici nu seamănă cu el!

— Parcă n-am mai fi pe Pământ, omule! Poate că nici nu mai suntem.

— Ce vrei să spui? Unde să fim?

— Uită-te întâi la soare: nu ți se pare că e mai mare decât l-ai văzut vreodată?

— O fi o iluzie, după șocul prin care am trecut, încercă Titus să găsească o explicație.

— Cam prea multe „iluzii" ni se arată deodată. Dragul meu, cred că tocmai am schimbat... planeta! îi spuse grav Săndel, punându-i mâna pe umăr pentru a atenua efectul veștii.

Titus înmărmuri, căutând dovezi mai plauzibile.

— E imposibil, Săndel! în primul rând, planetele nu hoinăresc hai-hui prin Univers. Ele sunt supuse gravita-

ției și fac parte dintr-un sistem solar. Nu știu ce s-a spus prin mass-media, dar cred că era vorba de o cometă sau un asteroid, fără atmosferă și apă, deci fără viață, spuse el, mândru de logica sa.

— Universul ăsta poate fi adesea imprevizibil și nu ar fi pentru prima dată când dă peste cap legi sau reguli pe care le credeam de neîncălcat. Iți spun la ce concluzii au ajuns astronomii, în timp ce tu erai rupt de lume. Planeta care venea spre noi cu o viteză foarte mare pare că a fost proiectată în spațiu de explozia unei Super-Nove. E cu puțin mai mare decât Terra și nu se știe cum de n-a putut fi detectată decât cu patru săptămâni înainte de presupusa coliziune. Se spera, totuși, că va trece tangențial pe lângă noi, fără să producă mari probleme. Părerea mea este că a trecut prin atmosfera Pământului, iar gravitațiile celor două planete s-au intersectat tocmai în locul unde ne aflam noi. In acest fel, am fost atrași de planeta străină, odată cu apa din lac și alte viețuitoare, cum ar fi rațele sălbatice pe care le vezi acum în văzduh.

Titus privi curios spre cârdul de rațe, atât de obișnuite pe Pământ. Dar tot nu-i venea să creadă:

— Cum poate o planetă să aibă condiții de viață, dacă străbate spații interstelare fără sori, deci fără căldură, atmosferă prielnică și apă?

— E o întrebare bună. Cred că nu numai apă și viețuitoare a luat de pe Pământ, ci și o parte din atmosferă. Nu știm câtă, dar mă tem că n-o să țină mult, nici apa și nici aerul. O să ne vină de hac Soarele, de care ne apropiem, sau temperaturile scăzute, dacă ieșim din sistemul solar.

Titus nu mai avea argumente și nici mari speranțe, iar celelalte întrebări pe care și le punea nu-i puteau aduce vreo mângâiere.

— E mare minune că am scăpat cu viață, ba chiar nevătămati, continuă Săndel. Oare numai noi doi suntem no- rocoșii? Dacă nu mă înșeală privirea, mi se pare că văd ceva acolo, departe, între valuri.

— Unde? se precipită Titus. Acolo? Poate e Sabina...

— Poate fi oricare dintre pasageri. Chiar sunt mai mulți! Acum îi văd mai bine, sunt agățați de ceva și ne fac semne.

Zicând asta, Săndel își aruncă rapid hainele de pe el și sări în apă. Titus îl urmă, uitând complet de durerea de cap și de perspectiva unui sfârșit iminent.

A A A

A nins cu nisip alb peste Bicaz, de ziceai că a venit iama în plină vară. Drumurile, casele și pădurea din jurul orașului erau toate albe, iar aerul era greu de respirat. Oamenii care se adăpostiseră pe unde crezuseră că e mai bine, au început să iasă pe străzi, imediat după ce a trecut întunecarea. Se salutau cu bucurie, se îmbrățișau, neve- nindu-le să creadă că au scăpat teferi. Se uitau fascinați împrejur, luau câte o mână de nisip și îl analizau curioși, îi dădeau drumul să se scurgă ușor din pumn și făceau presupuneri despre proveniența lui.

Maria avea un motiv în plus de îngrijorare, pentru că bărbatul ei nu se întorsese acasă, deși o asigurase că are tot timpul să revină înainte de momentul critic. Degeaba

îl rugase să amâne cursa pe lac, în zadar îl strânsese Va- sile cu patos în brațe, vreme de câteva minute, de parcă presimțise ceva. Omul se desprinsese delicat, îl mângâiase pe creștetul capului și îi promisese că totul va fi bine. Băiatul de cincisprezece ani îl iubea tare mult și, dat fiind autismul de care suferea, nu ar fi rezistat psihic unei despărțiri îndelungate. Dar Săndel plecase să-și respecte cuvântul, iar Vasile o întreba acum mereu când vine tăticul. Ce să-i spună, când și ea era îngrozită la gândul unei nenorociri?

Seara a venit repede, după care noaptea a trecut cu greu, fără pic de somn pentru femeie. Mobilul nu putea fi folosit, iar la televizor se derulau vești îngrijorătoare: în zona lor se instituise stare de urgență. Din când în când își liniștea băiatul cu cuvinte optimiste, până reușea să-l adoarmă la loc. Mult-așteptata dimineață a prins-o pregătită de plecare, împreună cu fiul, pe care n-avea cu cine să-l lase. Doar că, de la început, i s-a tăiat tot avântul când a văzut trupele de soldați care patrulau pe străzi, șoseaua înțesată de camioane si blindate, iar văzduhul brăzdat de avioane și elicoptere.

— Vă rog să mă lăsați să ajung la lac, se adresă ea unui militar care o invita să reintre în casă. Soțul meu lucrează acolo, nu a venit și nu mai am nicio veste de la el. Vă rog!

— Nu se poate, doamnă. E periculos să ieșiți, o să-l găsim noi pe soț.

— Domnule, băiatul mi-e bolnav psihic și vrea să-și vadă tatăl. Vă rog, măcar să-mi spuneți ce s-a întâmplat. Pentru numele lui Dumnezeu, dati-mi o veste!

Unui militar i se făcu milă de biata femeie și i se adresă celuilalt:

— Hai să o ducem la dom' colonel, că oricum se caută persoanele dispărute. Poate îi va fi de ajutor.

Soldații căzură de acord, spre bucuria Măriei. Ea și Vasile au fost urcati într-un autovehicul militar, care i-a dus până la clădirea primăriei. Colonelul Andreicuț era asaltat de informațiile ce veneau continuu, dar, în pofida vârstei înaintate, trupul lui micuț și firav se mișca precum o albină pusă pe cules polen. A preluat-o rapid și pe Maria, cu întrebări și răspunsuri pragmatice, scurte.

— Zici că soțul dumitale conducea vasul de croazieră t
de pe lacul Bicaz?

— Da, domnule. Mi-a spus că are de adus niște prieteni, dar are timp să ajungă acasă. Doar că nu s-a mai întors și nu am nicio veste. Vă rog să-mi spuneți că e teafăr!

— Vă înțeleg, doamnă, dar nu pot să vă mint. Lacul Bicaz a fost secat la trecerea planetei, iar vasul nu poate fi găsit. Trebuie să ne înțelegeți că s-a produs un fenomen unic, la care e imposibil să găsim explicații în câteva ore. Reporteri și oameni de știință din întreaga lume se îndreaptă încoace să filmeze și să cerceteze, iar dacă nu administrăm cum se cuvine situația, s-ar putea ca răul cel mare să vină de acum încolo. Deja s-au prăbușit două aparate de zbor, din cauza golurilor de aer care au apărut după trecerea razantă a corpului ceresc. Cine știe cu ce ne-am mai pricopsit, pe lângă praful acesta! Lăsați-ne adresa și vă vom anunța dacă aflăm ceva despre soțul... cum îl cheamă?

— Pop Alexandru, dar mai sunt și prietenii lui. Poate și câțiva pasageri...

— Stați puțin, să mă uit..., o temperă colonelul, invitând-o într-un birou alăturat.

Scoase câteva hârtii dintr-un dosar și le parcurse în fugă cu privirea. La ultima se opri și urmări cu degetul niște rânduri.

— E greu, că nu mai merge nici internetul, dar am primit prin stație câteva informații. Domnul Pop a luat patru pasageri de pe ponton, bănuiesc că și prietenii lui erau deja pe vas. Niciunul dintre ei nu a fost găsit deocamdată, viu sau mort. Dar încă se pot afla sub nisipul ăsta sau sub apa care a început să se adune. Cunoșteați vreun pasager?

— Nu, domnule colonel. Nu aveam cum. Doar pe Sabina și pe Titus, care ne-au vizitat acasă.

— Hmm..., bine. Veți fi condusă acasă si vă vom tine la curent.

Colonelul făcu semn celor care îi aduseseră pe cei doi, iar înainte de plecare le mai adresă câteva cuvinte de liniștire. In timp ce Vasile își privea mama și repeta zâmbind:

— Tați trăiește... tati zboară.

A A A

„O fi cu nervii la pământ", se gândea Maria în timp ce o urmărea pe domnișoara de alături cum fuma țigară după țigară. Era tânără, frumoasă, cu o siluetă ca de manechin, pe care hainele cântăresc mai mult decât corpul. Pe

chipul machiat cu dărnicie se putea citi tristețea și uneori o grimasă de nerăbdare, accentuată prin priviri dese aruncate ceasului prețios de pe mână. Amândouă fuseseră invitate într-un birou improvizat, în așteptarea colonelului Andreicuț. Trecuse o săptămână de la prima lor discuție, timp în care femeia așteptase ca pe jar o cât de mică informație despre soțul ei. Acum, în sfârșit, se părea că cercetările ajunseseră în stadiul în care se puteau genera câteva concluzii.

— Tot pe domnul Andreicuț îl așteptați? întrerupse Maria tăcerea apăsătoare.

— Nu știu pe cine... mi s-a spus că aici voi primi informații, răspunse tânăra, cu ochii pierduți.

— V-a dispărut și dumneavoastră cineva din familie? riscă femeia o întrebare mai concretă.

— Da... da, da. Iubitul meu, Georgică... Ne-am certat, chiar înainte de ciocnirea asta cu planeta nenorocită. Mi-a spus că o să se sinucidă dacă nu ne împăcăm, dar eu nu l-am crezut. Acum îmi pare rău..., se pare că a făcut-o cu adevărat.

— Eeee, n-aveti de unde să stiti, încercă Maria să o li- nistească. Soțul meu iubea viata, își adora familia, dar tot a dispărut. A fost...

Colonelul intră cu sprinteneala-i caracteristică și le salută amabil.

— Dumneavoastră sunteti... *

— Nedelcu Sânziana, completă tânăra strângând mâna bărbatului.

— Așaaaa..., pe dumneavoastră vă știu prea bine, îi zise apoi Măriei, întinzându-i și ei mâna. Am făcut tot posibilul, ținând cont de situația excepțională în care ne aflăm. Să nu vă așteptați, însă, la multe răspunsuri, și cu atât mai puțin la minuni. Suntem oameni, iar fenomenul acesta a fost gigantic față de puterile și cunoștințele noastre. Cum îl chema pe logodnicul dumneavoastră?

— Georgică, de fapt Gheorghe Zetea, se grăbi domnișoara să informeze. Nu suntem logodiți încă, dar ar fi urmat...

— Aveți o poză cu el?

Tânăra își deschise poșeta și scoase mobilul, căutând printre fotografii și oprindu-se la una, pe care o arătă colonelului.

— Avem o înregistrare cu toți cei care au urcat pe vasul condus de Pop Alexandru, soțul doamnei Maria. Se vede treaba că unul dintre ei era acest Georgică. îmi pare rău pentru amândouă, dar nici măcar o parte din trupurile lor nu a fost găsită și nici nu mai cred că se va găsi. Condo- leanțele mele, doamnelor.

Un oftat prelung și dureros se auzi din pieptul Măriei.

— Eu nu pot să accept această dispariție, răbufni tot ea. Trebuie să existe o explicație, doar nu s-au evaporat.

— Vă înțeleg, doamnă, și am căuta t eu toții să lămurim misterul. Mai ales că am găsit fragmente din ambarcațiune, însă nici urmă de oameni. Părerea specialiștilor e că trupurile lor au fost aruncate în spațiu, odată cu apa din lac. Deci, nicio șansă să supraviețuiască fără oxigen, chiar dacă n-ar fi murit la impact.

— Băiatul meu simte că tatăl lui trăiește, iar eu tind să-1 cred. Poate că a fost prins de cealaltă planetă...

Andreicuț zâmbi cu indulgență la fabulația Măriei.

— Doamnă dragă, astronomii au constatat că planeta Major, cum a fost numită, nu are atmosferă, deci nu se poate trăi pe ea. Nu are rost să vă faceți speranțe deșarte, ci mai bine îi dedicați o piatră funerară în fața căreia să vă rugați pentru sufletul lui. Se fac formele necesare ca să primiți ajutor pentru ceremonie și o indemnizație pe viață.

— Si ceilalți? se interesă Sânziana.

— Doar rudele au dreptul la ajutor, domnișoară. Vă înțeleg durerea și îmi exprim compasiunea, la fel și pentru celelalte victime. Apropo de asta, acum dispun de pozele tuturor și vă rog să le priviți, doamnă Maria.

Femeia recunoscu doar fotografiile prietenilor Titus și Sabina, la care se adăugă acum cea a lui Georgică. Despre ceilalți trei, le dădu colonelul câteva informatii.

— Acesta e un cetățean român de origine siriană, pe nume Sibel. Regret că trebuie să vă spun, dar era sub supravegherea SRI, cu bănuiala că plănuiește un atentat.

— Aoleu! exclamă Maria. Si de ce a fost lăsat să umble liber prin țară?

— Se voia prinderea șefilor, prin intermediul lui. Asta e cel de-al treilea și al patrulea pasager, zise colonelul în timp ce le arăta ultima poză.

— Păi, nu văd decât unul, se miră Sânziana, trăgând vârtos dintr-o nouă țigară.

— Nici nu e nevoie de mai mult. Sunt doi frați gemeni care seamănă perfect. Problema este că unul dintre ei și-a ucis părinții și vrea să scape și de fratele său. Totul de la nemulțumirea privind împărțirea averii.

— Extraordinar, ce oameni! se cruci din nou Maria. Nici pe ăsta nu ați fost în stare să-l arestați?

— Au fost reținuți amândoi, dar fiecare își susținea nevinovăția, iar martorul principal nu era sigur care dintre ei e vinovat. A trebuit să fie eliberați și cercetați în li- bertate. Pentru acești trei indivizi nu a venit nimeni să ceară informații și nici ajutoare.

ir 'A A

Bucuria regăsirii celorlalți naufragia ți a fost umbrită în curând de constatarea că unul dintre ei n-a reușit să se salveze. Era vorba de Albert, fratele geamăn al lui Călin. După spusele celui din urmă, confirmate de ceilalți martori, Albert își pierduse cunoștința ca urmare a unei lovituri la cap, fapt pentru care n-a reușit să se prindă de platforma plutitoare. Călin s-a scufundat de mai multe ori în căutarea lui, dar trupul îi dispăruse în adâncuri, lăsând o durere profundă în inimă și pe chipul fratelui său. După ce au ajuns cu bine la mal, i-au transmis cu toții condoleanțe și cuvinte de îmbărbătare, exprimându-și speranța într-un miracol prin care poate că omul nu s-a prăpădit, mai ales că nu exista un cadavru. Minune a fost, însă, și faptul că ei înșiși scăpaseră cu viață, după acea furtună năpraznică.

Titus și Sabina s-au îmbrățișat cu patimă, iar Săndel a făcut la fel cu fiecare dintre noii veniți. Aveau nevoie de asta, înainte de a le aduce la cunoștință veștile rele. Pentru că, sub apăsarea emoțiilor firești, niciunul dintre cei patru nu observaseră încă faptul că peisajul nu semăna deloc cu cel de dinaintea cataclismului. Situația i-a făcut să-și piardă entuziasmul și puterea de a mai sta în picioare. Chiar și Sibel, un munte de om, care îl salvase pe firavul Georgică de la înec, cu toate împotrivirile acestuia, se lăsă deznădăjduit pe nisip, cuprinzându-și capul în mâini. Sabina privea împrejur, nevenindu-i să creadă, iar Călin repeta întruna aceeași expresie: „Asta-i imposibil! E imposibil!" Doar Georgică părea la fel de impasibil și căuta cu meticulozitate prin buzunarele pantalonilor uzi. Când găsi pachetul de țigări, se întristă, observând că nu poate să-l folosească.

— Si cât credeți că mai avem de trăit? întrebă Sabina > 1

cu privirea pierdută.

— Dracu' știe, răspunse Titus așezându-se lângă ea. Nu avem mâncare, iar apa din lac scade văzând cu ochii, în două ore, s-a retras mai bine de un metru. Nici nu-i de mirare la temperatura asta. Cred că sunt peste 45 de grade.

— 44! îl corectă Săndel, uitându-se la ceasul performant de la mână. Mâncarea nu e cea mai gravă problemă, dar mă tem că soarele o să ne vină de hac. Parcă stă pe loc și crește continuu. în ritmul ăsta, o să ne prăjească de vii foarte curând. Ar trebui să ne adăpostim.

— Unde? întrebă Călin cu necaz. Că nu găsim nici măcar un fir de iarbă care să facă umbră.

— în apă, veni tot Săndel cu ideea. Dezbrăcați-vă de haine si intrati cu totii în lac.

Sfatul fu urmat fără reținere, chiar si de Sabina, care nu avea costum de baie, dar nici jenă, în această circumstanță. Georgică era mai încet în mișcări, dar reuși să ajungă în grup, supravegheat îndeaproape de Sibel. Acolo, în apa salvatoare, au petrecut mai bine de opt ore. Sibel îl invoca pe Allah, Sabina se ruga lui Dumnezeu, Călin trăgea câte o înjurătură, Georgică tăcea ca peștele, iar Titus și Săndel mormăiau câte ceva, uitându-se cu coada ochiului spre mingea de foc de pe cer.

— Mi se pare mie sau soarele s-a mișcat de la apogeu? întrebă Titus, cu speranță în glas.

— Hmmm, să știi că ai dreptate, îi ținu Săndel isonul. Dacă merge tot așa, ziua de aici o să țină cât două pe Pământ, dar măcar o să vină noaptea. Oameni buni, vedeți pata aceea de pe cer? Nu seamănă a nor?

Ochii tuturor se ațintiră spre locul arătat de navigator.

— E un norișor, ce poate fi altceva!? exclamă Călin. Oare o să vină ploaia?

— La câtă apă s-a evaporat din lac, era normal să se formeze nori, explică Titus. Cum vântul nu bate, sunt mari șanse să se strângă mai mul ți și să se descarce tot aici, iar lacul să se umple din nou.

— Doar cu o parte din apa pierdută, îl corectă Săndel, cea mai multă fiind absorbită de deșertul din jur. Astfel că, în câteva zile, n-o să mai fie nici lac și nici ploaie.

Norii s-au strâns cu spor și au creat o draperie benefică în fața soarelui, după care, în câteva ore, ploaia mult aș-

teptată a început să cadă în aversă. Acum puteau ieși pe plajă, să se îmbrace cu hainele ude, dar asta nu mai era o problemă, cum nu era nici foamea care începuse să-și arate colții. Se bucurau de răcoarea picăturilor grele și găseau puterea să zâmbească. Nu a ținut mult, dar pe când norii s-au epuizat, soarele nu mai avea puterea de dinainte, dându-le ocazia să se usuce, în cele din urmă. Georgică a reușit să-și încropească o țigară și să o aprindă cu satisfacție.

Asfințitul i-a prins sporovăind despre mâncarea la care visau pentru a doua zi. Atunci s-a așternut din nou o liniște lungă, fermecați de un spectacol nemaivăzut până atunci. Stelele erau atât de vii și de aproape de ei, încât le dădea impresia că le pot atinge cu mâna. Erau acolo toate, și altele în plus, iar printre ele, mic ca o boabă de piper, Pământul le transmitea cea mai emoționantă strălucire.

Dorul de planeta natală i-a copleșit, făcându-i să-și șteargă câte o lacrimă.

★ A A

A

încetul cu încetul, în mult așteptata noapte se insinuau temeri și senzații la care ignoraseră să se gândească până atunci. Dacă ziua fusese atât de lungă, oare cât avea să dureze noaptea? Dacă soarele se arătase atât de mare și puternic, cum o să se descurce în lipsa lui îndelungată? Simțeau fiori numai la aceste gânduri, darămite când au început să simtă răcoarea tot mai accentuată care le invada trupurile. E drept că, obosiți fiind, au apucat să

doarmă câteva ore, dar somnul le-a fost hăcuit de cosma- ruri nemaiîntâlnite, care-i trezeau adesea prin convulsii îngrijorătoare.

Georgică și Șibel s-au apropiat treptat, până au ajuns să se încălzească unul de la celălalt. Sabina și Titus s-au »

culcat îmbrățișați chiar de la început, în timp ce Săndel și Călin, ceva mai jenați, și-au ascultat trupurile ce li s-au unit instinctiv împotriva frigului. Dar nu numai temperatura era cea care i-a făcut să se trezească, ci si foamea care devenea tot mai acută. Uneori, de departe, se auzea câte un fâlfâit ușor de aripi, iar din apă răzbătea câte o zbatere vie, ca o provocare greu de ignorat. Săndel a fost primul care a întrerupt aceste chemări, adresându-se lui Călin:

— Ai încercat să-ți pui urechea pe pământ și să asculți cu atenție? »

Partenerul de somn se ridică si el în fund, străduindu-se să înțeleagă întrebarea:

— Cum adică? Ce să ascult?

— Uite, îi explică Săndel, caută un loc unde-i bătătorit nisipul și pune-ți urechea lipită de el, în timp ce o astupi cu mâna pe cealaltă.

Omul se conformă și ascultă un timp, fără să se lămurească despre ce-i vorba.

— Nu mi se pare nimic deosebit. Ce ar trebui să aud?

— Trebuie să-ți spun eu? Tu ce auzi?

— Nu știu. Cred că-i sunetul înfundat al apei sau îmi vâjâie urechea, își dădu Călin cu părerea.

— Haida-de! Apa nu huruie așa, iar urechile amândurora sunt nealterate. Eu am dormit de mai multe ori în

natură, pe solul de pe Pământ, dar n-am mai auzit așa ceva niciodată. Parcă ar fi un tren îndepărtat care nu se apropie și nici nu se oprește.

Curiozitatea îl făcu pe Călin să asculte mai atent și mai îndelungat de data asta.

— Să știi că ai dreptate, răspunse el în cele din urmă. Oare ce poate fi?

— Nu știu, că nu-s expert în consultarea planetelor. Dar mi se pare curios și faptul că nisipul e la fel de cald și în adâncime, dacă nu chiar mai cald. De parcă planeta ar fi .un imens calorifer.

— Asta nu ne prea încălzește pe noi, se arătă înciudat Călin. Dacă n-o să înghețăm de frig, o să murim de foame. Sau o să...

— Allah e mare! răsună vocea lui Sibel, care venea dinspre lac. Ia uitați ce ne-a dăruit, în mărinimia lui!

Intr-adevăr, sirianul venea agitând câte un pește în fiecare mână, sclipind ca două bijuterii în lumina aștrilor.

— Excelent, minunat, ce bine! îl întâmpinară gurile flămânzilor.

— Dar nici Dumnezeu nu-i mai prejos, strigă Titus, purtând în brațe câteva lemne.

Darurile, cerești sau pământești, după cum socotea fiecare, picau tocmai bine pentru a le mai ridica moralul și a le încălzi sufletele.

— Cum ai reușit să pescuiești fără scule? își exprimă Săndel mirarea.

— Nici n-a fost nevoie, îl lămuri matahala. Peștii pluteau cu burta în sus, la mal. Sunt sigur că mai sunt.

— Sigur nu-s alterați? se îngrijoră Titus. Cine știe când și de ce au murit, j

— Miros doar a pește, poți să te convingi, zise Sibel, băgându-i unul sub nas.

Dar, la foamea care-i subjuga, nu era cazul ca vreunul să facă mofturi, ci mai degrabă să aprindă un foc pentru a-i prăji și a se încălzi, în același timp.

— Am avut noroc cu lemnele aduse de valuri și apoi uscate în timp, explică Titus. Sunt crengi și câteva scânduri ce ard ușor și din care o să mai aduc.

— Totuși, trebuie să fie o explicație pentru moartea în masă a peștilor, gândi cu voce tare Săndel, în timp ce-1 privea pe sirian cum își scoate cuțitul și îi curăță cu abilitate. Poate o fi fost șocul furtunii sau temperatura apei.

— Apa e foarte caldă și acum, răspunse sirianul. Am putea intra în lac, dacă se termină lemnele.

— Doar că a scăzut și mai mult, de parcă s-ar scurge în pământ, completă Titus. Ce bine ne-ar prinde un rezervor mai mare, pentru a stoca apa.

Focul se iți repede și vioi, de la bricheta lui Georgică, omul profitând de ocazie ca să-și adune ultimele firișoare de tutun și să sărbătorească, aprinzând cea din urmă țigară. Conștient de asta, reinhala cu poftă fiecare fum ce-i ieșea pe nări, nevrând să piardă nimic din ultimele senzații euforice. A urmat plăcerea oferită de cei doi crapi, nu prea bine fripți, dar cu mult mai savuroși decât orice mâncare pe care o gustaseră vreodată. Nu s-au săturat niciunul, dar acum erau mai optimiști în privința speranțelor de viață. Și își împărțeau cu dărnicie zâmbete.

A A A

Au avut nevoie de toate acele speranțe și zâmbete de încurajare, pentru că nici dimineața nu s-a grăbit să vină. Nimic nu era previzibil pe această planetă, iar posibilitatea să nu mai prindă vii un nou răsărit nu era de neglijat. Noroc că au mai găsit lemne și pești, iar Călin a reușit să prindă chiar și o rață de pe lac. însă frigul se amplifica, în timp ce ei priveau cu ardoare locul de unde bănuiau că s-ar putea ivi primele raze de soare. Parcă nu le venea să creadă că, până nu demult, astrul ceresc era cel mai mare dușman al lor, parcă îi uitaseră fierbințeala cu care îi alungase în apă. Acum îl așteptau ca pe un salvator.

în cele din urmă, apariția lui discretă a fost întâmpinată cu chiote și veselie generală, dacă nu ținem cont de apatia permanentă *a* lui Georgică. Dar parcă nu mai era același soare de care se despărțiseră la asfințit. Mult mai mic și lent în ascensiunea sa, căldura lui era o impresie a ceea ce ar fi trebuit să fie, iar lumina părea că e filtrată de o ceață invizibilă. Semne îngrijorătoare pentru grupul zgribulit, subiect de reflecție și previziuni sumbre, exprimate sau reprimate.

— Ce s-a întâmplat cu soarele? izbucni Sabina, masân- du-si brațele reci.

— El e același, doar planeta s-a îndepărtat, veni Săndel cu o lămurire. La viteza cu care o face, s-ar putea ca data viitoare să ni se arate doar ca o simplă stea.

— Asta ar fi si sfârșitul nostru, concluzionă Titus. E clar că fără soare nu există viață, cel puțin nu din aceea pe care o cunoaștem noi.

*

— Nenorocită planetă! răbufni Călin. După ce că ne-a răpit, ne aruncă în hăul cosmic, bătându-și joc de legile astronomiei. Nu putea să-și găsească și ea un sistem solar unde să graviteze, ca toate celelalte planete?! Numai la un astfel de sfârșit nu m-aș fi gândit și nu pot să-l accept cu mâna în sân. Chiar nu e nimic de făcut?

— Hm..., întotdeauna se poate face ceva, replică Săndel, îngândurat, mai mult pentru a nu sta degeaba și nu că ar fi avut mari așteptări.

— Spuneți ce aș putea face, că nu mă dau în lături de la nimic. Cu riscul vieții mele, interveni hotărât Sibel.

— E nevoie de un înotător bun, specifică fostul căpitan de ambarcațiune. Apa din lac a scăzut mult și tare mi-ar plăcea să știu cum se prezintă adâncul lui. Cu această ocazie, ai putea să-ți găsești și fratele, se adresă lui Călin.

— E o idee bună, acceptă acesta. Trupul lui nu *a* fost adus la mal, precum peștii și lemnele...

— Și nici nu pot să-mi închipui că s-o fi prins de ceva pe fund, doar nu există vegetație, completă Sabina. Sunt o bună înotătoare și cred că pot să ajung pe fundul lacului.

— Ești sigură, draga mea? se îngrijoră Titus. Nu vezi ce frig e? Poate să te prindă un cârcel și să rămâi acolo.

— Nu-ți face probleme, că apa e mai caldă decât aerul dimineții, îl asigură tânăra.

— Foarte bine! se bucură Săndel. Avem doi voluntari hotărâți pentru o treabă deloc ușoară, dar esențială. Ar fi bine să vă pregătiți trupește și sufletește. Până atunci, se va mai încălzi și atmosfera. »

Călin și Sabina s-au pus în mișcare în jurul lacului, dez- morțindu-și trupul și încercând periodic temperatura apei.

— Nu am încredere în omul ăsta, îi șopti Titus lui Săndel. Are o privire rece și înjură mult.

— Omul e îndurerat de pierderea fratelui, nu poate fi călduros și calm în aceste momente, îl liniști prietenul. Nici noi nu suntem prea drăguți acum.

— Spune-mi sincer, ce speri să găsești pe fundul lacului? Un simplu cadavru nu ne-ar fi de ajutor.

— Nici eu nu știu, sincer. Dar am o bănuială care sper să se adeverească.

După vreo două ore, a sosit vremea acțiunii, tot grupul mutându-se în imediata apropiere a lacului. Părea un spectacol sportiv binevenit după atâta monotonie, de la care nu aveau alte așteptări. Amândoi înotătorii păreau în formă și bine dispuși când și-au împărțit zonele în care se vor scufunda fiecare. Spectatorii au putut constata că durata de imersiune a amândurora era destul de lungă și sensibil egală. Dar se așteptau ca, pe măsură ce timpul trecea și oboseala își spunea cuvântul, ieșirile la suprafață să fie tot mai dese. Norocul a făcut ca acel „nu știu ce" să fie descoperit de Sabina la doar a patra scufundare. Suprafața lacului fiind mult redusă, cei de pe mal au putut vedea semnele de surprindere pe care le făcea tânăra, înainte de a porni spre ei. Și Călin și-a dat seama că s-a găsit ceva și a pornit, la rândul lui, spre mal.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Ai găsit ceva? au fost întrebările curioșilor nerăbdători.

— Este ceva!!! răspunse Sabina, în timp ce își trăgea sufletul. Este ceva în mijlocul lacului.

— Ce anume? Cum arată? întrebă Săndel, acoperind vocile celorlalți.

— E ca un aspirator de vreo doi metri diametru, care trage apă. Parcă-i din metal și are mai multe orificii. Precis că-i făcut de o ființă inteligentă, dar nu știu cu ce scop. Trebuie să-1 mai văd o dată.

A ★ A

întuneric complet. Doar liniștea nu era totală. Pe fondul unui sunet îndepărtat și nedefinit se auzeau respirații sacadate, câte un oftat sau o tânguire involuntară. Era pentru a doua oară, într-un răstimp scurt, când își pierdea cunoștința, iar asta îi dădea lui Săndel noi dureri de cap. Ce se întâmplase și unde erau acuma? își amintea vag cum se hotărâseră să descopere neapărat și cât mai repede secretul dispozitivului de pe fundul lacului. O nouă noapte petrecută pe mal ar fi însemnat condamnarea la moarte prin îngheț, soarele micșorându-se tot mai mult în urma planetei migratoare.

Călin s-a oferit să verifice îndeaproape aparatul cu pricina, exprimându-și bănuiala că ar fi fost un indiciu pentru găsirea fratelui dispărut. A coborât o dată, apoi a doua oară, după care n-a mai apărut la suprafață. Trecând peste fireasca îngrijorare, misiunea nu trebuia să înceteze, iar Sabina era cea care a urmat să se scufunde. De data asta au înotat cu toții până la locul în care se desfășura opera-

țiunea, deși Georgică a trebuit să fie dus mai mult cu forța. Tânăra a zăbovit minute lungi în adânc, dar a revenit la suprafață cu o figură entuziasmată: găsise modalitatea prin care se deschidea o ușă în cutia misterioasă.

Acum se punea întrebarea dacă merita ca toți să-și rișteviața intrând într-o gaură necunoscută și plină cu apă. Erau slabe șanse să ajungă într-un loc mai bun, dar alternativa era moarte sigură. S-a supus la vot și, precum era de așteptat, doar Georgică și-a exprimat dorința să fie lăsat pe mal. Prefera să moară de frig, decât înecat pe fundul întunecat al unui lac efemer. Oricum, nu avea nicio șansă, neputând să-și țină respirația mai mult de treizeci de secunde. Doar că niciunul dintre ceilalți nu voia să-l lase singur, iar Sibel și Sabina i-au promis că-1 vor ajuta. De altfel, după ce tânăra a explicat tuturor felul în care se deschide ușa dispozitivului, ea și cu Georgică au coborât primii.

Restul a fost un coșmar care s-a derulat rapid, în care viața nu avea un preț mai mare decât un pot la un joc de cărți sau zaruri. O decizie riscantă, precedată de un „Doamne ajută!", după care totul depinde de soartă sau de factori pe care nu îi poți influența și la care poți doar spera că-ți vor fi favorabili. Imersiunea și credința că poarta se va deschide la timp, intrarea în întunericul inundat, alunecarea în abis și expulzarea printr-un tobogan ce-i transporta spre necunoscut. Loviturile inevitabile și senzațiile de nedescris au făcut ca psihicul să cedeze și leșinul să devină un anestezic. Atât își amintea Săndel, căpitanul neoficial al echipei.

— Ați ajuns cu toții aici? încercă el să facă un fel de prezentă. Sunteti teferi?

* *

— Eu sunt bine, se auzi vocea lui Titus.

— Ați răzbit și voi? exclamă o voce ce semăna cu a lui Călin. Mă gândeam eu c-o să vă descurcați.

— Puteai să ne aștepți, cum a făcut Sabina, îi reproșă glasul lui Sibel.

— Eu cred că mi-am rupt un picior, se tângui Georgică.

— Sabina nu-i lângă tine? întrebă Titus.

— Bănuiesc că ea e, dar nu mișcă.

— Unde sunteți? Mă duc să văd ce i s-a întâmplat, rosti bărbatul Sabinei, îngrijorat.

A durat ceva până s-au găsit și apoi s-au pipăit pentru a se asigura că sunt aproape unul de altul. Tânăra femeie și-a revenit curând după ce a ajuns în brațele lui Titus.

— Oare unde suntem? întrebă ea după ce se mai liniști. Nu se poate face cumva lumină?

— Probabil că am ajuns în adâncul planetei, după cât am coborât, își dădu cu părerea Călin.

— Măcar n-am murit niciunul, găsi Săndel o consolare.

— In schimb, s-ar putea s-o facem curând aici, de sete și foame, completă Călin.

— Să nu ne pierdem speranța, îi încurajă Săndel. Trebuie să existe cineva care știe de prezența noastră. Cineva care a construit aparatul de afară și tot sistemul ăla de intrare. Bănuiesc că nici zumzetul ăsta nu vine de la natură, l-am sesizat de când eram pe malul lacului.

Au urmat alte frânturi de dialog, mai mult pentru atenuarea tăcerii și colorarea întunericului. Hainele de pe ei

începeau să se usuce, iar temperatura din jur era acceptabilă, la aceasta contribuind pardoseala călduță, dintr-un material ce părea plastic dur. Așteptarea le-a fost răsplătită după un timp îndelungat, când parcă a început să se lumineze de ziuă. O lumină albă ce creștea în intensitate și a cărei sursă nu putea fi ghicită oricât se străduiau. După ce intensitatea ei a atins doza normală, în fața lor a apărut deodată un bărbat, ieșind parcă din peretele din față. Uimirea grupului a atins cota maximă când și-au dat seama că semăna perfect cu Călin, doar că avea o vânătaie în frunte. Au dedus că era fratele lui geamăn, Albert, presupus înecat și dispărut. Era un motiv de mare bucurie să știe că au fost salvati de unul de-al lor si nu de niște ființe
1 * «11 ciudate, pentru cine știe ce scopuri obscure.

★ A A

— Frate drag, trăiești! se arătă foarte surprins Călin, ridicându-se să-l îmbrățișeze. Te-am căutat peste tot, dar tu erai aici. Ce bine!

Albert primi îmbrățișarea cu un entuziasm mai rezervat, dar cu un zâmbet larg pe chip. La fel de însuflețitor și-au exprimat bucuria și ceilalți membri ai echipei, asal- tându-1 cu exclamații și întrebări. Doar Georgică rămase în continuare pe podea, cercetându-și glezna piciorului accidentat și afișând un chip schimonosit.

— Cum ai ajuns aici? Tu ne-ai deschis? Esti singur aici? Cine mai e cu tine? erau doar câteva din curiozitățile celor 1
care l-au înconjurat.

— Și eu mă bucur să vă văd pe toți, reuși să se facă auzit bărbatul. Puteți fi liniștiți, sunteți într-un loc sigur și pe mâini bune. O să vă povestesc mai multe pe parcurs. Acum, cred că sunteți obosiți și vă e foame.

— E drept că n-am mâncat de mult și nici apă nu avem, vorbi Săndel în numele tuturor.

— Se rezolvă. L-aș ruga pe fratele meu să mă urmeze, pentru a aduce împreună tot ce-i de trebuință, le propuse Albert, punându-și mâna pe umărul lui Călin.

— Desigur, dacă așa crezi că-i mai bine, răspunse Titus, cu oarecare părere de rău. Aș fi vrut să vedem cu ochii noștri unde suntem. Plus că avem un rănit cu o posibilă fractură.

— Toate la timpul lor, însă rănitul are prioritate, așa că îl ducem cu noi. Hai, sus și prinde-te de noi, îl îndemnă Albert pe Georgică.

Așa au ieșit cei trei, pe aceeași ușă invizibilă pentru ochii proaspeților musafiri. Ii aștepta un culoar cu luminițe intermitente și sensibile la mișcare, în culori și intensități diferite, a căror semnificație nu era cunoscută de noii veniti. Un astfel de beculet semnaliză usa unui as-

1

censor, care i-a coborât și mai mult spre centrul planetei. A urmat un alt hol lung, dar parcă greutatea rănitului era mai mică, iar Călin se simțea si el mai ușor. în tot acest timp, nu au schimbat o vorbă, de parcă lumina difuză și teritoriul necunoscut îi îndemna la liniște și precauție. Doar câteva gemete înăbușite au scăpat din pieptul lui Georgică, însă au ajuns cu bine într-o încăpere mai generos luminată. Asta și datorită zecilor ori chiar sutelor de

monitoare care țineau loc de pereți, a meselor și aparatelor cu becuri proprii rânduite în mijloc, dar și a altor surse ce rămâneau ascunse. Pe o astfel de masă l-au așezat pe rănit, iar Albert a început să lucreze cu un aparat sofisticat, de partă ar fi fost un doctor cu multă vechime în câmpul muncii.

— Din fericire, nu e fractură, ci doar o entorsă dureroasă, spuse acesta după câteva minute. Ține piciorul sub raza asta de lumină, până revenim noi de la bucătărie.

Georgică acceptă bucuros prognosticul și tratamentul atât de simplu, iar cei doi frați l-au lăsat singur. „Bucătăria" despre care vorbise gazda nu semăna nicidecum cu una la care s-ar fi gândit un om, oricâtă imaginație ar fi avut. Ce-i drept, avea ceva asemănător scaunelor și mesei, dar în rest părea tot un centru de calcul sau divertisment electronic. „Unde sunt alimentele și vasele?", se întrebă în gând Călin, evitând să-și arate pe față ignoranța.

— Te întrebi unde sunt bucătarii și mâncarea? îl dădu de gol fratele său.

— Cam asa ceva, dar nimic nu mă mai miră. Probabil că ești și singurul bucătar, la cât de multe ai învățat în numai câteva zile.

— Nici nu știi câtă dreptate ai, îi răspunse Albert, bă- tându-1 din nou pe umăr. Ia spune-mi, ce mâncare ați prefera, tu și prietenii tăi?

— Sunt și prietenii tăi, bănuiesc. Doar venim din același loc și avem aceleași probleme. Cred că ne-ar prinde bine câte o friptură cu garnitură de cartofi și salată verde. Și un vin bun, dacă se poate. N-ar strica nici o prăjitură cu

mere, își expuse Călin poftele, salivând deja la gândul mesei mult așteptate.

— Doar atât? Precis nu mai vrei ceva? îl iscodi Albert, zâmbind afectat.

— Ar mai fi... o ciorbă de burtă cu ardei iute. Dacă nu-i prea mult.

— Nicidecum, fratele meu. Se rezolvă în câteva clipe, îl asigură Albert, în timp ce apăsa câteva taste.

O bandă rulantă se puse în mișcare și aduse pe masă un vas de plastic mare, plin cu o substanță aburindă. Părea o pastă vâscoasă, cenușie și urât mirositoare, pe care nu ar fi mâncat-o nici porcii.

— Asta-i tot ce vă pot da, dar mi-a făcut plăcere să aflu la ce îți stă gândul, rosti sarcastic Albert.

— Fii serios, frate! Sper că e doar o glumă, se arătă Călin derutat.

— Nu e nicio glumă. Dar, pentru că suntem totuși frați, uite, fac o excepție și-ți ofer o băutură pe placul tău.

Urmă o altă comandă, după care banda rulă aducând un pahar din sticlă, cu o băutură viu colorată în albastru. Arăta ca un cocktail frumos dichisit cu umbreluță si măs- » » lină verde.

— Te rog să-l bei în cinstea revederii noastre, îl îndemnă gazda. lartă-mă dacă nu ciocnesc cu tine, dar eu nu beau alcool.

Călin ezită la început, dar prea era atractivă oferta, iar setea îi dădea ghes. Luă paharul, îl mirosi încântat și bău puțin din el. Avea un gust plăcut și răcoritor, astfel că îl goli dintr-o sorbire.

★ ★ ★

— O astfel de băutură le-ar prinde bine și celorlalți, se pronunță Călin, privind paharul gol. Măcar de sete să nu rabde, dacă tot nu poți să ne oferi ceva comestibil de mâncare. Ia fă o comandă consistentă, într-un vas pe măsură, să nu-i ținem prea mult în așteptare.

— Stai liniștit pe scaunul ăla, îl invită cu amabilitate Albert, că avem multe de discutat înainte de a ne ocupa de prietenii tăi. S-au întâmplat o mulțime de lucruri de când nu ne-am văzut și sunt sigur că ai multe întrebări, iar eu abia aștept să te luminez.

— Desigur că am, dar credeam că le vom lămuri în fața tuturor, fiecare dintre noi fiind curios să știe unde ne aflăm și ce ne așteaptă, rosti Călin, urmând sfatul fratelui său.

— Să-i lăsăm deocamdată pe ei și să discutăm ca între frați buni ce suntem. Familia e mai presus de orice, iar noi avem acum ocazia să fim puternici cum nici nu-ți imaginezi, se entuziasmă Albert, în timp ce gesticula larg, vrând să sugereze un univers întreg pe care l-ar conduce.

— Mă înspăimânți, frățioare. Acum chiar că trebuie să-mi dai niște explicații în ce te privește și locul în care ne aflăm. Deși te știam cu mari ambiții, tot nu-mi vine să » » » '
cred că-ți găsești idealul într-o planetă fantomă, care străbate aiurea Universul, în timp ce noi trebuie să ne ascundem ca șobolanii prin canale lipsite de soare și mâncare decentă. E cineva care te-a acaparat? Pentru că eu nu te mai recunosc. Prea multe ai învățat în doar câteva zile si t »
prea lauzi un loc din care aș fi nespus de bucuros să scap.

— Cei care au construit acest loc sunt ființe extrem de »
puternice și inteligente. Ei mi-au salvat viața și mi-au îmbunătățit considerabil capacitatea mintală. La fel cum vreau să fac si eu cu tine.

— Ce tot vorbești acolo?! se arătă intrigat Călin. Pe mine să mă lași așa cum sunt, că sunt foarte mulțumit. Îți mulțumesc pentru găzduire, dar cred că sunt în asentimentul colegilor dacă mai sper încă într-o viață normală, poate chiar la o întoarcere pe planeta noastră.

— Ce gândire primitivă ai! răbufni fratele său. îți pun la picioare o planetă cum nu există alta, o armă cu care putem supune oricare altă civilizație, iar tu tânjești după viata ta anostă, fără vreo sansă de afirmare. De aceea am vrut să te scap de ea la întâlnirea de pe lacul Bicaz. La fel cum i-am scăpat și pe bătrâni, niște oameni limitați care nu m-au apreciat la adevărata valoare. însă destinul a intervenit și mi-a oferit ceea ce meritam, dar eu sunt generos și vreau să-mi devii partener. Numai un cretin ar rata o astfel de ocazie, iar eu refuz să cred că am un astfel de frate. Așa că te voi înzestra cu darul meu chiar dacă nu îți dai încă seama ce primești. O să-mi mulțumești după ce vei vedea cât de multe beneficii îți va aduce. E vorba »
doar de implantarea unui cip în creier, care nu-ți afectează amintirile, ci îți adaugă performanțe inimaginabile și o personalitate de învingător.

— Mai bine mor decât să te atingi de creierul meu, îl asigură Călin, încercând să se ridice în picioare.

— Din fericire, nu mai depinde de tine. Băutura care ai sorbit-o cu nesaț conținea o doză de anestezic, care a 1 I

început să-și facă efectul. Totul va decurge rapid și fără traume, ai încredere în mult iubitul tău frate. Când te vei trezi, vei fi un alt om, gata să-și sacrifice jalnicii prieteni și să-i cunoască pe creatorii unei lumi invincibile, să le mulțumească pentru o viață eternă.

— Cum adică? apucă să se mai revolte Călin, încercând să-și păstreze luciditatea. Ce vrei să faci cu ceilalți? Am crezut că-ți pasă de ei, doar l-ai dus pe Georgică la tratament.

— îmi pasă dacă vreunul dintre ei are probleme fizice. De cele psihice o să ne ocupăm la momentul potrivit. Să nu crezi că omul e mai presus decât celelalte specii pe care le avem în găzduire. Dimpotrivă, sunt exemplare de o inteligență mult superioară și calități fizice supranaturale, ai zice. Ți-am spus că ai ajuns în slujba celor mai avansate ființe, cu miliarde de ani de evoluție. Omul e ca un copil în scutece pentru ei, dar știința are mereu nevoie de cobai...

Călin simțea cum ochii nu-1 mai ascultau, iar în urechi îi răsunau cuvintele ca un ecou. Mintea se lupta să-i rămână trează, în timp ce o mie de mâini tandre o legănau și îi șopteau cântece care-i aminteau de o voce caldă, din vremea prunciei. Toate se învârteau și se amestecau în capul lui, inclusiv luminile blânde din încăpere, ce-și sporiră intensitatea și-l pătrunseră, la rândul lor. Acesta trebuia să fie sfârșitul lui ca persoană umană? Era mai îngrozitor decât o moarte cu trup și suflet, era un viol al creierului și un furt al trupului. Va ajunge un zombi fără conștiință și sentimente, un robot din carne și oase, gata

să execute orice ordine, la fel ca fratele său? Neputința îl făcu să plângă în sinea lui, în timp ce întunericul îl învăluia grăbit.

A A A

Timpul trecea tot mai greu pentru oamenii rămași în așteptarea celor doi frați. Se scurseseră câteva ore și începeau să se simtă abandonați în acea cameră fără ieșire. Zadarnic au încercat să depisteze ușa prin care intrase Albert și dispăruse, apoi, împreună cu fratele său și cu rănitul; peretele, din același material ca podeaua, părea fără nicio fisură în partea dreaptă, pe unde văzuseră ei că ar fi trebuit să fie. în schimb, au găsit deschizătura prin care veniseră pe toboganul lung și abrupt, un alt coșmar din care rețineau frânturi dureroase. Situația devenea tot mai tragică, mai ales că aveau nevoi fiziologice pe care nu și le puteau satisface în încăperea imaculată în care respirau.

— Mă tem că s-a întâmplat ceva rău, altfel nu-mi explic lipsa lor atât de îndelungată, se plânse Sabina. Simt că nu mai rezist mult și explodez... sau fac pe mine.

— La fel suntem si noi, dar, în ultimă instanță, lăsăm orice jenă la o parte, se alătură Titus. După cum am mai spus, n-am încredere în Călin, cum nu am nici în frate-său.

— Pentru că nu putem urca pe unde am venit, măcar să căutăm vreo cotitură ori alte opțiuni, își împărtăși Săn- del gândurile.

— Nici vorbă, răbufni Sibel. Eu pe canalul ăla n-aș mai intra pentru nimic în lume.

Ceilalți avură puterea să zâmbească la remarca sirianului, după care se așternu tăcerea o vreme. Momente întrerupte de o surpriză extraordinară: pe ușa fantomă își făcu apariția Georgică, persoana la care se așteptau cel mai puțin. Asta nu însemna că bucuria revederii era mai mică, și au dovedit-o sărind spre el și îmbrățișându-1.

— Ia te uite ce bine arăți, Gicule! îl lăudă Săndel, cu chi- pul numai zâmbet. Nici nu se mai vede că ai fost accidentat.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt Călin și Albert? Cum ne-ai regăsit de unul singur? veniră întrebările celorlalți.

— Am să vă spun ce-i mai important, dar n-avem prea mult timp, se precipită micuțul. Cred că sunt urmărit și ar trebui să plecăm de aici.

— Urmărit? De cine? întrebă Săndel.

— Nu știu precis, dar s-ar putea să fie chiar Albert.

— Ei, uite c-am avut dreptate, rosti Titus triumfător. La fel o fi și Călin, doar sunt gemeni identici și gândesc la fel.

— Dar tu de unde știi toate astea? reveni Săndel cu întrebările. Și cum te-ai despărțit de ei?

— Ooo, e o poveste lungă, însă trebuie să v-o spun, măcar pe scurt, răspunse Georgică, încercând să reziste unui discurs prea lung pentru felul lui de a fi. Pe mine m-au lăsat într-o cameră separată și mi s-a arătat cum să folosesc aparatul cu raze, pentru tratament. Nu știu dacă v-am spus, dar eu sunt pasionat de calculatoare și mă pricep bine la IT. Am fost hacker un timp, până m-au prins și mi-au cerut să fac programe antivirus în schimbul li-

bertății. De aceea am fost foarte curios să văd ce fel de programe au ființele de pe această planetă, dacă pot să intru în ele și să aflu cât mai multe informații. în timp ce piciorul își primea porția de tămăduire, mâinile îmi dansau peste niște taste misterioase la început. Am reușit, relativ repede, să transform semnele lor în litere de-ale noastre și să intru apoi în baza de date. E uluitor ce am descoperit!

— E de rău? se auzi vocea tremurătoare a Sabinei.

— Mă tem că da, răspunse Georgică, cu o figură ce exprima tristețea și entuziasmul deodată. Dar e și nemaipomenit de interesant. De exemplu, planeta asta nu e ceea ce pare. E mai degrabă o uriașă navă de transport proiectată în spațiu de niște motoare puternice, care pot dezvolta o viteză mult mai mare decât cea a luminii. De la ele se simte căldura asta și se aude zgomotul misterios.

— Navă de transport? Ce transportă și care-i e destinația? întreba Titus. *

— Nu știu sigur. E nevoie să intru și în alte fișiere, dar m-am grăbit să vă avertizez. Trebuie să plecăm de aici, să ne adăpostim într-un loc mai sigur și să găsim ceva alimente.

— Noi am încercat, dar nu am găsit ușa. Tu cum ai reușit? se interesă Săndel. »

— E nevoie de cipul acesta și ușa se deschide când ajungi în dreptul ei, îi arătă micuțul. Mă tem că Albert nu-1 poartă în buzunar, ca mine.

— Vrei să spui că..., se îngrozi Sabina, arătând spre cap.

— Bănuiesc, cel puțin, aprobă Georgică.

— Precis știi unde să ne duci? întrebă iarăși Săndel.

— Am luat cu mine o hartă, le arătă micuțul o foaie dintr-un material transparent, marcat cu niște puncte și linii. Dacă v-am găsit cu ajutorul ei, sigur vom ajunge măcar de unde am venit eu. Vă rog doar...

Cuvintele îi rămasseră pe buze când în încăpere și-au făcut apariția cei doi frați, trăgând după ei un cărucior cu vase de bucătărie. Venise mâncarea mult așteptată, doar că de pe chipurile ofertanților nu răzbătea bucuria și generozitatea unui astfel de gest. Dimpotrivă, regăsirea lui Georgică în mijlocul prietenilor săi le-a produs o încruntare severă și niște priviri tăioase identice, de parcă erau copiate la indigo.

★ A ★

— Regret că trebuie să vă spun, dar unul dintre voi a încălcat protocolul și a subtilizat ceva din tehnologia noastră, se exprimă Albert, privindu-1 insistent pe Georgică. Suntem gata să trecem peste acest incident, dar aștept să-mi înapoiați imediat componenta furată.

Amândoi frații erau acum îmbrăcati la fel, într-o haină lungă până la podea și neagră, ce părea din piele sau un material nedefinit. Brațele le țineau încrucișate la piept, iar expresia glacială și rarele grimase li se afișau simultan pe chip. Doar vânătaia mai persista pe fruntea lui Albert, singurul reper care-i dădea personalitate.

— Protocol? interveni Săndel, făcând un pas în față. Eu credeam că suntem o echipă, iar tu ne-ai promis că ne vei ajuta cu tot ce îți stă în putință. In schimb, ne-ai abandonat aici, închiși ca într-o celulă, fără apă, mâncare și un loc unde să ne facem nevoile. Singurul care ne-a căutat a fost cel pe care îl acuzi de furt. De fapt, ce se întâmplă aici și ce ai făcut cu Călin? Parcă nu mai e același om pe care-1 cunoșteam?

De data asta fu rândul lui Albert să facă doi pași în față, pentru a-1 privi de aproape pe cel care cuteza să-l înfrunte.

— Nu suntem o echipă, ființe inferioare și nerecunoscătoare. Doar eu și fratele meu am fost selectați să-i slujim pe Creatori, iar voi trebuie să fiți bucuroși că ați ajuns în apropierea Lor. Habar nu aveți unde sunteți și ce noroc a căzut pe capul vostru. Cred că e momentul să vă lămuresc, pentru a ști ce vă așteaptă și a aprecia rolul pe care-1 aveți. Timp de mii de ani v-ați rugat unor zei, i-ați venerat sub diverse nume și ați tot sperat să revină pe Pământ pentru a vă prelua sufletul. Unii îi spun Dumnezeu, alții i-au dat numele de Allah, înainte îi ziceați Zeus, Zamolxe sau alte nume, în funcție de popoare și culturi. Ei bine, religia are un sâmbure de adevăr, iar Creatorul chiar a existat. A însămânțat Pământul și a plecat mai departe, să dea viață și altor planete. Acum a venit vremea să verifice ce a ieșit din sămânța lui și să analizeze dacă recolta poate fi culeasă. Adică sufletele cu care-i sunteti datori.

— Ești nebun! explodă Sibel. Allah nu are alți fii decât pe cei de pe Pământ, și numai aceia care-1 slăvesc vor fi

primiți în apropierea lui. Allah e mare și nu are nevoie de altă planetă pentru a călători.

— Să-l vedem și noi pe acel Creator, dacă tot a avut bunăvoința să ne ia în raiul lui, îl ironiză Săndel pe Albert. Deși pare mai degrabă un iad, având în vedere că e situat în adâncuri și emană atâta căldură.

— Aș putea să jur că asta-i o blasfemie, deși nu am fost un om religios până acum, răspunse Albert apăsat. V-am spus că e doar un sâmbure de adevăr în credința voastră. Mai credeți că raiul e în ceruri, acum, când stiti că acesta e doar o iluzie, o poartă largă spre Univers? O să-l vedeți cu siguranță pe Creator, când va fi cazul. Deocamdată, am nevoie de piesa despre care vorbeam, apoi vă las să mâncați. Ba vă voi deschide și ușa potrivită pentru a vă ușura.

— Mă tem că nu putem avea încredere în tine, se auzi vocea lui Georgică. Riscăm să ajungem precum Călin, care n-a scos un cuvânt de când ați intrat. I-ai implantat cumva un cip ca ăsta?

Ochii lui Albert scăpărară la vederea piesei din mâna micului om. Se mișcă rapid către el, dar între ei se postă sirianul SibeL Masivitatea si hotărârea lui nu fu, însă, o piedică pentru omul în negru, care-1 ridică fără efort și-l aruncă la câțiva metri distanță. Ceilalți se feriră îngroziți, lăsându-1 pe Georgică singur.

— Stai pe loc, altfel îl distrug și nu cred c-o să-ți placă, îl amenință omulețul, punând cipul sub călcâiul piciorului drept.

— Crezi că are vreo importanță, atâta vreme cât n-o să-l mai puteți folosi? întrebă impasibil Albert.

— Cred că are, pentru că l-am ACTIVAT, viteazule! Altfel cum crezi că am intrat pe ușă? Văd că de prostie tot nu te-ai vindecat, chiar dacă ai un calculator în cap.

— Nu face asta! își schimbă tonul omul în negru. îți dai seama că sunteți morți fără ajutorul nostru?

— Suntem morți și cu ajutorul tău, interveni Titus. Nu știu ce se întâmplă, dar dacă poți să-l oprești, fă-o, Georgică!

— Da, oprește-1 pe nenorocit! se auzi și vocea Sabinei.

— Nuuuuu! strigă Albert, când piciorul lui Georgică se ridică și apoi se propti de podea cu toată puterea.

Cipul se zdrobi cu un sunet abia perceptibil, dar geamătul celor doi frați fu puternic și de lungă durată. Amândoi căzură la pământ, cu capul între mâini și fețele schimonosite de durere. Albert își pierdu primul cunoștința, în timp ce Sabina căuta să-l aline pe Călin, luându-i capul în poală și adresându-i cuvinte de mângâiere.

A A A

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă femeia, bulversată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Ce le-ai făcut?

— Am presupus că cipurile interacționează între ele, dar nu eram sigur, răspunse Georgică, uimit și el de efectul spectaculos. Mai ales că fiecare din ele are și o componentă organică, ce realizează o simbioză cu creierul primitorului și contribuie la transformarea acestuia. Nu speram, însă, la o reacție atât de puternică.

— S-ar putea să moară amândoi, iar noi să rămânem închiși aici.

Constatarea lui Săndel sună ca un reproș, după ce examină mai atent victimele.

— Cel puțin ăsta parcă nu mai are puls, arătă el către Albert. La fel se poate întâmpla și cu frate-său. Oare cipu- rile lor mai funcționează?

— Trebuie să încercăm, până nu e prea târziu, se precipită Georgică. Goliți căruciorul cu mâncare și așezați-1 pe Călin pe el.

Sibel se conformă primul, dar nu înainte de a-și satisface curiozitatea în privința conținutului bolului. Făcu o grimasă de dezgust și scuipă instinctiv substanța pe care o băgase în gură.

— Asta-i otravă, nu-i mâncare! strigă el, debarasând dintr-un singur gest tot ce era pe cărucior, pentru ca imediat să ajute la așezarea cu grijă a lui Călin.

Acesta era tot inconștient, dar încă mai respira, iar asta le dădea speranțe prietenilor lui, mai ales când micuțul IT-ist i-a încurajat, spunându-le că, probabil, timpul mai mic ce se scursese de la implantarea cipului nu îi oferise posibilitatea de a prelua controlul total asupra persoanei lui. Presupunerea s-a dovedit corectă, iar semnalul cipu- lui din creierul victimei a fost perceput de senzorul ușii, care le-a deschis calea mult așteptată. Dar, chiar și cu ajutorul hărții, le-a trebuit ceva vreme până să găsească o încăpere în care să-și facă nevoile, mai ales pentru că toaletele erau atât de sofisticate încât cu greu și-au dat seama când au nimerit una. In acest timp, Călin părea că se stinge încet, iar Sabina își exprimă preocuparea în privința salvării lui.

— Trebuie să se poată face ceva! zise ea pe drumul spre „cabinetul medical" unde se tratase Georgică.

— îmi pare rău, dar nu putem face nimic, îi răspunse acesta. E nevoie de o operație pe creier foarte complicată, pentru a-i îndepărta cipul, iar asta nu e ceva de nivelul nostru. Singura șansă e să mai găsim un component identic, ca un pașaport cu care să avem acces în toate cotloanele acestui labirint.

— Dar nu-1 poți opera tu, ghidat de un program? se interesă Titus. Doar sunt calculatoare peste tot, cu programe de tot felul.

— Nu-i suficient să știi cum se face, e nevoie si de o mână sigură, de curajul de a lucra pe creierul unui om. Eu leșin numai când văd sânge, dar dacă se oferă cineva, promit să găsesc îndrumările potrivite.

Tăcerea se lăsă printre ei. Nimeni nu-și asuma răspunderea de a contribui cu mâna lui la moartea lui Călin. Din păcate, speranța de a mai găsi un component identic nu s-a împlinit, deși au căutat în mai multe încăperi. In această situație, au fost nevoiți să care peste tot după ei trupul muribund al prietenului lor, o treabă deloc plăcută și tot mai depresivă.

— Du-ne într-un cabinet dotat cu tot ce-i nevoie pentru incizie, se hotărî deodată Săndel. Am să fac operația și o să scot cipul înainte de a se degrada. Măcar îl scutesc de suferință pe bietul om.

Vestea păru să le mai aducă inima la loc, deși semăna cu un măcel ce voia el să facă, nicidecum cu o intervenție chirurgicală.

— Dar înainte de asta cred că ne-ar prinde bine ceva comestibil, completă Săndel. Dacă poți să rezolvi asta, te pup de nu te vezi, Georgică! Și ceva de băut, firește.

— Putem încerca, dar nu știu ce-o să găsim, se înviora micuțul II-ist. »

Intrară în încăperea unde avusese loc discuția dintre cei doi gemeni, iar Georgică începu imediat să navigheze printre programe. A durat o vreme până a găsit ceva promițător, însă tot nu s-a declarat mulțumit.

— Se pare că gazdele consumă aproape mereu același tip de amestec, neplăcut la gust pentru noi, dar foarte hrănitor și ușor de digerat. Mai ales dacă se află, ca acum, într-o stare de stază prelungită, în care sunt asistați de computerul central, la care eu nu am acces. Dar și această pastă are la bază câteva ingrediente cunoscute și apreciate de noi, oamenii, cum ar fi peștii.

— Excelent! Vrem pește, se auziră mai multe strigăte.

— Peștii ăștia provin din lacul nostru și se pot servi doar fierți, îi lămuri Georgică.

— Buni și fierți, ba chiar și cruzi, dacă găsești și ceva băuturică înainte, îl provocă iar Săndel.

Pentru această misiune nu trebui multă așteptare. Pe banda din fața lor își făcu apariția un pahar cu o băutură incoloră, pe care comandantul o gustă primul.

— Nu știu ce este, dar are un efect al dracului de bun! decretă Săndel cu zâmbetul pe buze. De băut și de mâncat la toată lumea, apoi vedem noi ce-o să mai fie.

-fc A

însă ceea ce a urmat - chiar înainte de a se bucura de sfârșitul mesei - nu a a fost ceva la care să se gândească vreunul dintre ei. Lumina s-a stins complet în încăpere, lăsându-i într-un întuneric la fel de negru ca cela din camera în care ajunseseră prima dată.

— Ce poate fi asta, Georgică? se auzi vocea lui Săndel.

— Habar n-am, răspunse micuțul, iritat. Nu pot să le știu pe toate, că nu-s Dumnezeu, iar locul ăsta e nou și pentru mine, ca și pentru voi.

— Nu poți să faci ceva sau măcar să încerci? întrebă și Titus.

— Pe bezna asta mi-e frică și să mă mișc. Nu se vede nimic, iar fără energie nimic nu funcționează. O fi vreo pană de curent!

— Grozav! Pană de curent într-o tehnologie atât de avansată, mi-e cam greu să cred, zise comandantul. Mă tem că gazdelor nu le-a prea plăcut de noi și au luat măsuri. Hei, voi de-acolo, arătați-vă chipurile!

Invitația părea să rămână fără ecou, în timp ce fiecare dintre pământeni aștepta, cu inima strânsă, un semn cât de mic. Doar respirațiile lor și același huruit înfundat îi făceau să simtă că sunt împreună, în același loc imprevizibil. Peste un timp nedefinit, răspunsul a venit sub forma unei voci line, curgătoare, a cărei sursă părea foarte aproape de ei:

— La început a fost întunericul total și liniștea nevieții. Dar am venit EU, născocind cuvântul ce a spart liniștea, și lumina care a alungat întunericul. Fiecărui cuvânt i-am dat un sens, iar din lumină am zămislit ființe de tot felul,

cu roluri bine definite. Cineva trebuia să le stăpânească în lipsa mea, iar asta nu mi-a reușit de la început. Multe specii din acestea am eliminat până am ajuns să te fac pe tine, după chipul meu. Am crezut că vei fi cel mai potrivit, deși mi-ai înșelat de mai multe ori așteptările. Pedepsele date de-a lungul timpului - când treceam să-mi văd lucrarea și eram dezamăgit - au avut efect temporar și sub așteptări. Voi uitați repede sau dați alte înțelesuri lucrurilor atât de evidente, dacă nu vă convine adevărul. Acum, m-am convins încă o dată că speranțele mele nu mai au temei pe această planetă și mă gândesc să opresc experimentul. Sunt alte locuri de care trebuie să mă ocup, în care Raiul mult râvnit de voi există cu adevărat, întreținut de ființe mult mai reușite.

Liniște din nou sau poate doar o pauză. Grupul a profitat de ea pentru a-și exprima nelămuririle:

— Cine ești si de ce nu te arăți?

— Cred că e o înregistrare standard.

— Vrei să spui că ești Dumnezeu?

— Allah e mare si nu vorbește ca tine! »

— Ce vrei de la noi?

După ce spiritele se mai domoliră, întrebările încetând în cele din urmă, un monitor mare se lumină, lăsând să se distingă un prim-plan cu doi ochi obosiți, de o culoare nedefinită:

— Cu adevărat vă spun că Eu sunt El, dar nu singurul. Sunt unul dintre Cei care v-au dat formă și viață, v-au păzit de catastrofe cosmice și de specii agresive, de fenomene naturale distrugătoare și de voi înșivă. Mi-ați dat

nume diferite, m-ați multiplicat în diferite forme și mi-ați pus în gură vorbe care nu-mi fac cinste. Nu sunteți doar voi de vină, din moment ce eu v-am creat. Sufletele voastre, bune sau mai puțin bune, îmi aparțin și am nevoie de ele pentru alte proiecte. Să nu credeți că-i doar o figură de stil, pentru că ele chiar există și sunt vitale pentru cre- ierele în care le implantăm. Altfel cum explicați că viețile noastre măsoară milioane de ani, după unitatea voastră de timp? Credeam că totul va fi simplu: vă extragem de pe planetă, controlăm calitatea sufletului și, în funcție de rezultate, ne mulțumim cu voi sau trecem la extragerea în masă din toată specia voastră. Analizele au arătat că recolta poate fi culeasă, deci ne vom întoarce pentru a o ridica. Voi sunteti norocoșii care veți oferi esența vieții în mod direct, prin transfer instantaneu. Pentru asta am să vă iert, fiindcă m-ați trezit a doua oară din starea de repaos total, dar și pentru că ați pus în pericol viețile a două exemplare proaspăt recrutate. După cum vă place să credeți, Creatorul e iertător și foarte generos, dar poate deveni nemilos atunci când nu-i respectați poruncile și vă întoarceți împotriva lui...

— Dovedește-ne că ești Dumnezeu! se grăbi Sabina să intervină, înainte de a se întrerupe legătura. Dă-ne lumină și lasă-ne să te vedem. In spatele unui ecran, oricine poate să se dea puternic și să-și atribuie roluri divine. Măcar să ne dăm sufletul împăcați.

— Femeieeee... Ai rămas la fel de suspicioasă și curioasă precum Eva. Nu vezi că sunteți în mâinile mele, în casa mea, în puterile mele? Doar un buton să apăs și ador-

miți pe vecie, fără să știți ce se întâmplă cu voi. Ce dovadă mai mare vreți?

— Și noi avem monitoare și calculatoare pe Pământ. Dar avem și șarlatani care-i mint pe oameni, dându-se cine nu sunt. Dacă vrei să ne oferim sufletele cu bucurie, trebuie să ne convingi că i le donăm celor care merită, celor care ne-au făcut. Altfel, aceste suflete se vor zvârcoli în voi si vă vor face mai mult rău decât bine.

*

Pauza de comunicare care urmă nu-i mai miră, deși era mai lungă decât cele anterioare. Ochii de pe monitor dispărură, lăsând iarăși loc întunericului. Probabil că gazda se gândea la propunerea lor sau chiar era în curs de a o îndeplini.

— Hei, cel care-ti zici Creator, unde ești? izbucni tot Sabina. Nu ai curajul să te arăți creațiilor tale?

— Sunt printre voi, dar nu mă simțiți, se auzi iar vocea lină. Sunt în fata voastră, dar nu mă vedeți. Asa cum vă vorbesc, dar nu auziți ce vă spun, ci numai ce vreți.

— Iartă-ne dacă nu vedem pe întuneric, continuă tot femeia. Fă lumină și ajută-ne să te cunoaștem, dacă tot îți aparținem. Fii mai explicit, dacă tot suntem ignoranți.

După câteva clipe, în fața lor apăru un con de lumină ce avea în centru un personaj bizar. Un bărbat gol pușcă, fără pic de păr pe corp și pe cap, dar cu o burtă imensă, o față butucănoasă dintre ai căror obraji imenși de-abia se vedeau ochii pasivi ce trădau bătrânețea și tristețea. Stătea într-un fotoliu de care se ținea cu brațele sale scurte > *
și groase, al căror diametru era întrecut doar de picioarele acoperite și ele din plin de grăsime. Arăta precum oa-

menii care sufereau de obezitate morbidă. Era firesc ca toți cei cinci pământeni să rămână fără grai o bună bucată de vreme. Cuvintele veniră din partea celui „admirat".

— Bănuiesc că nu sunteți mulțumiți de imaginea pe care o vedeți. Poate vă așteptați la un bătrânel cu barbă, îmbrăcat în haine lungi și albe. Sau la un tânăr subțirel și cu ochi blânzi, care să vă spele cu smerenie picioarele și să vă dea speranțe într-o viață eternă și edenică. Așa vă place voua să credeți, dar uite că realitatea e alta. Nici omenirea n-ar arăta mai bine dacă v-as lăsa încă o mie de »
ani. Ați ajuns deja să folosiți tehnologie tot mai avansată și ați devenit, la rândul vostru, comozi și supraponderali. Voi sunteți niște excepții, dacă nu-1 luăm în seamă pe bărbatul masiv care-mi zice Allah. Dar eu văd lumea voastră în ansamblu și nu îmi place deloc viitorul spre care tin- deti. II aveți în fata voastră si nu cred că vă convine cum » » ♦
1
arată.

Bărbatul îsi deschise brațele, lăsând să i se vadă hălcile de grăsime. Sabina nu mai avu puterea să privească și-și coborî privirea.

— Să nu credeți că sunt pe moarte, copiii mei, continuă supraponderalul. Tehnologia ne-a adus în situația asta și tot ea ne menține în viată. Dormim mii de ani, mâncăm foarte puțin și ne întărim cu sufletele semănate și culese din tot Universul. Prin ele, cei care au norocul să-l ofere, își ating țelul de a avea viața veșnică la care au visat mereu. Noi suntem Raiul în care veți păși și veți găsi un colțișor pentru Eternitate. O să vă dau chiar acum un exemplu de transfer, înainte de a se pierde sufletul colegului vostru.

Personajul se agăță iarăși de mânerul fotoliului-tron, după care un furtun se desprinse, precum un șarpe viu, de pe un aparat aflat în încăpere. La capăt era atașată o mască transparentă, care se așeză ușor pe gura și nasul lui Călin. Imediat după aceea, pieptul omului se încordă o dată, apoi se contractă definitiv, în timp ce chipul i se destinse și mâinile i se înmuiară pe lângă corp. Se putea spune că își dăduse sufletul. Furtunul cu mască Se detașă ca la o comandă și porni lin spre fața bărbatului nud, unde se atașă la fel de simplu. De data aceasta, trupul celui în cauză fremătă cu putere, de parcă ar fi fost cuprins de un orgasm devastator. Ochii i se dilatară, corpul îi fremătă plin de vibrații, degetele mâinilor i se strânseră ca pe o halteră ce trebuia ridicată, iar la urmă, după ce masca se desprinse, scoase un geamăt prelung, care-i cutremură pe martorii stupefiați.

— Oooo, daaaa! se auzi apoi exclamația bărbatului, devenit mai vioi la trup și căutătură. A avut un suflet bun și a ajuns acolo unde îi era locul. După cum vedeți, e foarte simplu și promițător. Sufletele se pot păstra în recipiente speciale și sunt administrate celor care se trezesc periodic. Mai aveți ceva nelămuriri sau trecem la preluare?

— Nelămuriri avem destule, mai ales după ce s-a întâmplat, sări Titus primul. Tocmai am văzut cum ai luat sufletul unui prieten de-al nostru, iar acum vrei să faci la fel și cu noi? Totul pentru a întreține niște ființe obeze, care nu fac nimic altceva decât să doarmă și să prăduiască alte planete și civilizații. Noi am crezut întotdeauna că sufletele ne aparțin și ne-am rugat ca ele să fie iertate și

primite într-un loc frumos, în care să se bucure de libertate și iubire. Ori, după cum vedem prea bine, numai frumos si liber nu e locul unde vrei să ne închizi sufletele. Si tot așa vrei să faci cu toată specia noastră, de pe Pământ. Nu crezi că ați ajuns la stadiul de paraziți?

Fața gazdei se schimonosi de furie, iar fotoliul în care stătea începu să leviteze, permițându-i să-și privească interlocutorii de la înălțime.

— Tu!! tună el. îți permiți să mă etichetezi pe mine?! Creatură rebelă și neștiutoare! Eu te-am făcut și tot eu te omor. întâi pe tine și pe colegii tăi, apoi toată seminția ta. V-am dat apă, aer, lumină, o planetă cu condiții optime și mii de ani în care să progresați. Iar voi ce-ați făcut cu toate aceste daruri? Mai de folos e un gândac pământului decât voi, niște egoiști irecuperabili. Gata! Destul am pierdut vremea cu explicații, e timpul să trec la preluare!

— Iartă-l, Doamne, că nu știe ce vorbește! se auzi atunci glasul Sabinei, care se prosternă cu capul până la pământ. E soțul meu și nu a crezut niciodată în tine, iar aceasta a contribuit la ruptura dintre noi. In schimb, eu m-am rugat zi de zi să mă mântuiești și să mă primești alături de tine, pentru eternitate. Știu că nu mi-a venit să cred când te-am întâlnit în came și oase, altfel mi te închipuiam, dar credința mi-e mai presus decât orice prejudecată, iar acum mă căiesc pentru îndoielile mele. Ba mă ofer să fiu prima care-și dă sufletul nevrednic pentru a sălășlui în Creatorul înțelept, cel fără de început și fără de sfârșit. Doar o dovadă de milostivire si iertare îți cer, înainte de a-mi închide ochii: lasă-mă să-ți sărut mâna dreaptă, ca unui

tată iubit și iubitor. Ar fi supremul dar la care poate visa un muritor credincios.

Cel care-și spunea Creator se arătă impresionat de cuvintele pline de adulație ale femeii, precum și de plecăciunea care reflecta deplina umilință. Chipul i se mai destinse, iar fotoliul reveni în locul de unde se înălțase. Zise:

— Se pare că m-am înșelat în privința ta, Evă. Eu sunt milostiv, dar pot la fel de bine să fiu gelos și răzbunător. Ca un tată, așa cum bine ai spus-o, care își pedepsește sau răsplătește copiii în funcție de faptele și meritele lor. Nu mi-a plăcut niciodată să mă arăt oamenilor și cu atât mai puțin să fiu atins de vreunul. Dar voi face o excepție de această dată, pentru a le arăta necredincioșilor din preajma ta cât sunt de bun si iertător cu cei care merită. Vino »
să-ți binecuvântez sufletul și să-ți ofer plăcerea de a mă atinge!

Titus încercă să o prindă de mână, dar Sabina se smuci din strânsoarea lui. Nici împotrivirea verbală a celorlalți nu o convinse, astfel că se apropie cu pași lenți și ochi aplecați spre conul de lumină unde trona gazda. Ajunsă în dreptul bărbatului, se înclină la fel de spășită și primi cu smerenie mâna care îi atinse întâi creștetul capului.

— Doamne, am fost învățată să apreciez mai mult dreapta, dar văd că îți folosești mâna stângă. Fii bun și lasă-mă să-ți sărut dreapta, pentru că de-a dreapta ta stau cele mai merituoase suflete, după cum ne-a învățat Scriptura.

Creatorul dădu binevoitor din cap și își desprinse mâna dreaptă de pe mânerul fotoliului, întinzând-o spre buzele

în așteptare ale Sabinei. Aceasta o sărută prelung, dar în același timp o prinse strâns cu ambele mâini, trăgând cu putere.

— Ce faci, femeie?! urlă bărbatul, încercând să-și recupereze brațul.

Dar forța nu îi era suficient de mare încât să scape ușor din strânsoarea neașteptată. Bărbații realizară planul femeii și se repeziră să-și ajute prietena. Individul se zbătea cu disperare, însă fu imobilizat în câteva clipe și rostogolit din fotoliul său plutitor.

— Dați-mi drumul, sălbaticilor! strigă. Veți fi pedepsiți cum nici nu vă puteți închipui, iar sufletele voastre nu vor avea niciodată odihnă. Nu știți cu cine vă puneți! Dați-mi drumul!

Se zbătea pe podea, încercând fără succes să se ridice în picioare. Dar oamenii nu-1 băgau în seamă, preocupați de altceva.

— Deșteaptă fată! exclamă admirativ Georgică. De unde ai știut că are comenzile încorporate în brațul drept al fotoliului?

— Am observat cum îl mișca, în timp ce gesticula doar din mâna stângă, răspunse femeia răsuflând ușurată. E drept că am riscat... Exista și posibilitatea unor comenzi mentale.

— Ai o intuiție bună! o lăudă si Titus, îmbrățisând-o.

— Si acum, ce facem cu el? întrebă Săndel. Cine știe câți mai sunt și când o să ne trezim cu ei pe cap?

— Să-l interogăm! interveni Sibel. Iar dacă nu ne spune, îl torturăm. Precis că nu-i obișnuit cu durerea.

— Vrei să-ti torturezi Creatorul?! se arătă uimit Săndel. — Așa-i Allah?! Sau Dumnezeul vostru? Voi nu vedeți « că nu-i în stare nici să se deplaseze fără tehnologie?

— Cine știe? Poate că tehnologia a ajuns să facă totul și pentru Dumnezeu. Ea te ajută, dar poate la fel de bine să te și distrugă, atunci când abuzezi de ea.

— Eu nu suport violența, interveni Sabina. Oricine sau orice-ar fi, trebuie să-i arătăm că suntem civilizați și umani, nu niște răzbunători fără judecată și milă.

— Judecată vrei, judecată o să-i facem! se irită Sibel. II acuz de blasfemie și îi cer condamnarea la moarte prin tortură. Vrea cineva să-l apere și să-1 scape, n-are decât, dar cu mine nu-i merge. Trebuie să scăpăm de ființa asta oribilă si de ceilalți asemeni lui, chiar dacă ar fi să ne dăm viața pentru asta. Uitați-vă cât de despuiat ni s-a arătat. Spre asta tinde și civilizația așa-zis creștină de pe planeta noastră. Femeile umblă tot mai goale, în loc să poarte burka sau măcar un văl islamic, ispitindu-i pe bărbați și comițând astfel păcate de neiertat. Dacă nu luăm măsuri, vom ajunge toți un butoi de grăsime fără pic de rușine sau credință. Allah ne-a avertizat si numai ascultându-i

I *t*

poruncile putem evita un viitor atât de jalnic.

Femeia, Titus și Georgică săriră cu obiecții, ceea ce generă o polemică gălăgioasă. Săndel se impuse, cu un ton mai ridicat.

— Hoooo! Hoooo!... De acord cu Sibel, într-o anumită măsură. Dacă planeta asta și cei care o conduc vor să ne stârpească de pe Pământ, e de datoria noastră să-i împiedicăm, prin orice mijloace. însă, înainte de toate, avem

nevoie de informații precise. Poate reușim să ne întoarcem acasă, eliminând și amenințarea despre care ni s-a vorbit. Sperăm ca Georgică să intre în fișierele secrete și să găsim, astfel, o cale prin care să ducem la îndeplinire ambele misiuni. Treci la treabă, micuțule, și arată-ne ce poți!

Apoi, comandantul îl luă la o parte pe Sibel, apropiin- du-se amândoi de ființa de pe podea. Aceasta încetase să-i mai amenințe și îi asculta cu ceva interes.

— Si cum zici că ai să-l faci să vorbească? îl întrebă Săndel pe sirian, având grijă să fie auzit și de cel vizat.

— Războiul m-a învățat multe, iar tortura e una dintre aceste învățături. Pot să-l fac să sufere cum nici nu gândește, să-și dorească cu ardoare să moară, dar să nu poată nici măcar să urle cum ar vrea. Nu am nevoie de instrumente anume, brațele și dinții îmi sunt de cel mai mare ajutor. îi voi suci picioarele și mâinile, îi voi smulge organele genitale și îi voi scoate ochii din orbite, cu răbdare și plăcere.

Gazda obeză nu părea prea intimidată de amenințările lui Sibel și continua să-i sfideze din priviri. Săndel se aplecă spre urechea lui și îi spuse cu voce tare:

— Vrei să ne demonstrezi că ești nemuritor? Acum ai ocazia: tipul acesta n-are milă și credință în tine, te poate chinui mai rău decât a fost chinuit lisus pe cruce. Dacă îți tranșează corpul în zeci de părți, iar inima ta continuă să mai bată și călcată în picioare, poate că pe mine mă vei convinge, dar nu și pe el. Te sfătuiesc să te gândești mai bine și să ne spui câteva lucruri, scutindu-ne pe toți de o experiență neplăcută și salvându-te pe tine.

„Creatorul" îi fulgeră pe rând cu privirea, la început în tăcere, după care continuă, cu aceeași voce amenințătoare:

— Credeți că mi-e frică de moarte, oameni slabi și fără minte? Eu am murit și am înviat de mii de ori, precum voi dormiti si vă treziti în fiecare dimineață. Vreți să mă » 1 1 1 1
răstigniți și să-mi batjocoriți trupul? Acesta nu-i decât o carcasă pe care o voi schimba la fel de ușor cum vă schimbați voi de haine. Eu sunt mai presus de înțelegerea voastră, iar dacă-mi provocați mie chinuri, în chinuri o să sfârșiți, în timp ce eu mă voi înălța din nou.

— Cine ești tu cu adevărat? întrebă Săndel.

— Tocmai ți-am spus, dar nu ai priceput. încă nu-i târziu să reparați ce ați stricat, încă mai pot ierta ce mi-ați făcut. Dați-mi scaunul înapoi și vă voi păstra în slujba de administratori ai planetei, pe termen nelimitat.

— Asa cum ai făcut cu cei doi frați? Să devenim roboti * 11
care te hrănesc și curăță după tine? Să ne pierdem conștiința, iar tu să ne elimini rudele și prietenii de acasă? Nu cred că-i o situație mai bună decât moartea.

— Pot să anulez recoltarea sufletelor de pe planeta voastră, rosti gazda cu o voce mai împăciuitoare. Sunt multe alte planete care așteaptă să fie valorificate.

— Nu cred nimic din ce spui, păcătosule! răcni sirianul. Te-ai dat drept Allah, iar asta nu se iartă. Allah cel Mare îmi cere să-l răzbun, iar eu o voi face.

Privirea celui căzut deveni din nou sfidătoare, iar gura nu-i mai scoase niciun sunet. Săndel se ridică și îi șopti lui Sibel:

— Faci ce vrei, dar nu de față cu noi. Nu suportăm să vedem torturi, mai ales că avem și o femeie printre noi. Ii găsești o încăpere și încerci să scoți cât mai multe de la el. Eu mă spăl pe mâini și nu mai știu nimic despre asta.

Satisfăcut de ofertă, Sibel își arătă puterile când reuși să-și ridice prizonierul și să-l arunce pe un umăr, cu toată greutatea de aproape două sute de kilograme și împotrivirea prea slabă ca să-l deranjeze. Degeaba striga victima, trecând de la amenințări la blesteme și apoi la cuvinte de reconciliere, cei vizați își întorceau privirea și își astupau urechile, așteptând să scape de priveliștea dezolantă. Au răsuflat ușurați când cei doi au părăsit încăperea, iar ei puteau să-și concentreze atenția asupra lui Georgică.

— Ei? Ai reușit să intri în centrul de comandă? îl în- *
trebă Săndel.

— Nu mă stresați, dacă vreți să lucrez la capacitate maximă, răspunse omulețul, iritat. Fișierul acela are o parolă pe care n-am spart-o încă. Am încercat tot felul de metode, dar am nevoie de un indiciu, cât de mic. Un nume sau un șir de cifre pe care să le combin, o punte prin care să ajung la cheie. Dar așa... pare o misiune mai dificilă decât a sparge orice sistem de protecție de pe Pământ.

— Fii calm si caută în continuare, îl liniști comandan- tul. Am vrut să știu cum stăm, iar tu să afli că nu avem mult timp la dispoziție. O cafea tare ne-ar prinde bine acum, nu credeți?

Ideea părea foarte bună, doar că, ori nu știau ei să comande ce doreau, ori nu exista așa ceva pe acea planetă. Astfel că s-au mulțumit cu licorile pe care le-

gustând pe rând și încercând să facă un clasament al celor mai acceptabile. Toiul disputelor a fost întrerupt de un geamăt puternic, cutremurător, după care lumina se stinse complet. Energia reveni după circa un minut de derută, însă lumina era intermitentă și geamătul se transformă într-un cutremur continuu, de mică intensitate. Toți au crezut că Georgică generase aceste probleme și s-au adunat imediat în jurul lui.

— N-am făcut nimic! îi asigură acesta. Nu știu ce se întâmplă.

Atunci își făcu apariția Sibel, plin de sânge pe haine și pe mâini, cu un chip răvășit și mers greoi. în ochii lui se citea dezamăgirea, neputința și teama.

— A murit! bolborosi el, ca pentru sine. A murit și nu a spus nimic din ce l-am întrebat. Iertați-mă!

A fost nevoie să se apropie de ei, ca să-i înțeleagă cuvintele. Nu știau, însă, cui îi cerea iertare si de ce.

— Acum a murit? întrebă Sabina, cutremurată. De aceea se întâmplă toate astea?

— Chiar n-a mai scos niciun cuvânt de când a ieșit de t
aici? se interesă Titus.

Sirianul dădu din cap a negație.

— Doar când și-a dat duhul... ca o izbăvire...

— Ce anume?[1] sări Georgică. Ce cuvinte?

— Ceva cu... Ze... și nu știu ce, bâigui Sibel.

— Zeus? Zemelo? Ze și mai cum?

— Nu, nu, că era și un x...

— Să fie Zamolxis? continuă Gică.

— Ăsta e!!! se lumină fața sirianului. E important?

— A fost zeul tracilor și s-ar putea să fie, într-adevăr, important, se bucură IT-stul, revenind în forță în fața monitorului.

Sibel se prăbuși epuizat pe fotoliul folosit înainte de victima sa. Avea nevoie de timp ca să uite și să-și revină după o experiență atât de cumplită. Cutremurul se simțea tot mai puțin, iar lumina dădea semne să se liniștească.

— Asta e! exclamă victorios Georgică. ZAMOLXIS, plus semnul infinit și cele zece cifre cunoscute de omenire. Am intrat!

— Bravo, micutule! îl felicitară cu totii, adunându-se în jurul lui.

— Ia vezi unde ne aflăm și încotro mergem? veni Săndel cu întrebări concrete.

— Numai puțin..., așaaa..., acum, așaaa... și... să fiu al...

— Ce-i? se auzi pe mai multe voci.

— Păi, avem o viteză incredibilă, cu mult peste cea a luminii... Destinația este... Pământul.

— Deci nu ne-a mințit, ne întoarcem după sufletele oamenilor, deduse Săndel. Poți să faci ceva?

— Nu știu încă. Ce ati vrea să fac? Deocamdată avem * I probleme mari aici.

— Ce probleme? se interesară Titus și Sabina.

— Sunetul acela prelung, urmat de cutremur, a trezit cel puțin unul dintre semenii zeității ăsteia moarte. Ui- tati-vă si voi...

Pe monitor se puteau observa câteva șiruri de sarcofage transparente, din care unuia tocmai i se ridicase capacul. Din el se iteau aburi, iar după o vreme putură

distinge un trup identic celui de care tocmai se dispensaseră.

— în curând o să vină peste noi, rosti Săndel. Putem să-l oprim cumva?

— Nu știu ce dotări are, dar caut. Poate găsim un sprijin, spuse Georgică, în timp ce degetele îi dansau pe tastele invizibile. Uite, aici sunt niște „celule" la care nu am avut vedere până acum. Cred că sunt alte ființe din Univers, care sunt ținute în captivitate și despre care am auzit de la cei doi frați că au puteri nebănuit de mari. N-ar strica să ne căutăm niște aliați. Ce ziceți?

— Bine, bine... încearcă tot ce se poate, îl îndemnară coechipierii.

— Ăsta mi se pare interesant, gândi micuțul cu glas tare. Nu-i disting ochii, dar știu sigur că mă vede, are în schimb urechi mari, deci percepe bine sunetele. Nu-și mișcă buzele, dar îl aud în minte cum îmi spune: „Elibe- rează-mă și te voi scăpa de ei. Te voi servi fără să-ți cer mare lucru în schimb. Sunt cel mai potrivit pentru asta".

De la click-ul eliberator și până la apariția viitorului aliat nu a durat mult. Doar cât să-și exprime Săndel îndoiala cu privire la această decizie:

— Cine știe ce ființă periculoasă ai ales să ne stea alături. Bănuiesc că nu degeaba a fost izolată într-un spațiu închis si n-a fost eliminată.

*

— Și noi am fost izolați, răspunse Georgică. Situațiile disperate cer decizii pe măsură.

— Iar tu ai ales cea mai bună soluție! se auzi o voce pițigăiată din spatele lor.

Personajul, o făptură mică și subțire în talie, intrase în încăpere pe nesimțite. Semăna la statură cu Gică, dar se mișca mai vioi și avea un zâmbet permanent în colțul buzelor subțiri și lungi, aproape de la o ureche la alta, astfel că puteai să-i admiri dinții mari, îngălbeniți. Ochii mici și insistenți îi observai doar când erai aproape, dar apoi nu mai scăpai de vraja lor. Trupul lui emana o energie debordantă, în ciuda faptului că ieșise dintr-un loc impropriu exercițiilor fizice. Era desculț și avea câte patru degete lungi la picioare, la fel ca la mâini. Se opri detașat în fata benzii de comandă si execută o cerere elaborată. Imediat, în fața lui ajunseră mai multe pahare cu o băutură misterioasă.

— Luati si beți ceva deosebit, cea mai bună licoare care *se* poate comanda aici! îi pofti el, cu un gest mărinimos. Sunt sigur că gazdele n-au fost prea politicoase cu voi.

Și după ce goli pe nerăsuflate un pahar, plescăind de plăcere, luă un altul și îi făcu semn lui Sibel să elibereze fotoliul. Se așează apoi tacticos în poziție semi-culcată și își încrucișă satisfăcut picioarele ridicate, sprijinite parcă de un suport invizibil. Timizi și curioși, totodată, oamenii păsiră pentru a-și lua în primire doza de băutură. Cu excepția sirianului, gustară cu toții cu precauție, constatând că licoarea merita toate laudele. Un gust răcoros, o aromă nemaiîntâlnită și un efect călduros asupra stomacului și, mai apoi, a creierului.

— Excelentă, nu-i așa? îi sondă personajul, privindu-i cu insistență. Se cheamă „Focul Infernului" și e o rețetă proprie.

încurajați de efectul licorii, dar și intrigați de comportamentul impertinent al ființei oaspete, pământenii își dezlegară limbile.

— Cine ești, de fapt, dumneata? De unde vii și cum crezi că ne poți ajuta? Suntem amenințați de niște creaturi puternice și nu prea avem timp de petreceri, comentară pe rând Săndel, Titus și Sabina.

— Relaxați-vă, că sunteți pe mâini bune, dădu din mână a lehamite personajul. îi trebuie ceva vreme „creaturii" până inhalează un suflet și ceva mizerie de hrană la regim. Până atunci, ați face bine să-i tăiați din aripi.

— Cum adică? se interesă Georgică.

— Simplu, Gicule! Schimbă parola de intrare în sistemul central. Am văzut că te pricepi.

— Ahaaa... Zamolxis... Și ce parolă ar fi impenetrabilă pentru ei?

— Bună întrebare! Numele meu nu le place deloc, de aceea îl vor ocoli mereu. Parola va fi: „ELSATANEL689". Garantez pentru ea.

Georgică se supuse imediat, mânat parcă de o putere nevăzută.

— Bun băiat, îl lăudă necunoscutul. Doar noi vom fi la comandă, iar eu am încredere în voi, așa cum vă cer să aveți și voi în mine. E timpul să vă întreb ce planuri aveți?

întrebarea îi era adresată, de data asta, lui Săndel, răspunsul venind automat, fără timp de respiro:

— Vrem să ne înapoiem pe Pământ.

— Excelent! Am avut și mai am mulți prieteni pe planeta voastră minunată. Oamenii de acolo sunt calzi și 1

primitori cu noi. Mențineți cursul și mă chemați când suntem aproape. Intre timp, eu o să-i dau de furcă acestui zeu încrezut.

Ființa se ridică în picioare, își goli complet paharul, după care i-1 puse în mână Sabinei, făcându-i cu ochiul. Apoi ieși vioaie și bine dispusă, de parcă o aștepta un joc de divertisment. Oamenii se frecară la ochi, trezindu-se parcă dintr-un vis.

— Ce-a fost asta? întrebă iritat sirianul. încă un necredincios băutor și îngâmfat?

— E ceva foarte ciudat cu el, murmură Georgică. Parcă mă hipnotiza și-mi anihila orice urmă de voință.

— Ne-a ignorat complet și nici nu s-a prezentat măcar, răbufni și Sabina, trântind paharul pe bandă.

— Nici nu era nevoie, interveni Titus. Uitați-vă la parolă: Elsatanel! Adică Satanei, îngerul care s-a răzvrătit și a pierdut la nume ultimele două litere, devenind Satan. Probabil că, în mândria lui, nu recunoaște ciuntarea numelui, ba și-a mai adăugat în față încă un „el".

— Oooo, Doamne! O fi chiar Satana?! exclamă Sabina.

— Sau cel puțin unul ca el, din moment ce susține că-s mai mul ți și pe Pământ. Nu numai oamenii s-au înmulțit de la Adam și Eva, completă bărbatul.

— Chiar că ai făcut o alegere inspirată, Georgică! îl certă Săndel. Am căzut din lac în puț și, acum, oricine ar câștiga din confruntarea ăstora, noi tot victime vom ajunge.

— Ne facem frate cu dracul până trecem puntea, găsi micuțul o expresie justificatoare.

— Doar că dracul ăsta ne citește și gândurile, micuțule. Nu cred că mai putem scăpa de el, se plânse comandantul.

★ A A

Lupta dintre creaturi începu curând, fiecare lovitură dată de o parte și primită de cealaltă fiind resimțită de grupul pământenilor prin vuiete prelungi, cutremure de diferite intensități, zgomote stranii și întreruperi temporare de energie. Era o înfruntare între titani, în care oamenii mărunți ca ei erau neglijați deocamdată, deși ei deschiseseră Cutia Pandorei. Săndel era conștient că trebuie să profite de această situație și-1 pistona mereu pe Georgică să le dea raportul privind timpul care-1 mai aveau până la întâlnirea cu Pământul, precum și planul de a se transfera la momentul oportun.

— Nu mai pot, fraților! se arătă deznădăjduit micuțul om. Cred că Satan mi-a anticipat intenția și nu mai am acces la comenzile importante.

— Continuă să încerci, altfel suntem la cheremul câsti- gătorului, insistă comandantul. Și nu va fi deloc bine, oricare ar fi acesta.

— Am încercat și cu prima parolă și cu a doua, dar nimic. Nici nu pot vedea ce se petrece, toate camerele sunt bruiate. Gata, au și nervii mei o limită! Nu pot să lucrez în stresul ăsta! se revoltă Gicu, aruncându-se pe fotoliu.

Speranțele păreau moarte în sufletele lor, odată cu abandonul celui în care și le puseseră. Oricât ar fi durat

lupta, soarta lor era pecetluită, iar planeta mamă părea o himeră pe lângă care puteau trece fără să știe. Nici de mâncare nu le ardea, deși nu mai îmbucaseră demult si se păstrase accesul la acest serviciu. Rareori comandau câte o băutură, pe care o sorbeau mai mult în tăcere. Așa a trecut o bună bucată de timp, până când Sibel se hotărî să vorbească.

— Am fost interogat de multe ori, fiind bănuit că-s terorist. Așa le ziceți voi celor care luptă în numele lui Allah, pentru a-și apăra religia și tradițiile. Am învățat să rabd, să fiu puternic și să-mi ascund gândurile. Nici măcar la testul poligraf nu au reușit să detecteze când spun adevărul sau le dau informatii false. Războiul te învață multe, dacă știi să te adaptezi. Eu am știut și de data asta, chiar dacă nu-i războiul cu care m-am obișnuit.

Ceilalți patru îl priveau aproape impasibili, neștiind ce-i veni să le povestească tocmai acum din amintirile lui depresive. Doar Sabina se deranjă cu o întrebare aproape retorică:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că am preluat comanda misiunii pe care o avem, rosti sirianul triumfător.

— Ce comandă? Ce misiune? se auziră vocile lui Săndel și a lui Titus.

— Nu înțelegeți? se arătă Sibel dispus să-i lumineze. Allah a vrut să ajungem aici și să-i scăpăm pe oameni de aceste ființe blasfemiatoare. Mai au doar câteva ore si îi voi trimite în Iad.

Acestea fură cuvintele care îi trezi din apatie:

— Știi ceva ce noi nu știm, omule? se răsti Săndel.

— Nu trebuie să știți mai mult decât v-am spus, continuă sirianul. Dar nu vreau să murim înainte de a vă lămuri cum am ajuns să-l înșel pe Satan. Ați crezut că eu nu mă pricep la calculatoare? Nu sunt un geniu, dar am reușit să schimb parola într-un moment de neatenție. De aceea nu mai puteți intra în sistem, dar, credeți-mă că nu mai e nevoie. Am modificat puțin traseul, în așa fel încât totul se va termina printr-un foc divin și neiertător.

— Adică...? îl provocă Georgică.

— Planeta asta diabolică va fi înghițită de flăcările purificatoare ale Soarelui, iar sufletele voastre vor ajunge într-o lume perfectă, cu palate de aur și fecioare neprihănite care să vă slujească.

— Ești nebun? strigă Săndel. E nebun? se adresă apoi celorlalți. A putut face asta? îl întrebă pe Georgică.

— Nu știu ce să zic, teoretic se poate, răspunse acesta. Dar atunci se schimbă datele problemei și pot încerca să-i sparg parola.

— Nu te-aș sfătui, zise sirianul, arătându-și corpul mătăhălos și brațele groase. Nimeni nu se apropie de tastatură, dacă vrea să rămână în viață până la final.

Firește că nu se așteptau la o astfel de întorsătură, iar situația părea fără ieșire. N-aveau șanse să treacă de sirian, mai ales că sprijinul Sabinei și al lui Georgică în luptă era nesemnificativ. Nici Săndel cu Titus nu arătau a fi combativi fizic, deci această cale trebuia exclusă din start. Mai rămânea munca de convingere în fața unei credințe obsedante. Săndel consideră că merita să încerce:

— Am tot respectul pentru Allah al tău și o mare admirație pentru credința ta, Sibel. Știu că voi nu puneți mare preț pe viața asta, dar unii dintre noi considerăm că e tot ce avem. Aceasta e credința noastră si nimeni nu ne-o t *
poate schimba cu forța, așa cum nimeni nu ar trebui să v-o schimbe pe a voastră. Nu vrem să-ți împiedicăm actul de sacrificiu, dar am putea face o mică modificare prin care să încercăm să ne salvăm viața, ajungând din nou acasă. Am un copil bolnav și o nevastă care mă așteaptă. Georgică are o iubită, iar acești doi tineri, Titus și Sabina, vor să-și regăsească iubirea. Lasă-ne să coborâm și vom transmite pământenilor ce ai făcut tu pentru ei.

A ★ A

Se vedea că pledoaria pentru viață a lui Săndel îl afectase pe sirian - mai ales când veni vorba de posibila sa recunoaștere ca erou al islamului dar nu suficient încât să renunțe la planul lui. De aceea își exprimă îndoielile:

— Nu e bine să ne complicăm acum, când suntem în criză de timp și totul pare atât de simplu. Vă dați seama că-i o fantezie ceea ce vreți voi? Cum aveți de gând să ie- șiți de aici când afară vă așteaptă un război cu arme necunoscute de noi? Să presupunem că ajungeți în deșertul de care am fugit; cum credeți că o să vă transportați pe Pământ? Sunt prea multe piedici și riscăm să ne punem în pericol planeta. Mai bine ne sacrificăm cu toții și scăpăm omenirea de creaturile astea egocentrice.

— Avem și noi planul nostru, interveni Georgică.

— Avem?! se arătară uimiti Sabina si Titus. I I

— Sigur că avem, repetă și Săndel, ca și cum ar fi știut de el. Ia explică-i tu, micuțule, despre ce-i vorba.

— E simplu și îți promit că nu vom întârzia semnificativ ce ți-ai propus, dacă asta vrei neapărat, continuă micul hacker. Trebuie doar ca, în drumul ei spre Soare, planeta asta să treacă foarte aproape de a noastră, la fel cum a făcut atunci când ne-a aspirat. Nu-i nevoie de multe alte calcule, ci doar de reprogramarea unor date din trecut. Ai încredere că nu voi modifica destinația dată de tine, ci o voi ajusta puțin. Poți să fii alături de mine când fac asta.

Sibel se mai înmuie la rugămințile care urmară și, după câteva minute, fu de acord să coopereze. Monitoarele prinseră din nou viață sub mâinile abile ale lui Georgică, camerele de supraveghere veneau cu imagini esențiale, iar rețeaua subterană își dezvăluia secretele prin planșele și schițele accesate. Nu toți știau ce caută, dar își lipeau ochii de fiecare document, sperând că el va aduce lămuriri și soluții, măcar pentru cei în măsură să le descifreze. După un timp ce păru prea lung, Gică se arătă lămurit atunci când li se adresă:

— în trei ore și douăzeci și patru de minute vom trece razant pe lângă Pământ. Până atunci trebuie să ajungem lă suprafață orice ar fi.

— Da' nu e periculos pe holuri? întrebă Sabina.

— Este, dar trebuie să ne asumăm acest risc, răspunse Săndel. Și mai e o problemă importantă: cum ne transferăm pe planeta noastră. Cred că data trecută am fost la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Acum, însă, tre-

buie să luăm în calcul fiecare amănunt, altfel rămânem aici sau suntem striviți în impact. Un fapt deloc încurajator este că planeta asta are o forță de gravitație mai mare decât cea la care vrem să ajungem, așa că desprinderea devine dificilă.

— Păi vedeți? se implică Sibel din nou. Exact ce v-am spus și eu. Mai bine renunțați.

— Ar fi o soluție, le dădu speranțe Georgică. Dispozitivul prin care am intrat e făcut în principal pentru a aspira apa necesară vieții de aici. Apa asta e depozitată într-un bazin din interior, ce se umple periodic. Din datele accesate de mine, se pare că procesul poate fi inversat, iar lichidul eliminat cu presiune în afară. Lacul e secat acum și capacul dispozitivului poate fi îndepărtat. Astfel că jetul puternic de apă vă poate ridica la o înălțime suficient de mare pentru a intra în câmpul gravitațional al Pământului. E nevoie doar de o sincronizare perfectă, ce poate fi planificată anticipat.

— Totuși, e foarte periculos, concluzionă sirianul.

— Nimeni nu e obligat să încerce, decise comandantul. Eu vreau s-o fac, cine mai vine cu mine?

Gestul lui Săndel îi încurajă și pe ceilalți, drept pentru care ridicară mâna Sabina, Titus și Georgică, spre mâhnirea lui Sibel. Hotărârea fiind luată, mai urma să fie conceput și introdus programul. Un pas important, făcut sub presiunea timpului și emoțiile dinaintea unor încercări cu multe necunoscute.

— Avem încredere în tine, Georgică, îl bătu comandantul pe umăr. Du-ne acasă și nu te-om uita câte zile-om avea.

— îmi dau toată silința, dar trebuie să vă avertizez că J ’
nu se știe în ce zonă a planetei vom ajunge. Sunt prea multe variabile care contează, iar noi trebuie să luăm în calcul mișcarea de rotație a Pământului, ce ne poate duce spre o zonă cu relief diferit și cu o altă distanță la întâlnire. E greu al naibii, se descărcă micuțul.

— Știu că e greu, iar pentru foarte mulți chiar imposibil. Dar tu nu ești un om oarecare si avem noroc să fii printre noi. Dă tot ce poți și nu uita, băiete: tangențial! Ca și cum ți-ai mângâia iubita însărcinată pe burtică, cu grijă și sensibilitate, de parcă n-ai atinge-o decât cu inima. Tangențial!

— Așa va fi mângâierea noastră pentru mama Pământ, zâmbi romantic Georgică. Tangențială și sensibilă. Doamne ajută! Mergeți înainte, până termin de încărcat datele. Promit că voi încerca să vă ajung din urmă în timpul potrivit, dar nu mă așteptați dacă intervine ceva neprevăzut. Oricum, mă bucur si eu că v-am cunoscut.

★ *k* ★

Teoria părea simplă, dar când cei trei temerari au ajuns pe hol și-au dat seama că fiecare pas înainte era un act de curaj. Știau că drumul până la ascensor nu e lung, îl aveau încă proaspăt în minte, însă nu luaseră în calcul fenomenele ciudate care se petreceau pe traseu, începând de la luminile fantomatice, continuând cu sunetele înfricosă- toare și culminând cu trepidațiile de diferite intensități. Toate se al iau într-un concert macabru, ce nu putea

trat de pleoape, de mâinile care acopereau urechile sau de gândul încurajator că, dincolo de ele, vor găsi eliberarea și drumul spre casă. Dar piedicile erau la început și și-au dat seama de asta când în fața lor a apărut figura lui Satanei, cu un rânjet răutăcios:

— Unde credeți că plecați fără mine? se răsti el autoritar. Parcă eram o echipă în care eu trebuia să vă salvez, iar apoi să fim împreună pe vecie. Vreți să mă trădați în timp ce mă lupt pentru voi?

Ce răspuns puteau să-i dea? Nu aveau unul mulțumitor. Un fulger scurt spintecă hologramа care dispăru în întuneric, în locul ei apărând cea a unui bătrân blajin, cunoscut din unele icoane creștine. De îndată se auzi si o voce, la fel de blândă:

— Poate că asa mă veți recunoaște ca fiind unicul vostru , « *
Dumnezeu. Voi, oamenii, v-ați schimbat gândirea, iar eu m-am arătat vouă într-o goliciune pe care nu o agreați încă. L-ați eliberat pe cel mai mare dușman al meu și al vostru, însă vă iert, ca un bun părinte. Așteptați-mă.

Și această imagine dispăru brusc, lăsându-i pradă efectelor sinistre si temerilor interioare.

— Nu vă opriți pentru nimic în lume! se auzi îndemnul comandantului. Timpul e măsurat.

Prinzând puțin curaj, au reușit să mai înainteze câțiva metri, ținându-se de mână. Un strigăt al Sabinei îi opri din nou.

— Ce este?! o întrebă Titus, strângând-o în brațe.

— Nu vedeți? arătă ea în fată. E un câine mare si fioros, iar mie mi-e tare frică de câini.

Ochii celor doi bărbați încercară să deslușească ceva. » 1

După câteva momente, Titus fu cel care răspunse, tot cu vocea îngrozită:

— Nu e câine! Eu un șarpe uriaș în stare să ne înghită de vii. Niciodată nu mi-au plăcut aceste târâtoare.

— Ce tot vedeți voi acolo? se irită Săndel. Nu-i nimic în t

fața noastră, doar străfulgerări intermitente cu lumini înșelătoare. Cineva vă face feste, redându-vă imagini de care știe că sunteți îngroziți. Nu vă lăsați amăgiți și pășiți mai departe. Mai avem puțin și ajungem.

încă o încurajare care îi făcu să strângă din dinți și să treacă peste încercările minții. Ascensorul îi aștepta ca o salvare, dar și cu temerile pe care le generează un astfel de aparat. Dacă se bloca între nivele sau nu se mai deschidea acolo unde voiau să ajungă? întrebări la care nu aveau timp să găsească un răspuns, în graba lor de a se desprinde de prima parte a traseului. Urcau, iar asta le dădea un sentiment de libertate, binevenit după atâta nesiguranță.

— Oare cum o să se descurce Georgică? gândi cu voce tare Sabina.

își dădu seama de asta și completă ca o scuză:

— Știu că e mai temător, iar el va fi singur de data asta.

— Niciodată omul nu-i singur, e cu Dumnezeu, rosti Titus. La privirea scandalizată a celorlalți, se corectă: Mă rog, nu cu Dumnezeul acesta, ci cu cel bun, pe care-1 știm noi.

Aparatul se opri în cele din urmă, iar ușa se

arar din câte un ochi somnoros, ultimul ieșind Săndel, dar rămânând apoi blocat lângă intrare. În locul de unde era, își vedea acum băiatul zâmbind si întinzând mâinile • » ♦
pentru o îmbrățișare.

— Tați, mi-a fost dor de tine. Hai si mă îmbrățișează, rosti copilul cu ton înduioșător.

— Vasilică?! se cutremură omul. Tu nu poți să fii aici!

— Cum să nu pot? Nu mă vezi? Haide, tati...

— Ce s-a întâmplat, Săndel? îl întrebă Titus cu mirare. — Cred că am si eu vedenii. Așa-i că nu-i nimic în lift? » »

— Firește că-i gol, doar am ieșit toți din el.

— Mi se pare că-mi văd copilul.

— Tati drag, de ce mă lași aici, în întuneric? Vino și mă ia..., se tânguia Vasile.

— Piei, Satană! se răsti comandantul scuturându-și capul să alunge năluca.

— Te încearcă și pe tine, îl asigură Sabina. Trebuie să ne grăbim pentru a ajunge la lansare.

Săndel se desprinse de ispită și scoase harta. Printre sclipiri, reușiră să găsească marcajul spre aspiratorul de apă și apoi să ajungă cu curaj la baza lui. Georgică avusese dreptate și condițiile unei propulsii păreau ideale. Jetul de apă trebuia să vină printr-o conductă largă, ce avea la capăt un suport pe care se puteau înghesui toți patru. După eliminarea capacului din exterior și așezarea lor pe acel suport, era indicat să se țină unul de altul, atât cât puteau, pentru a se ajuta și regăsi ușor, oriunde ar fi ajuns. Curând, au terminat toate pregătirile și acum îl așteptau cu emoții pe micuțul-mare component al echipei.

A A A

„Georgicăăă, oprește-te! Georgicăăă... nu-ți trimite la moarte prietenii", răsuna în mintea micuțului o voce de care nu putea să scape, oricât își scutura capul și încerca să o neglijeze. Era sigur că ambele forțe care se războiau acum, încercau să-i controleze voința, deci oricare dintre ele îi erau ostile. Oare se putea, totuși, ca soluția găsită de el să fie letală? Ii scăpa ceva?

„Georgicăăă, cheamă-ți prietenii înapoi. Nu-ți dai seama că vor sfârși înecați?" înecați? Prin minte îi trecu episodul în care fuseseră capturați de planeta migratoare, amintin- du-și cum pierduseră un om și era cât pe ce să se înece un al doilea. Jetul de apă care-i ejecta sub mare presiune ar fi putut să ducă la pierderea cunoștinței și apoi la înec? Era un șoc prea mare pentru ei? O simulare rapidă îl făcu să-și dea seama că nu putea să meargă pe această cale. Iar acum era în criză de timp, cu oamenii care-1 așteptau acolo sus.

„Georgicăăă, du-te după ei. Mai ai timp să-i salvezi și să-i aduci aici, unde le e locul". Da, trebuia să meargă după ei și să le spună că planul nu e bun. Să-și ia adio de la Pământ și de la viață. Sibel îl pândea cu atenție, mor- măind tot mai nerăbdător, în timp ce el se simțea strivit de timpul nemilos. Degetele îi fugeau irațională pe tastele invizibile, în timp ce mintea prindea crâmpeie de fișiere, date, aplicații misterioase... Gravitație?! La ce o fi bun programul ăsta? Așaaa... interesant, foarte interesant! Chipul i se lumină, iar mâinile începură să trepideze din

nou cu voioșie, sub impulsul unei noi speranțe ivite parcă din senin.

„Georgică, nu pierde vremea făcând o prostie. Mergi repede să-ți salvezi prietenii!" „Mă duc acum!" răspunse în gând Gicu, apăsând pe Enter. „Am zburat ca vântul", continuă el, mai mult pentru a-și ascunde astfel gândul întemnițat adânc în mintea lui. Repetă la nesfârșit această propoziție, în timp ce-și lua rămas bun de la sirian și, apoi, pe tot parcursul traseului. Nicidecum nu erau vorbe în vânt, pentru că trupu-i zbura efectiv pe holuri, iar ascensorul prinse o viteză care era cât pe ce să-l ducă la leșin. își găsi echipa îngrijorată, iar cuvintele lui îi derută complet:

— Coborâți imediat de-acolo! Se schimbă planul. Trebuie să ieșim afară și să fugim cât putem de repede spre cea mai înaltă colină.

întrebările erau inevitabile, dar n-aveau timp de explicatii, ci doar de îndemnuri si de încrederea în el. Cuvin- tele curgeau, totuși, doar că acompaniau efortul făcut de fiecare pentru a ieși în aerul rarefiat de afară. Corpurile le deveniseră ușoare ca fulgul, iar asta îi făcea să se miște hilar, după fiecare impuls, cât de mic.

— Am găsit o modalitate de a reduce gravitația planetei aproape de zero, îi lămuri Georgică. Efectul se manifestă doar în această zonă și ne va ajuta să ne desprindem ușor de planetă, fiind atrași cu ușurință de planeta-mamă.

Atenția celor patru oameni era captivată de imaginea albastră a Pământului, care creștea văzând cu ochii. Parcă nu le venea să creadă că revin acasă, după ce-și pierdu-

seră de atâtea ori speranța că vor mai vedea planeta lor minunată. Respirau greu, dar priveliștea le făcea inimile să bată cu putere și plămânii să nu simtă efortul depus ca să inspire. Săndel le întrerupse visarea, îmboldindu-i la fugă:

— Nu stați ca hipnotizați, dacă nu vreți să pierdeți ocazia de a păși pe ea. Hai, fuga spre dealul ăla!

întinse mâna înainte, după care făcu salturi acrobatice care stârniră uimirea coechipierilor. îi urmară exemplul și nu dură mult până când ajunseră la locul dorit. O adiere nepotrivită le dădu de furcă și, curând, deveni un vânt prea puternic pentru i se putea opune. I-a luat pe sus, îmbrățișați cum erau, și i-a ridicat în aer ca pe o frunză în mijlocul unei tornade. Cu ochii închiși și inimile cât un purice, au sperat, în sinea lor, să le ajungă măcar trupurile pe planeta pe care se născuseră. Doar așa mai puteau nădăjdui într-o renaștere a sufletului. Dansul acesta zburător a durat parcă o veșnicie, schimbându-se mereu dintr-un coșmar într-un vis liniștitor si invers. » ♦ »

Impactul cu apa rece i-a trezit la realitate, obligându-i să deschidă ochii. Valuri uriașe îi aruncau de colo-colo, încercând să-i despartă. Dar palmele le erau înțepenite una într-alta ca într-un lanț fără de vreo slăbiciune. Când »

o za părea că obosește, celelalte trei îi transmiteau putere și o întăreau. Altă încercare peste care trecură cu dârzenie și răbdare, până când apa începu să se liniștească. Acum erau pe Pământ, iar asta îi făcea fericiți, încrezători, puternici. Privirile lor erau îndreptate acum către Soare, din mijlocul căruia se extindea o pată închisă la culoare.

— Cred că tocmai asistăm la atentatul lui Sibel asupra planetei cu zei, se auzi, printre valuri, vocea lui Săndel.

— Să fie impactul atât de mare? răspunse Titus. Nu cred că e normal.

— Uitați-vă! strigă Sabina. Se întunecă tot Soarele, iar Pământul se scufundă în noapte. Devine frig și... mi-e frică.

— Ce s-a întâmplat, nea Săndel? întrebă Georgică, cu vocea gâtuită.

— Mă tem că... tocmai l-am ucis pe Dumnezeu!

AUTOBUZUL

Coasele se mișcau în tandem, ghidate de mâini hotărâte și experimentate. Ierburile gemeau tăcut și cădeau îmbrățișate, ca într-un ultim dans al vieții lor efemere. Rouă dimineții le anestezia durerea despărțirii de pământul hrănitor, iar primele raze ale soarelui erau pentru ele lumina care le promitea o nouă renaștere. Rutina se întrerupea doar când cei doi bărbați se opreau să ascută tăișul lamelor din dotare si să mai schimbe vreo două vorbe. *f*

— Frumoasă si dimineața asta, remarcă mulțumit Mar- cel, un om pirpiriu și plin de energie, în ciuda celor șaizeci de ani cu care se lăuda.

— Mda, răspunse scurt Grigor, un vlăjgan cu părul și mustața căruntă, arătând aceeași vârstă ca partenerul său.

Era mai tăcut din fire, dar vorba îi era domoală și plină de miez, atunci când binevoia să se exprime.

— Iarba e plină de buruieni și cam bătrână, dar curată și hrănitoare pentru vacile mele, continuă primul. îți mulțumesc încă o dată că mi-o dai, ba chiar mă ajuți și la coasă, în schimb, promit că-ți port lapte din cel mai bun, după cum ti-e nevoia. Doar suntem vecini de-acum si tare mă , 1
bucur că locul ăsta n-a mai fi pustiu.

Grigor doar dădu din cap și înfipse iarăși coasa între gleznele firelor ce fremătau precum niște fecioare virgine. Probabil că era nerăbdător să termine înainte ca soarele să-i apese pe creștetul capului sau, pur și simplu, nu socotea de cuviință că se impunea un răspuns. Marcel se grăbi să-i urmeze exemplul și apoi să țină pasul. Până ajunseră în fața unei tufe imense, compusă din verdețuri mai înalte și mai sălbatice, între care erau încâlcite crengi uscate, aruncate de-a valma.

— Acu-i acu! exclamă cu înțeles vecinul pirpiriu. Se vede că au trecut patru ani, timp în care natura și omul au reușit să-și desăvârșească aproape perfect camuflajul. Bănuiesc că-i timpul să-1 scoatem la iveală, nu?

Vlăjganul dădu din cap și de această dată, după care se avântă cu hotărâre spre amalgamul misterios și provocator care le stătea în cale. Și nu era deloc ușor să scoată 5 ♦

cu mâinile goale tot ce acaparaseră ierburile dese, ca într-o îmbrățișare strânsă și de lungă durată, pe care doar iarna o mai putea slăbi. Determinarea lui Grigor îl mobi- liză și pe Marcel, iar efortul lor fu răsplătit după ce cosiră și ultimele fire de iarbă ale tufei. Din mijlocul ei răsări un autobuz ruginit, lovit în câteva locuri, cu parbrizul spart, cu urme de gloanțe și zgârieturi persistente. Părea un monstru preistoric adormit, gata oricând să deschidă ochii si să te mai atace o dată, înainte de a-si da ultima suflare.

— Asta e autobuzul lui Dani-Haiducul, ținu să se lămurească pirpiriul, zâmbind satisfăcut. Sau... mă rog, a fost.

— Dani-Haiducul!? se «miră vlăjganul, în timp ce își aprinse tacticos o pipă.

— Așa-i zicea lumea, cu simpatie. Ia să ne așezăm și să-ți povestesc pe îndelete cum a ajuns podoaba asta aici, își invită Marcel vecinul. Lui Dani îi plăcea mult să șofeze, să călătorească în locuri dintre cele mai faine. De-aia si-a luat autobuzul ăsta, dotat cu tot ce-i trebuie omului, ca o rulotă. Și-a dat toți banii pe el, de nu i-a mai rămas și de benzină ori de trai. Mintea lui mai libertină l-a îndemnat la o soluție mai puțin ortodoxă: să spargă bănci, alături de amantă și de un prieten de peste Gutâi. Oricum, zicea el, băncile fură de la oameni sub oblăduirea legilor, măcar să dea ceva înapoi din preaplinul lor. Și cum nu dau de bunăvoie, i-a obligat el s-o facă. O dată, de două ori, de trei ori... în Cluj-Napoca, Baia Mare, Oradea. Planurile erau foarte bune, ei lucrau la secundă și apoi se întâlneau în acest autobuz, luând uneori călători pe traseul spre casă, ca o acoperire suplimentară. Jumătate din sumă o împărțeau între ei, iar cealaltă jumătate o donau anonim unor oameni nevoiași. Probabil că prietenul lui a ciripit ceva, iar poliția a început să-l fileze discret, în timp ce unii dintre cei ajutați cu bani aveau bănuiala că el e bunul samaritean. De aici i-a venit numele de Haiducul, deși el n-a recunoscut niciodată că ar fi ajutat pe cineva în acest fel. Ultimul jaf a fost în Cluj-Napoca, de unde a venit cu o coadă lungă de mașini pline de polițiști după el. A trecut de toate barajele de pe traseu, a rezistat și unei ploi de gloanțe, iar la urmă a intrat cu viteză prin poarta acestei case, pe care de curând ai cumpărat-o. A doborât și

gardul care ducea în grădină și nu s-a oprit decât aici, unde s-a împotmolit definitiv. Zecile de polițiști l-au încercuit imediat și a început un aprig schimb de focuri, care le-a fost fatal. Nu am fost de față, dar am auzit că i-a scos în saci pe toți trei. Autobuzul a fost sigilat, dar nu l-au mai ridicat de aici, fiind o treabă prea costisitoare pentru autorități. Proprietarii terenului sunt plecați de multi ani în străinătate si nu au dat niciun semn, astfel că nimeni nu a fost deranjat de acest abandon, iar natura l-a înfiat, după cum ai văzut. Doar unii vecini mai superstițioși își fac cruce si zic că Dani n-a murit cu adevărat, că spiritul lui sălășluiește în autobuz și se plimbă noaptea prin grădini. Matale ce zici de toată tărășenia asta?

A A 'A

Expresia de pe chipul fetei nu era de natură să-l încurajeze deloc pe tânărul atât de încrezător în el. De unde se așteptase la încântare și cuvinte de uimire, vedea acum niște ochi temători și expresii de dezaprobare. Degeaba încerca să o înveselească și să o atragă pe canapeaua ce i se părea atât de îmbietoare, Felicia se desprindea mereu din brațele lui și își retrăgea gâtul de sub sărutările sale insistente.

— Zău asa, măi Simi, da' ce-ai crezut când m-ai invitat în autobuzul ăsta înfiorător? îi reproșa tânăra, în timp ce-i tempera asaltul drăgăstos.

— Păi nu-ți dai seama? Aici ne putem face de cap fără să ne vadă nimeni. E o noapte ploioasă și toată lumea stă

în case luminate, în timp ce noi suntem împreună, avem un culcuș și un acoperiș deasupra capului, ba chiar și o lanternă cu care să-ti admir frumusețea ochilor, râse bă- iatul, orbind-o cu fasciculul puternic.

— Nu vreau să-mi fac de cap într-un loc ca ăsta, rosti înciudată Felicia. Aici au murit oameni si nici nu se cuve- ♦
nea să intrăm.

— Aaaa, vorbești despre Dani-Haiducul, răspunse cu lehamite Simi. Morții cu morții, viii cu viii. S-a dus dintre » » •
noi, dar autobuzul a rămas si nici măcar nu era încuiat ca lumea. Precis ne aștepta pe noi, mai glumi tânărul, încercând zadarnic să o înlănțuie pe fata de lângă el.

— Nu-i chiar așa, îi replică ea, în timp ce-i luă lanterna din mână și apoi proiectă lumina pe obiectele din jur. O fi murit el, dar se spune că iubita lui, Letiția, bântuie prin aceste locuri și apără autobuzul.

— Du-te, că glumești! se burzului tânărul, aruncân- du-se pe canapea. Doar nu crezi în stafii!?

— Tu n-ai crede, după cele întâmplate? Cum a murit nea Marcel, zilele trecute?

— O fi avut vreun infarct sau i-a plesnit o venă la cap, de unde să știu eu?

— Ei bine, eu știu, că i-am văzut capul lovit, imediat după ce l-au găsit mort pe vasul de la WC. Iar scaunul fusese furat din autobuzul ăsta, după ce l-a scos din buruieni, împreună cu nea Grigor. Marcel tocmai își ridicase camera de baie și i-a făcut cu ochiul acel vas sofisticat, dar Grigor nu a vrut să descompleteze dotările autobuzului. Vecinul a venit, tot așa, noaptea, l-a desfăcut de aici și apoi

l-a montat în baia lui. Poliția crede că s-a lovit, a doua zi, în cădere, dar mulți spun că cineva l-a lovit cu un obiect dur în cap. Și se gândesc la Letiția.

— Povești de babe speriate, o luă peste picior Simi. Femeia aia e moartă și îngropată.

— Așa zici tu și cei care vor să mușamalizeze cazul. Dar iubirea arzătoare nu moare niciodată și se răzbună pe cei care îi pun capăt sau o persiflează. Dani a fost un fel de Casanova, până a întâlnit-o pe Letiția. Călătorea prin țară cu acest autobuz și făcea cuceriri în fiecare oraș, până a ajuns în Sighet. Acolo s-a întâlnit cu iubirea vieții lui, doar că tatăl Letiției era șeful poliției municipale și nici nu voia să audă de această relație. De aceea s-au hotărât să fugă, să se căsătorească pe ascuns și să-și trăiască viața într-o continuă călătorie prin lume. Iți dai seama cât de tare s-a înfuriat tatăl polițist, după care a pus pe urmele lor zeci de echipaje din județ, cu recomandarea neoficială de a-1 împușca pe obraznicul june. Aici l-au încolțit și l-au somat să se predea, iar Letiția l-a sfătuit să lase pistolul și să iasă afară cu mâinile sus. S-au sărutat îndelung și ea a promis să-și îmbuneze tatăl și să-l scoată din pușcărie. Numai că, la ieșirea pe ușa autobuzului, zeci de gloanțe s-au abătut asupra lui, ciuruindu-1 fără milă. Letiția a ieșit ca o nebună să-l îmbrățișeze si să-i simtă încă o dată buzele fierbinți, după care și-a dus pistolul la tâmplă și s-a împușcat sub ochii îngroziți ai polițiștilor. A fost o scenă terifiantă, despre care nu se vorbește deloc în raportul oamenilor legii. Doar șoaptele celor care au văzut și auzit adevărul au lăsat posterității povestea reală.

Tăcerea si-a dat mâna cu întunericul o bună bucată de vreme. Tânărul Simi părea afectat de povestea fetei și își căuta cuvintele potrivite pentru a întrerupe fiorii ce-i încercau pe amândoi. Zise, într-un târziu, după ce se ridică în picioare și deschise sertarele unei noptiere:

— Varianta asta nu am auzit-o, însă pare mai impresionantă decât cea pe care o știam eu... Dar ia uite ce-mi văd ochii aici!...

Băiatul, curios și plin de inițiativă, desprinsese cu ingeniozitate fundul unui sertar, de unde căzu o fotografie. La lumina lanternei se putea vedea chipul unei tinere foarte frumoase, cu ochi de zeiță și păr de zână. Felicia se grăbi să o admire și ea, după care exclamă:

— Asta trebuie să fie Letitia! Pune-o la loc si hai să mer- I I gem!

— Nici nu mă gândesc, eu am găsit-o, a mea va rămâne. O să-i fac o ramă și o pun la capul patului, să visez frumos nopțile.

★ *A*

Grigor își stăpâni cu greu un zâmbet când dădu mâna cu oaspetele său. Noroc că avea brațele lungi, ca să-i poată strânge cu temeinicie toată palma mică și transpirată pe care acesta i-o întinsese cu emfază. Omulețul nu atingea un metru și jumătate, dar compensa mult printr-o pălărie cu calotă înaltă și un baston mai lung ca el, din lemn nobil și frumos lucrat, ce se termina cu un mâner alb, probabil din fildeș. Se putea spune că toate accesoriile făceau notă

discordantă cu mogâldeața care se căznea să pară altceva decât era. Lanțul gros de aur, pe care îl purta la gât, ghiu- lul enorm de la deget, ba chiar și numele pe care îl pronunță când se prezentă:

— Piti-Barosanul! Porecla e o recunoaștere a realiză- 1 »

rilor mele mărețe. Sunt sigur că ai auzit de mine, doar suntem vecini de când te-ai mutat aici. E drept că n-am avut vreme să te vizitez, bade Grigor, fiind un om ocupat și mereu pe drumuri. Dar acu' mi-am zis: ia să ne cunoaștem mai bine și să ne ajutăm, dacă e cazul, că așa se cade.

Grigor îl invită în casă și-i făcu semn să ia loc. Piticul acceptă bucuros scaunul mai înalt, deși făcu un efort vizibil să se cațere pe el. Părea că gazda nu observase asta, ocupată cu umplerea pipei și aprinderea tutunului. Piți îi privea mișcările cu un aer superior, în timp ce-și sprijinea ambele mâini de bastonul impozant.

— Am auzit că ai descoperit o vechitură de autobuz în grădină, vecine! trecu „Barosanul" la subiect. Ce ai de gând cu el?

Bătrânul își termină ritualul pipei, trase cu sete un fum adânc, după care răspunse cu greutate:

— Apăi... eu știu?

— Că bine zid, bade Grigor! Ce poți să fad cu o grămadă de fier vechi care împiedică iarba să crească? Doar să-l dai la topit și să iei câteva sute de lei pentru deranj. Ei bine, în calitate de vecin, eu te pot scăpa de deranj și să-ți ofer chiar mai mult decât ai primi în mod normal.

Alte câteva fumuri se înălțară din pipa și gura fumătorului, înainte de a-și face cunoscută părerea:

— Lasă-1 acolo, că nu cere de mâncare, răspunse el molcom.

— Cum poti să spui asta, vecine!? se arătă uimit Piti. Ti-ar strica niște bani? Ca să nu vorbesc de șobolanii si J » > »

șerpii care se adăpostesc în ruginitura aia, copiii și tinerii mânați de curiozitate care s-ar putea accidenta. Plus reputația proastă care se răsfrânge și asupra dumitale.

— Ce reputație? veni iarăși cu greu întrebarea bătrânului.

— Păi, nu se poate să nu știi! Autobuzul ăsta a aparținut lui Dani, un criminal în serie care ademenea copii cu dulciuri și promisiuni, după care dispărea cu ei. Nici- unul nu a mai fost găsit în viață, dar se știe că își bătea joc de ei și apoi îi ucidea cu cruzime. A durat ani de zile până când oamenii de aici au pus cap la cap faptele și au descoperit ce învârtea tânărul cu autovehiculul misterios. Aici a fost încolțit de părinții îndurerați, adunați cu furci, coase și arme de vânătoare. Se spune că a fost linșat înainte ca poliția să poată interveni. Asta s-a întâmplat cu vreo trei-patru ani în urmă, când noi doi nu eram încă mutați aici, dar eu am auzit povestea asta din surse sigure. Crede-mă, mașina asta criminală chiar nu e o priveliște prea plăcută într-o grădină ce se vrea frumoasă, ca a dumitale.

Bătrânul nu schiță niciun gest și nu lăsă să se vadă vreo emoție pe chip. De parcă singura grijă îi erau cercurile de fum pe care le făcea cu măiestrie, la fiecare expirație.

— îți dau bani frumoși pe vechitură, omule! insistă cu o oarecare iritare piticul.

— De ce? se auzi întrebarea scurtă și prea generală.

— Cum de ce? Eu sunt om de afaceri, fac bijuterii din- tr-o nimica toată. O să-l vopsesc, o să-i aduc modificări, o să-i fac publicitate printr-o istorie interesantă și îl voi transforma într-un punct de atracție.

— Un circ..., completă amar badea Grigor.

— Spune-i circ, muzeu sau orice vrei, se exaltă Piți-Ba- rosanul. Măcar nu va rămâne un morman de rugină, ci va deveni un obiectiv turistic ce va aduce bani si va satis-

I

face curiozități. Zi-mi la ce sumă te-ai gândit și hai să facem târgul!

Se pare că tutunul din pipă arsese complet, din moment ce bătrânul începu operațiunea de curățire. Un ritual executat la fel de temeinic ca la umplere, numai că acum avea o altă semnificație. Un înțeles pe care badea Grigor ținu să-l sublinieze și printr-o concluzie ceva mai lungă:

— Lasă autobuzul acolo unde îi acum, până aflăm precis care-i adevărata lui poveste.

După care se ridică în picioare, semn că discuția nu-și mai avea rostul. Piticul sări și el nervos de pe scaun, se întoarse spre ieșire, fără să dea mâna, de astă dată, dar nu plecă înainte de a adresa gazdei o avertizare:

— Bagă de seamă că te joci cu focul, vecine! Gândeș- te-te bine, până mai poți scăpa de lucrul dracului. Eu te mai aștept, dar nu-mi pune prea mult răbdarea la încercare.

Și a ieșit pe ușă, ținându-se țanțoș de mânerul alb-

Vr ★

Ionică, tânărul agent de poliție, examina contemplativ fiecare porțiune exterioară a masivei arătări din tablă groasă, ce contrasta izbitor cu cadrul natural atât de blând al grădinii. Dădu înconjur epavei, atingând cu degetele fiecare gaură sau punct de rugină, pipăind cauciucurile distorsionate de pe jenți, mângâind cu finețe farurile și stopurile care încă nu erau sparte. Grigor stătea așezat pe o buturugă din apropiere și era ocupat, ca de obicei, cu ritualul obișnuit al umplerii pipei. Intr-un târziu, când gospodarul reuși să scoată primele rotocoale de fum, polițistul se apropie de el, agitând ușor un dosar pe care-l ținuse la subsuoară. ♦

— Bade, trebuie să recunosc că-i un caz cu totul deosebit să ții un ditamai mastodontul în fundul ogrăzii. Nu-i de mirare că am primit numeroase plângeri prin care ni se cere să punem capăt acestei situații. Sunt trimis să te informez că trebuie să scapi de autobuzul acesta, pentru binele dumitale și liniștea vecinilor.

Bătrânul părea pierdut în gândurile lui.

— Uite, aici, continuă acesta scoțând o foaie dintre documente. îți dau o somație pe care trebuie să o semnezi pentru luare la cunoștință.

Dar mâna îi obosi stând întinsă degeaba, așa că o retrase încet, lăsând-o să atârne pe lângă trup. Ca o compensație, Grigor își opri pentru câteva clipe privirea asupra lui și îl blagoslovi cu o întrebare:

— Ce plângeri?

Mulțumit și cu această reacție, Ionică se grăbi să-l lămurească:

— Sunt scrisori anonime în care oamenii sesizează că autovehiculul acesta abandonat e o sursă de infectare cu șobolani, șerpi și alte vietăți periculoase. De asemenea, se spune că noaptea e folosit de tineri, pentru dezmăț, iar uneori, indivizi dubioși se ascund în el pentru a-și planifica fărădelegile. Alții afirmă că se pot vedea lumini ciudate în interiorul său, ba chiar și umbre care te înfioară, la lăsarea întunericului. Si toate acestea într-o locație ce * 1 trebuia păstrată închisă și sigilată până la încheierea anchetei, după grozăvia care s-a petrecut aici.

— Ce grozăvie? se auzi o altă întrebare, după un minut de tăcere.

— Ce grozăvie?! Dumneata ar trebui să știi mai bine, că eu eram plecat încă la școală. Insă am auzit de curând toată povestea, după ce m-am angajat la secție. Se știe că Dani ăsta era un justițiar pe cont propriu, după ce tatăl său a pierdut un proces dureros cu un senator. Ani de zile s-a judecat pentru pământul care-i aparținea de drept, dar politicianul avea pile și bani de dat mită, așa că l-a scos pe om din casă și l-a lăsat pe drumuri. S-a spânzurat la câteva zile, din cauza supărării, dar fiul său a venit din străinătate și a jurat pe mormântul tatălui său că-1 va răzbuna. Degeaba a încercat pe cale legală, peste tot dădea numai de avocați profitori și de judecători mituiți. Astfel că și-a cumpărat acest autobuz, l-a dotat cu toate cele de trebuință și apoi l-a răpit pe senatorul cu pricina. Trei zile și trei nopți l-a torturat înăuntru, ca un călău ce-și pier-

duse mințile, până când i-a dat poliția de urmă și a început o urmărire de pomină. Aici s-a împotmolit și au fost nevoiți să-l împuște mortal, pentru felul în care a reacționat. Pe senator l-au găsit într-o stare înfiorătoare: fără unghii, fără dinți, fără urechi, fără păr pe cap, dar și fără minți. Murmura întruna: „Sunt ales al poporului, voi sunteți un rahat de doi bani". De altfel, a și murit în spital, la câteva zile.

Tânărul agent își întrerupse relatarea, încercând să ghicească ce efect avusese asupra celui vizat. Nefiind mulțumit de rezultat, adăugă o confesiune care părea potrivită în fața unui om atât de zgârcit la vorbă:

— Mărturisesc că-l admir pe acest Dani! Și eu am avut o surioară care a murit într-un accident de mașină, pe trecerea de pietoni, la volan fiind un politician cu multă putere și relații. Firește că a scăpat fără pedeapsă, iar familia mea trăiește cu un doliu permanent în suflet. Ce n-aș da să am și eu curajul și puterea să mă răzbun pe cel care mi-a furat cea mai scumpă dintre ființe! Ba să fie cât mai mulți justițiari, poate așa n-am mai fi considerați niște „rahați de doi bani", ușor de manevrat și de înlăturat. Mă înțelegi, bade Grigor?

Tutunul își isprăvise treaba, iar cenușa din pipă se cerea degrabă curățată, lucru la fel de meticulos ca și cele precedente. Bătrânul dădu din cap cu îngăduință, în timpul acestei îndeletniciri, după care îl privi pentru a doua oară pe Ionică.

— Autobuzul rămâne aici, rosti el rar și apăsat, în timp ce se ridica încet în picioare.

Polițistul dădu din umeri a neputință, dar ținu să se justifice:

— Eu am ordinele mele, fie că-s plăcute sau nu. Trebuie să vă avertizez că, dacă nu scăpați de el în scurt timp, o să vi-l ridice primăria, cu un utilaj închiriat și scump, după care o să vă pună la plată. Cu amendă cu tot, s-ar putea să vă coste mai mult decât toată proprietatea. Eu v-am adus la cunoștință, deși n-ați vrut să semnați somația.

Badea Grigor nu-l mai auzea. Pornise deja pe cărarea care ducea spre casă.

A 'A 'A

Bătrâna poștăriță se lumină la față când îl văzu la poartă pe badea Grigor. Îi făcu semn din mână, de departe, să o aștepte și grăbi pasul, în timp ce căuta cu fervoare ceva în geanta burdușită. Scoase victorioasă un plic subțire, chiar înainte de a ajunge în fața omului care o aștepta liniștit. ***9***

— Ai o scrisoare din străinătate, domn' Grigor, spuse ea, cu respirația accelerată de efortul depus. Trebuie să semnezi aici, adăugă, oferindu-i un pix și un document, extrase din geantă cu aceeași dexteritate.

Bătrânul luă mai întâi scrisoarea și o întoarse cu grijă pe ambele părți, de parcă s-ar fi temut să n-o strice. Dădu din cap, mulțumit, cu un surâs abia perceptibil, după care onoră cererea, semnând încet și apăsat în spațiul indicat cu degetul de femeie.

— Bine că te-am prins la poartă, că tare-s grăbită și n-aș mai fi pierdut vremea intrând în casă, zise ea pe nerăsuflate. De la cine-i scrisoarea și ce vești poate să aducă?

Badea Grigor strecură plicul într-unul din buzunarele largi ale hainei și cu cealaltă mână își scoase pipa și tutunul. Abia apoi catadicsi să răspundă:

— Om vedea, mormăi, în timp ce-și îndesa cu conștiinciozitate duhanul în lăcașul destinat.

J

— Poate are legătură cu autobuzul din grădină, speculă poștărița, încercând să-l tragă de limbă.

Văzând că intenția ei rămâne fără reacție, femeia

îsi » » ’ ♦

schimbă abordarea:

— Tare mi-ar plăcea să mă lași odată în vizită acolo, domn' Grigor.

Bătrânul își aprinse pipa și o privi visător, învăluit în fumul alb și aromat. »

— Unde acolo? o întrebă cu vorbă molcomă.

— Păi, în autobuzul acela. Doar știi că a fost un lăcaș de rugăciune, răspunse poștărița contrariată.

Dar omul ridică din umeri, facilitând astfel derularea unei noi istorisiri despre autovehiculul legendar:

— Tocmai dumneata să nu fii la curent cu cea mai mare minune, despre care vorbește toată lumea!? E drept că unii au deformat adevărul, ba chiar l-au schimbat complet, dar cei mai mulți nu-1 vom uita niciodată pe Dani, Omul Sfânt care a primit puterea de la Dumnezeu să ne lumineze și să ne vindece. Se zice că era călugăr, iar darul lui s-a simțit de când era copil. Atunci s-a retras dintre oameni și s-a apropiat de Dumnezeu în singurătate, învă-

țând și meditând la cele spirituale, purificându-și trupul și gândurile lumești. Când a revenit printre noi, după mulți ani de sihăstrie, și-a închinat viața semenilor, făcând din autobuzul acesta un altar ambulant, la care oamenii veneau să se închine, să se roage și să se vindece. Chiar și nepoata mea a fost tămăduită de o boală la ficat, după doar o singură vizită la Sfântul Dani.

Grigor asculta cu ochii mijiți, sprijinit de stâlpul porții, aspirând la intervale regulate din aroma tutunului. Ileana așteptă zadarnic vreun cuvânt de stimulare sau măcar de aprobare, dar, văzând că n-are șanse, respiră adânc de câteva ori si își continuă istorisirea: 1 *

— Oamenii sunt răi si necredincioși, asa cum au fost si pe vremea lui Iisus. Dacă Fiul Domnului s-ar mai naște acum, l-ar condamna la moarte chiar mai repede decât au făcut-o atunci. Așa s-a întâmplat și cu bietul Dani, pe care unii îl considerau slujitor al Satanei, vrăjitor sau șarlatan. Zvonurile erau întețite mai ales de un milionar parvenit, care își bătea rău nevasta, iar ea, sărmana, și-a găsit refugiul în autobuzul Omului lui Dumnezeu. El i-a oblojit rănile și sufletul, oferindu-i adăpost și alinare, în mai multe rânduri. Milionarul a aflat despre asta și a tocmit oameni pentru a-1 elimina pe Dani. Totul s-a petrecut în perioada când eu eram plecată la tratament, dar știu din surse sigure că mercenarii nu au avut curajul să intre în autobuz, ci l-au ademenit noaptea afară. Doar când i-au văzut silueta au început cu toții să tragă, iar din potopul de gloanțe nu a scăpat nici nevasta milionarului. Sunt fapte pe care le știu autoritățile, dar bogătașul a plătit

unde trebuie pentru a se opri cercetările și a se mușama- liza totul.

Postări ța termină cu patos relatarea și își recăpătă energia după câteva exerciții de respirație. Bătrânul era la fel de impasibil, ba acum își manifesta interesul în golirea și curățarea meticuloasă a pipei.

— Ce zici, pot veni să mă rog în ce a mai rămas din altarul lui Dani? se interesă femeia.

— Om vedea, se auzi același răspuns succint și puțin promițător al omului, fapt care o înciudă și mai mult pe poștă- rița Ileana.

— Trebuie să se poată, domnule Grigor. Că și eu îți aduc numaidecât orice corespondență, după cum ai văzut. Iar dumneata trebuie să fii om credincios, cu frica lui Dumnezeu, drept pentru care știu că nu vei împiedica un alt credincios să se roage într-un lăcaș ce s-a nimerit să fie în grădina dumitale.

Grigor dădu ușor din cap, semn care putea însemna orice, dar poștărița consideră că nu mai avea rost să zăbovească. Oricum, o așteptau alți consăteni, cărora avea ceva nou să le povestească.

Curtea școlii începea să se golească de copii, de adulți, de flori și de culoare. Unii plecau cu zâmbete pe chip, alții cu ochii înlăcrimati sau încercând să-și ascundă slăbi- » ♦
ciunile de om sentimental. Deschiderea anului școlar fusese parcă mai intensă și mai emoționantă ca niciodată,

deși nu durase decât trei ore, timp în care fiecare elev își vizitase clasa și schimbase câteva cuvinte cu cel care avea să îi fie dascăl. Prichindeii din clasa întâi fuseseră vedetele sărbătorii, alături de părinții lor și de noua învățătoare. De fapt, nu era nouă, dacă ne raportăm la vârsta ei și la deceniile de experiență în această școală, înainte de pensionare. Probabil că tocmai de aceea fusese primită cu atâta căldură de mamele care-i încredințau copiii, felicitată pentru revenire și blagoslovită cu urări de sănătate și putere de muncă. Printre acestea se găsea și Nadia Fage, fostă elevă a doamnei Pricop, cu care devenise prietenă de-a lungul vremii.

— Să tot fie vreo patru ani de când n-ai mai predat, îi spuse tânăra mamă, în timp ce micuța ei, Luminița, inspecta curioasă curtea școlii și mesele încărcate cu flori.

— Iar ți-ai făcut corect temele, draga mea. Exact patru ani au trecut de când am plecat în Rona de Sus, să am grijă de mama și de pământul lăsat de izbeliște. Dar mă- muca s-a stins anul acesta, iar averea a devenit motiv de judecată prin tribunale. Asta a fost motivul pentru care am acceptat să revin, dar și rugămintea directoarei, care îmi spunea că nu găsește învățător pentru clasa întâi.

— îmi pare rău pentru pierderea ta, draga mea, dar, în același timp, mă bucur că ești iar printre noi și că o să-mi educi fata, asa cum ai făcut si cu mine. Și mă mir cum ai putut să trăiești departe de lumea trepidantă, izolată într-un sat de munte. Eu am fost plecată cu soțul în Austria, pentru doi ani, dar tot cu gândul la locul acesta adormeam si mă trezeam în fiecare zi. Am revenit de 1

curând, în special pentru ca Luminița să învețe la o școală românească.

— Uite că n-am știut, se miră învățătoarea. înseamnă că nici tu n-ai fost aici când s-au întâlnit yoghinii lui Bivo- laru.

— Habar n-am, răspunse Nadia și mai mirată.

— Ce păcat că am ratat amândouă această spiralĕ, zise cu dezamăgire doamna Pricop. Se zice că un discipol al lui Gregorian Bivolaru a promis că-1 va aduce pe maestru în țară, pentru a medita cu adepții și a se încărca de energie cosmică. Pe tânăr îl chema Dani... și nu mai știu cum, dar avea un autobuz personal, cu care străbătea tot continentul. în ziua mult așteptată, pe terenul ales erau strânși foarte mulți adepți din localitățile apropiate, dar și din zone mai îndepărtate. Ar fi venit cu zecile de mii, însă, de frica autorităților, care voiau să pună mâna pe mentor, nu s-a făcut publicitate. Astfel că vestea a circulat din gură în gură și în mare taină. Autobuzul a sosit înainte de înserare și a fost imediat înconjurat de oameni, așezați în cercuri concentrice. Cu toții îi simțeau prezența, chiar dacă el întârzia să-și facă apariția; poate se ruga sau se pregătea sufletește să dea ochii cu cei care-1 divinizau. Luminile »
difuze din interiorul autovehiculului lăsau să se întrevadă cel puțin două umbre care se mișcau într-un anume ritm, în timp ce întunericul se lăsa tot mai mult peste oameni. Apoi s-a produs minunea: un grup de stele s-a desprins din bolta cerească și a coborât deasupra autobuzului, formând o coroană care a început să se rotească lent, lansând praf sclipitor peste întreaga adunare. Atunci au fost

siguri că Guru e într-adevăr în autobuz, iar spiritul lor a ajuns la un nivel superior, nemaiîntâlnit până la acea adunare... Chiar n-ai auzit nimic despre acest fenomen unic?

— Nu, dar nici n-am prea avut timp, recunoscu spășită tânăra. In schimb, știu unde e autobuzul lui Dani.

— Excelent! se bucură bătrâna învățătoare. Poate mer- gem să-l vedem împreună.

— Nu cred că-i o idee bună. E „parcat" în grădina unui bătrân ciudat și deloc bucuros de oaspeți. S-a mutat de curând printre noi, fumează ca un turc dintr-o pipă și nu umblă pe la biserică. E ceva dubios cu omul ăsta. Dar ce s-a întâmplat, până la urmă? L-au văzut pe Bivolaru?

— Poate că ar fi ieșit la vedere, dar au apărut mașinile de poliție cu sirene și somații strigate prin portavoce. Coroana de stele a dispărut, oamenii au început să se agite, focuri de avertisment au fost trase în aer și s-a iscat o confuzie despre care mulți au crezut că-i sfârșitul lumii. Picătura care a umplut paharul a fost implicarea localnicilor, porniți împotriva necredincioșilor care invocau, după părerea lor, puteri misterioase și păgâne. Astfel s-a iscat o încăierare generală, cu bâte, cuțite, pumni și focuri de armă necontrolate. A fost nevoie de câteva dube de mas- cați pentru a dispersa mulțimea și a-i aresta pe scandalagii. Ciudat e că în autobuz nu s-a găsit nicio persoană.

— Ca să vezi ce se poate întâmpla în lipsa noastră! gândi cu voce tare Nadia.

A A ★

Coșarul își terminase treaba, dar stătea încă în fata ușii, privindu-1 pe Grigor cum își îndesa tutunul în cavitatea încăpătoare a pipei. Acesta îl cercetă, în cele din urmă, cu o mină întrebătoare, pe omul între două vârste, pirpiriu și murdar pe față de funingine. Mai mult ca sigur, de la mâinile negre, cu dosul cărora își ștergea din când în când nasul ce-i curgea din abundență. Era rece afară, iar omul nu se îmbrăcase în consecință, probabil pentru a se mișca mai ușor și pentru a se strecura fără probleme prin locurile strâmte, cunoscute de el din anii anteriori.

— Cu cât ți-s dator? întrebă gazda, în timp ce se căuta prin buzunarul de la piept.

— Aaa, nu! Nu trebuie să dați nimic, că-s plătit de primărie, zise omul, cu puțintică jenă în voce. Dar unii, mai omenoși, mă mai servesc cu câte un pahar de țuiculiță, un vinisor, o cafelută... ca să zic asa.

Bătrânul Grigor zâmbi discret, încât homarul cu greu ar fi putut observa prin barba albă și mustața bogată. Se ridică cu ușurință de pe scaunul la fel de solid ca el și căută cu atenție un pahar potrivit personajului căruia îi era destinat. Din același dulap cu vitrină, scoase o sticlă de un litru și umplu paharul cu o licoare ce-i înconjura marginile cu mărgele mari și persistente. Apoi adăugă un alt pahar, în care-și turnă și el, cam o jumătate de măsură, în tot acest timp, pipa îi juca ușor în colțul gurii, iar fu- muri-fumuri îi acopereau fața, precum un văl subțire și misterios. Operațiunea nu dură mult și coșarul se lumină dintr-odată la față, când fu invitat să ia loc și să ridice paharul.

— Numele meu e Sclipici... și mă ocup de hornuri de când mă știu, ca să zic așa, zise el după ce sorbi jumătate de pahar și se șterse la gură tot cu dosul mâinii. Strașnică pălincă! completă imediat, cercetând îndeaproape restul rămas în pahar. Se vede că al dumitale n-a fost curățat de mult, dar acum nu trebuie să aveți grijă, puteți face foc de tabără în sobă. E curat ca lacrima, ca să zic așa. Da' eu mă pricep și la alte lucruri: curăț și vopsesc orice, până sclipește de curățenie și frumusețe. Bunăoară..., să nu mi-o luați în nume de rău, aș putea să vă fac ca nou autobuzul din fundul grădinii. Pe bani puțini și înainte să vină iarna.

Grigor gustă și el din pahar, mai stârni câteva fumuri și zăbovi cu privirea pe vorbărețul din fața lui.

— De ce? se auzi întrebarea către Sclipici.

— Păi, se poate să-l lăsați așa ruginit și plin de găuri? După toate binefacerile pe care le-a adus oamenilor și localității? Toată lumea vrea să-si amintească de vremurile bune, în care Dani-Coaforul și nevasta lui au schimbat destinele multor locuitori și ne-au dat speranțe în viitor. Păi cine eram noi, înainte de a poposi el cu autobuzul în acest colț îndepărtat de lume? Nimeni! Cine s-ar fi gândit că mergând la Coafor te poți schimba total? Nimeni! De aceea, primele lucrări au fost gratuite, iar femeile au fost cele care s-au arătat curioase. în autobuz erau întâmpinate cu zâmbete atrăgătoare, aparatură și scule lucioase, cum nu le-a mai fost dat să vadă. După două ore de curățare si cosmetizare, din autovehicul ieșeau cu totul altfel de oameni, și nu mă refer doar la aspectul fizic. Pielea

doamnelor le era ca mătasea, părul le înnobila, ochii le sclipeau ca niște faruri, iar vorbele lor aveau o convingere nemaiauzită, ca să zic asa.

Coșarul simți nevoia să golească paharul, pe care-1 așează înapoi cu regret. Badea Grigor îi sesiză pofta neîmplinită și îi mai turnă un deget de tărie. Ochii omului sclipiră de plăcere și limba i se dezlegă din nou.

— Bunăoară, Catinca luz Oșanu! continuă el cu vigoare. Doar după o ședință la coafura lui Dani, nu a mai acceptat să fie bătută de bărbat. I-a spus clar că, dacă mai dă o dată în ea, ori îl lasă singur, ori îl otrăvește și merge la pușcărie cu sufletul împăcat. La fel și văduva Rozalia: si-a avertizat băiatul să-si caute de lucru si să se mute la * » »
casa lui, că ea s-a săturat să mai țină un trântor cu diplomă din salariul ei. Tincuța lui Popicu, de la croitorie, și-a înfruntat patronul și a organizat o grevă până le-a mărit salariile și le-a plătit orele suplimentare. Nu știu ce le făcea Dani sau ce proprietăți aveau aparatele în care-și băgau ele capul, dar toți clienții se deșteptau parcă și deveneau mai combativi, nu mai acceptau să fie călcați în picioare. Și nu era vorba doar de femei, pentru că au început și bărbații să apeleze la aceste servicii minune. Mare parte din locuitori s-a schimbat în bine, printre care și primarul, unii consilieri și alți oameni de vază. A fost eliminat șomajul și au încetat furturile, copiii n-au mai lipsit de la scoală, iar crâșmele au cam rămas fără clienti, ca să zic asa. ♦

Sclipici socoti că-i cazul să-și golească a doua oară paharul, în timp ce badea Grigor făcu același lucru. Chiar

și pipa dădea semne de epuizare, semn că discuția trebuia să ajungă la final.

— In caz că nu ai auzit, poate te întrebi de ce s-a stricat toată treaba, ținu să-l lămurească homarul. In timpul oricărui progres, există oameni care acționează ca o frână. Indivizi care nu vor să schimbe nimic și se comportă în consecință. Că or fi fost niște bărbați nemulțumiți de eman- ♦ , ♦ , ,
ciparea femeilor, vreun patron nervos pentru revendicările salariaților sau niște frustrați ce tânjeau după viața comodă și fără probleme, nu se știe. Sigur e că, într-o noapte nefericită, câteva persoane necunoscute au atacat autobuzul și i-au împușcat pe coaforii magici. Se spune că poliția nici nu a fost interesată să-i găsească pe vinovați, fiind implicate personalități influente, ca să zic așa...

Bătrânul se ridică iar de pe scaun, semn că nu mai era timp de vorbe și, cu atât mai puțin, de încă un rând de băutură. Coșarul pricepu aluzia și se puse, la rândul lui pe picioare, întinzând mâna și zicând:

— Mi-a părut bine, bade Grigor. Și nu uita: dacă vrei să faci din autobuz o bijuterie, ca să zic așa, cheamă-mă.

După o strângere de mână puternică, omul ieși pe ușă, având pe chip o veselie de înțeles.

7^ ★ *ir*

Bătrânul Grigor nu putea concepe să piardă câteva ore pentru o consultație la doctor, din moment ce nu simțea nicio durere. Fandoseli de oameni care n-au ce face și se plâng de fiecare junghi și tuse, își zicea el. Doar că asis-

tenta tânără și drăguță l-a căutat acasă și nu a plecat până nu i-a smuls promisiunea că se va prezenta a doua zi la dispensar. Cuvântul trebuia respectat, așa că badea și-a făcut apariția de dimineață bună în micul salon de așteptare. Lume multă, după părerea lui, iar de aprins pipa nu putea fi vorba, că așa scria în anunțul de pe perete. Nici să ia loc nu-1 trăgea inima, de frică să nu se strice cumva scaunele acelea din plastic, mici, subțiri și parcă neîndestulătoare. Nu a cedat insistenței celorlalți pacienți, dar s-a așezat cuminte și cu grijă doar la invitația aceleiași asistente drăguțe. Tot Milica, pentru că așa-i zicea lumea, l-a poftit peste un ceas în cabinetul medicului.

— Bade, bade, bade..., îl întâmpină omul în alb, ținân- du-și ochelarii atârnați într-o mână și privindu-1 ca pe o curiozitate. Dumneata n-ai dat deloc pe la cabinet, iar eu am aici un dosar aproape gol, de parcă ai fi picat din cer.

Cu mâna liberă, doctorul flutură o copertă fără conținut și îl invită să ia loc pe patul din colțul încăperii. Milica se învârtea ca un titirez pe lângă bătrân, pregătindu-1 pentru măsurarea tensiunii, în timp ce acesta era asaltat de întrebări.

— Unde sunt datele adunate de medicul precedent? Din ce localitate te-ai mutat la noi? Ce boli ai avut până acum? Cum te simți? Te doare ceva?... *i*

Grigor răspundea pe sărite și cât mai scurt, iar medicul nota câte ceva fără să insiste, de parcă întrebările lui erau retorice.

— Văd că ai o tensiune normală, constată doctorul după ce Milica își termină misiunea. Dar la vârsta dumitale tre-

buie să fii atent cum trăiești. Ia spune-mi, ce viață duci? Bei alcool?

— Mai beau...

— Hmmm... Fumezi?

— Mai trag câte-o pipă...

— Nțțț... Mănânci carne de porc?

— Mănânc și de porc.

— Astea-s năravuri la care ar trebui să renunți, dacă vrei să n-ai probleme de sănătate. O să-ți facem și niște analize, un film la plămâni, dar nici dacă ies bine nu putem să ne bucurăm. Bolile pândesc la orice pas, prin orice mâncare nepotrivită, băutură sau alte droguri de la care nu ne putem abține. Apropo de droguri, ești sigur că nu te delectezi si cu altfel de ierburi, în afară de tutun?

— ???

— Bade, bade, bade... Știi matale la ce mă refer...., autobuzul din grădină..., etnobotanice...

Bătrânul se uită mirat la omul cu părul scurt și creț, iar gestul lui din reflex îl făcu să-și caute pipa din buzunar. Se opri la timp, amintindu-și unde se află, dar se amuză citind numele de pe ecusonul doctorului: Dr. Crețu Mihai. Apoi ridică din umeri și așteptă explicații.

— Moșule, eu sunt aici de câțiva ani buni si știu tot ce se întâmplă în localitate. Dumneata ai picat mai recent și te-ai pricopsit cu un autovehicul care a adus cu el multe necazuri, pe vremea aia. îmi amintesc cum veneau la mine pacienți în stare de șoc, despre care se presupunea că au băut prea mult, deși erau abstinenți. întâlneai pe străzi oameni veseli, de parcă ieșiseră de la un chef, iar

alții deveneau violenți și se ajungea la bătăi și răniți. Tineri, bătrâni, femei și copii se comportau anormal, de ziceai că a înnebunit lumea. Mult timp a durat până când poliția a reușit să-și dea seama care-i cauza acestor deviatii, mai ales că la analizele făcute subiecților nu ieșea ni- mic concret. S-a primit sprijin de la județ, au fost trimise persoane la consultație în București, s-au făcut ședințe de psihiatrie cu unele, dar misterul a fost dezlegat tot pe plan local, cu ajutorul meu. Era clar că oamenii se drogau cu o substanță nouă, nedetectabilă de instrumentele actuale. M-am gândit zile întregi, nopți la rând, am analizat fiecare caz în parte și am făcut legătura. Totul a început odată cu apariția misteriosului autobuz, proprietatea unui individ dubios, pe numele mic Dani. Lumea zicea că vinde ceaiuri și semințe pentru răsaduri. Oamenii cumpărau la un preț bun, ba gustau ceaiul îmbietor și la fața locului. De acolo veneau veseli, își preparau acasă și semănau roșii, ardei, pătrunjel și salată. S-a dovedit că toată recolta era contaminată cu un drog puternic, care s-a răspândit prin toate grădinile. Poliția a intervenit, la sugestia mea, și a fost întâmpinată cu focuri de armă. Au răspuns cu aceeași monedă, omorându-1 pe Dani și pe partenerul lui. înăuntru s-au găsit dovezile incriminatoare, iar autobuzul a fost sigilat. Tare mă tem, însă, că în anumite ascunzișuri, nedescoperite încă, se mai găsește marfă halucinogenă și semințe pentru o altă recoltă. Dumneata, fiind proprietarul conjunctural, mă tem că ai rupt sigiliul și ai găsit ceva, de aceea și refuzul de a scăpa de el. Ce zici, bade, așa e că am dreptate?

Bătrânul se ridică scoțând un oftat prelung, strânse mâna medicului si îi zise hotărât:

— N-ai dreptate, domnule doctor!

După care ieși, gândind să nu mai calce vreodată pe acolo.

ir ir ir

Frizeria avea un spațiu restrâns, cu două scaune și două persoane în așteptarea clienților, probabil soț și soție. Badea Grigor păși cu stânjeneală înăuntru, nefiind convins că firma de la intrare îl îndrumă pe bune sau e cumva uitată din alte vremuri. Noroc că fu întâmpinat de îndată cu un zâmbet și o urare de bun-venit din partea bărbatului amabil și a femeii voluptuoase, amândoi îmbrăcați în halate albe, imaculate. Fiecare îl poftea pe scaunul lui, iar bătrânul se simți în încurcătură, ne vrând să-l supere pe cel refuzat. Din fericire, bărbatul era mai aproape de ușă și îl acapară, punându-i prietenește mâna pe umăr:

— Ce dorește domnu'? Tacâmul complet sau doar tuns? îl întrebă jovial, în timp ce-1 conducea spre scaunul aferent.

Femeia nu se arătă supărată de această abordare, ceea ce-i alungă orice mustrare de conștiință lui nea Grigor.

— Doar tuns, răspunse el, așezându-se încet pe scaun.

— Excelent! îi lăudă frizerul alegerea. Scurt sau moderat?

— Potrivit, se hotărî bătrânul, după câteva clipe.

Se vedea pe el că nu-i un client obișnuit al frizeriilor, postură care-1 făcea să se simtă ca un om

fără să știe să înoate. Frizerul îi sesiză imediat starea de »
spirit și tocmai de aceea îi permise să-și umple și apoi să-și aprindă pipa pe care Grigor o scosese întrebător. Se mai liniști după primele fumuri, deci se putea începe tunsoarea. Insă, odată cu dansul foarfecelor și al pieptenului de pe creștetul alb al clientului, se înfiripă și discuția inevitabilă:

— Pipa asta, a dumitale, mă face să-mi amintesc de Dani Profetul. Sunt sigur că știți despre cine vorbesc, îl inves- tigă subtil omul în halat alb.

— Nu prea, mormăi bătrânul între două fumuri.

— Daniii..., cel cu autobuzul din grădina dumitale. V-am recunoscut imediat, chiar dacă sunteti nouvenit printre noi și nu ne-ați mai călcat pragul. Nu se poate să nu fi auzit povestea lui, că toată lumea numai de asta vorbește. »

Badea Grigor oftă îndelung și își privi în oglindă chipul învăluit în perdeaua de fum. Intr-un târziu, recunoscu, cu glas abia șoptit:

— Doar niște zvonuri...

*

— Aaaa, atunci ați ajuns la cine trebuie. De la mine o să auziți numai adevărul, cu tot ce s-a întâmplat în acele zile istorice pentru localitatea noastră. Autobuzul ăla a picat parcă din cer, chiar acolo unde e și acum. Nimeni nu știe cum și când, dar lumea a început să se întrebe și să-i dea ocol. Astfel au văzut că în el își duce traiul un bărbat de vârstă medie, fără pic de păr pe cap și îmbrăcat într-o sutană albă și lungă, de ziceai că arată precum călugării tibetani din filme. Gospodinele mai miloase și cu-

rioase i-au dus câte ceva de mâncare, și așa au aflat că omul acela putea să ghicească viitorul. In schimbul alimentelor, dar niciodată bani sau alte valori, străinul răspundea la o singură întrebare pusă de persoana în cauză. Unele fete voiau să știe când se vor mărita, alte femei dacă vor avea o căsnicie trainică sau dacă vor câștiga la loterie. Profetul asculta întrebarea și se retrăgea pentru câteva minute într-un spațiu acoperit de o draperie. Răspunsul îl aducea tipărit pe o foaie de hârtie, pe care solicitantul o citea acasă. O spun cu mâna pe inimă că toate prezicerile s-au adeverit. Croitoreasa Veta a aflat că e însărcinată mai întâi de la el, Voichița Iu' Boitor și-a găsit copilul pierdut cu ajutorul informațiilor primite tot de la el, Mihai Săcălean a știut că va primi o mare moștenire tot prin el, prima dată.

Frizerul se opri puțin pentru a-și cerceta lucrarea, răsuci contemplativ capul bătrânului și, după ce se înarmă cu o lamă, continuă:

— Doar că profețiile nu erau întotdeauna îmbucurătoare, iar veștile rele i-au făcut dușmani, de parcă el ar fi fost de vină pentru destinul fiecăruia. Primarul a aflat că nu va mai câștiga alegerile, iar când s-a adeverit, a dat vina pe Profet, că i-a făcut campanie negativă. Anca lui Gavrilă a vrut să știe când va muri, dar după ce a aflat că va muri în două săptămâni, viața i-a devenit un iad până s-a spânzurat, chiar în ziua fatidică. Mioarei de la poștă i s-a spus că va trăi până la nouăzeci de ani, însă asta a făcut-o să-și lase bărbatul, serviciul, doar pentru a sărbători zilnic prin chefuri. De la astfel de profeții i s-a tras sfârșitul, despre

care nu s-a ferit să le vorbească oaspeților: „Peste trei zile, exact la miezul nopții, voi fi împușcat de unul dintre cei nemulțumiți de soartă. Vă spun acum, ca să nu-și mai planifice nimeni vizite la mine. Profețiile sunt cu două tăișuri, dar e mai bine să nu știm ce ne așteaptă. Voi ați vrut să sfidați legile vieții, dar destinul se răzbună pe trișori. Eu voi plăti cu viața, însă sper că voi ați învățat ceva din asta." Atunci nu le-a venit să creadă și au așteptat noaptea cu pricina, ascunși prin apropierea autobuzului. Dani făcuse un foc mare afară, în care aruncase tot felul de obiecte ciudate, printre care și perdeaua după care dispărea mereu. S-a așezat alături, rezemat de autovehicul și luminat de flăcările roșiatice. Trăgea calm dintr-o pipă ca a dumitale și privea senin la cerul înstelat, împușcăturile s-au auzit fix la trecerea dintre zile, venind dintre pomii grădinii vecine. Au fost multe, dar una l-a nimerit chiar în frunte, producându-i o moarte fulgerătoare. Oamenii s-au speriat și nu s-au apropiat de cadavru o bună bucată de vreme, dar, în cele din urmă, s-au strâns buluc în jurul lui. Printre dârele de sânge ce-i brăzdau chipul, se putea vedea zâmbetul unui om mulțumit de efectul ghidușiei sale.

Frizerul termină povestirea tocmai când desfăcu cearceaful de la gâtul bătrânului, iar acesta constată că tutunul nu mai avea resurse pentru alte fumuri.

— Mai poftiți pe la noi, zise omul, primindu-și plata.

Badea Grigor strânse mâna întinsă și îi răsplăti pe amândoi cu un surâs discret, apoi ieși cu bucurie, să respire aerul de afară.

★ ★ 'A

Cele două personaje dădură buzna peste badea Grigor, tocmai când omul se pregătea să iasă la culesul nucilor de sub pomul falnic și mereu încărcat. Primul fu primarul Roateș, un om dolofan, care transpira abundent indiferent de anotimp. II urmă imediat Ionică, polițistul cel tânăr și bun la toate treburile neplăcute.

— Bună dimineața, domnule Grigor! îl salută rotofeiul întinzând fără vlagă o mână fină și grăsuță.

O retrase însă, înainte ca vlăjganul din fața lui să o prindă sănătos, probabil fiindu-i frică să nu i-o frângă. în schimb, Ionică salută mai energic și se supuse cu stoicism strânsorii cu care mai avusese de-a face.

— Ne poți acorda câteva minute din timpul dumitale prețios? întrebă ironic primarul, uitându-se după un scaun potrivit pentru greutatea sa.

Bătrânul se grăbi să-l ajute, poftindu-i pe amândoi să ia loc și să se simtă ca acasă. Polițistul refuză să se așeze, preferând să rămână în spatele șefului, cu privirea în pământ și o mapă de piele la subsuoară. Roateș își ocupă ușurat locul și imediat primi de la Ionică un șervețel cu care se șterse meticulos pe față și pe gât. Grigor bănui că această vizită nu-i a bună si o să dureze multă vreme, din moment ce însuși alesul local se deranjase să vină în umila lui casă. Așa că nu se sfii, își scoase pipa și tutunul, pregătind încărcătura unui fumat de lungă durată.

— Am înțeles că dumneata ai în grădină un autobuz care nu-ți aparține, începu primarul, după ce pasă ghemo-

tocul de hârtie udă subordonatului. Nu știu cum a ajuns acolo și nici nu mă interesează, dar trebuie să dau curs reclamatiilor care s-au adunat. Crede-mă că nu mi-a făcut plăcere să adun o echipă numeroasă, cu utilajul potrivit si sculele necesare, cu care să scoatem autovehiculul si să-l predăm la fierul vechi. Buldozerul și oamenii sunt la poartă și așteaptă să-și facă treaba, după ce-ți vei da acordul.

Dolofanul făcu semn lui Ionică, iar acesta scoase din mapă o coală de hârtie pe care i-o înmână șefului. Acesta aruncă o privire și apoi o întinse lui Grigor. Bătrânul zăbovi mai mult asupra textului, își aprinse domol pipa, trase cu nesaț două fumuri și, ridicând privirea aprigă, întrebă:

— Si dacă nu semnez?

— Asta nu se poate! izbucni rotofeiul, scandalizat. Poți fi acuzat de furt sau, cel puțin, de deținerea unui bun furat. Plus alte învinuiri ce derivă din pericolele pe care îl reprezintă acest autobuz pentru natură și pentru toți locuitorii care vin în contact cu el. Domnul polițist, aici de față, poate să te încătușeze și să te ducă la secție. Bagă de seamă că sunt vecini la poartă și nu cred că vrei să te vadă arestat. Ia de aici un pix și hai să rezolvăm pașnic problema.

Primarul scoase o unealtă de scris si o întinse omului 1 îngândurat. Badea nu reacționă imediat, astfel că pixul poposi pe masă, în așteptare. După un timp îndelung de reflecție și alte câteva fumuri dense în care se refugie, veni și semnătura mult așteptată de oaspeți.

— Bună treabă, moșule! rosti mulțumit primarul. Ar mai fi un mic inconvenient, dar se rezolvă cu puțină înțelegere. Buldozerul nu încape pe poartă decât dacă dărâmăm un stâlp de beton. Dar nu-ți face griji, vei face o cerere, se va deplasa o comisie la fața locului și va evalua paguba, iar dumneata vei fi despăgubit. Ionică, du-te și condu echipa la autobuz! Eu rămân cu gazda noastră până terminați treaba. Poate mă servește cu un pahar de apă rece și proaspătă.

Polițistul ieși val-vârtej, în timp ce badea Grigor umplu un pahar de apă din găleata aflată la îndemână. De afară se auzeau deja comenzi și zgomotul utilajului ce trecea ca un tanc peste tot ce-i stătea în cale. Bătrânul ar fi vrut să iasă și să preîntâmpine unele stricăciuni, dar rotofeiul îl bombarda cu întrebări și îl asigura că totul va fi bine. După câteva minute, Ionică reveni să primească alte instrucțiuni:

— Dom' primar, nu putem intra de nuc, iar apoi de alți pomi.

— Tăiați-i cu drujba sau doborâți-i cu cupa, decise imediat mai marele localității.

— Asta nu vă pot permite! se răzvrăti bătrânul. Nucul acela mi-e cel mai drag pom și are o vârstă respectabilă.

— Nu mai poți să faci nimic, moșule. Ai semnat de predare, iar noi facem tot posibilul să ne atingem obiectivul. Ba stau si mă întreb cum de a reușit autobuzul acela să intre acolo, fără să dărâme stâlpul de beton și apoi să se strecoare printre pomi. Nu cumva ai barat intenționat drumul, ca să nu poată fi extras? Eu nu te acuz, dacă mă lași să-mi fac treaba. »

A durat ceva timp până s-a făcut cărarea necesară, după care au urmat problemele de tractare. Cârligul de agățat bara, cu care era dotat autobuzul, s-a rupt, așa că s-a apelat la lanțuri groase și legate de tot ce era mai solid. Autobuzul s-a urnit cu greu din loc, timp în care șenilele utilajului de tractare au răvășit adânc pământul din grădină. Doar după-amiază s-a ajuns la drum, unde erau așteptați de o mulțime nerăbdătoare și curioasă. Cortegiul a pornit în urma autobuzului, ca la o înmormântare în care unii erau triști, iar altii zâmbeau mulțumiți. Au- toturismul primarului încheia alaiul, lăsându-1 pe badea Grigor singur, să-și socotească pagubele și să-și mai aprindă o pipă... de necaz.

A doua zi, uluirea oamenilor a atins cote maxime când au constatat că autobuzul a dispărut din incinta centrului de preluare a fierului vechi și a apărut exact în același loc de unde fusese ridicat.

★ A *k*

— Cred că știi de ce ai fost adus aici, domnule... Gri-gor... Vasile.

Bătrânul se așezase pe scaunul indicat și cerceta cu priviri fugare tot ce cuprindea încăperea aceea strâmtă și rece. Un bărbat de statură medie, cu o figură acrită de viață, stând pe partea cealaltă a mesei micuțe din plastic, pe care se înghesuiau o scrumieră plină de chiștoace, două pahare de unică folosință, un flacon cu apă minerală, o ceașcă cu un lichid negru - probabil cafea -, un dosar

firav, ce se zbatea între mâinile nerăbdătoare ale comisarului, toate luminate de un bec zgârcit la lumină, care se reflecta timid în oglinda de pe perete.

— Bănuiesc că da, răspunse Grigor, cercetând buzunarul cu pipă.

Era limpede că tutunul va ocupa un rol important în dialogul lung și complex ce se prefigura, iar omul legii apelă, de asemenea, la prima țigară din noul pachet.

— Doar bănuiești?! se miră comisarul, trăgând adânc în piept prima șarjă de fum. Localitatea dumitale fierbe, presa județeană vuiește, iar canalele de televiziune au preluat ecoul ca pe o minune interpretată în fel și chip. Și toate acestea din cauza unui autobuz ruginit care apare și dispare în grădina pe care o deții, în timp ce dai din umeri și îți aprinzi liniștit pipa. Calmul acesta îmi dă certitudinea că ascunzi ceva și sunt hotărât să nu te las până nu-mi spui despre ce e vorba. Mai întâi, vreau să știu cum a ajuns din nou autovehiculul pe proprietatea dumitale, după ce a fost ridicat de primărie.

Badea slobozea fumuri scurte și dese, ținând pipa în căușul palmei drepte și încercând să-i simtă căldura incipientă. Se opri un moment pentru a răspunde:

— Domnule comisar... Să-lă-jan Dumitru...

— Comisar-șef, dacă tot vrei să fii complet, îl corectă omul în glumă sau poate chiar în serios.

— Domnule comisar-șef, pot să vă spun doar că nu am niciun amestec.

— E un răspuns evaziv, ce demonstrează că știi despre ce-i vorba, iar asta te face vinovat de ascunderea adevă-

rului într-un caz de furt... și de alte posibile încălcări ale legii. Ia să vedem despre ce-i vorba...

Sălăjan deschise dosarul, găsi imediat fila pe care o căuta și din care se inspiră în argumentele lui:

— Apariția autobuzului în cauză are zeci de versiuni, care de care mai spectaculoasă și mai diferită. Nici nu vreau să intru în amănunte, pentru că ar părea ridicol, din moment ce nu s-au găsit dovezi palpabile sau mai multi martori care să confirme aceeași variantă. Insă, există câteva fapte care nu pot fi contestate și pe care am datoria să le lămuresc, cât or fi ele de ciudate. Se știe că vecinul Marcel si-a însusit scaunul de la toaletă, dar a doua zi a fost găsit mort, iar scaunul a apărut la locul lui, de parcă n-ar fi fost mișcat de-acolo. De asemenea, doi țigani din localitate au furat jantele autovehiculului, într-o noapte, cu intenția să le valorifice la fierul vechi. Dar ce să vezi: jantele au dispărut până dimineață. încăpățânați, au repetat operațiunea, crezând că le-a făcut cineva o farsă. De data asta au ascuns piesele sub pat, ca să fie siguri că le vor putea valorifica a doua zi. Amândoi au fost găsiți cu răni grave, apoi internați și tratați la trup, dar din punct de vedere psihic nu-și vor mai reveni niciodată. Un tânăr din vecini a găsit o fotografie cu o femeie tânără, pe care a dus-o acasă. Firește că poza a dispărut, iar băiatul a găsit-o în locul din care a luat-o. De atunci, a devenit obsedat de ea, o duce în fiecare zi acasă, însă dimineața știe că trebuie s-o ia de la capăt. Și astea sunt doar câteva dintre ciudățenii, însă am să trec la ultima: cârligul de tracțiune care s-a rupt când primăria a tractat

autobuzul. Nu mică a fost mirarea celor care au cercetat fenomenul reapariției în ograda de unde fusese ridicat când au descoperit că acel cârlig era la locul lui, de parcă nu fusese rupt niciodată. Toate aceste fenomene au nevoie de o explicație, pentru că eu nu cred în minuni.

Badea Grigor părea visător, învăluit în perdeaua lui preferată, din fum alb și misterios. Răspunse cu un glas ce părea să vină de departe, ca o poezie recitată din memorie:

— Și totuși, există minuni. Ele se întâmplă mereu în jurul nostru, dar de cele mai multe ori nu le observăm, poate fiindcă ne-am obișnuit cu ele. Tot ce nu înțelegem, ce nu poate fi lămurit de mintea noastră, îi spunem minune de-a lui Dumnezeu sau de-a naturii, care ne surprinde întotdeauna cu câte ceva nou. După ce-i pătrundem înțelesul, devine ceva banal si ne mirăm că altii nu o percep ca atare.

Comisarul îl privi curios, încercând să-l înțeleagă:

— Știi matale ce mai poate fi o minune? Te-ai mutat dintr-un cătun de munte, în care erai singurul locuitor, și ai apărut tocmai lângă autobuzul pe care l-ai scos dintre ierburi. Imediat, au început și necazurile, ca și plângerile vecinilor. Cine ești dumneata, domnule Grigor?

★ "A-

Grigor își terminase prima încărcătură din pipă, dar la provocarea lui Sălăjan avea neapărat nevoie de un nou sprijin moral. De aceea întârzie cu răspunsul, punând la

încercare răbdarea comisarului, până își curăță alene instrumentul, îl umplu cu o nouă porție de tutun și apoi îl aprinse cu un chibrit din dotare. Noroc că și polițistul mai avea încă țigări suficiente, la care se adăugă și respectul pe care-1 simțea față de acest bătrân blajin și pipa lui antică. Un oftat prelung, venit din pieptul acestuia, părea semnul că era dispus să răspundă prin mai multe cuvinte decât de obicei.

— Nu cred că-i interesant cine sunt eu. Un pion banal care a ajuns să fie inclus în această combinație de anvergură, printr-o conjunctură a unui destin cinic. Vedeți dumneavoastră... eu am fost orfan de tată de când m-am născut, în toamna anului 1944. Părintele meu a asistat la naștere, dar după câteva zile a fost luat de valul soldați- lor, pornit să-1 pedepsească pe Hitler. Mama mi-a povestit că era un tânăr frumos, ambițios și foarte inteligent. Ii plăcea să studieze până noaptea târziu, cu convingerea că o să inventeze lucruri extraordinare, care vor schimba total lumea. Din păcate, nu s-a mai întors după terminarea războiului, dar a scris câteva scrisori pe care mama le-a păstrat cu sfințenie și din care citea atunci când dorul de el o copleșea. îmi pare rău că nu le-am adus cu mine, m-ar fi scutit de atâta vorbărie si ati fi văzut cu ochii dum- » >
neavoastră de unde a pornit totul.

Emoția se simțea în vocea lui badea Grigor, dar o potoli cu un fum mai adânc și o pauză de două minute.

— Părinții mei s-au iubit foarte mult, iar rodul binecuvântat al dragostei lor am fost eu. Așa mi s-a spus și nu o să mă îndoiesc niciodată de asta, chiar dacă tata a ales să

se afirme în străinătate. A fost internat într-un spital din Germania, iar apoi transferat într-unul din Londra, din cauza unei răni grave, ce-i pusese viața în pericol. Acolo a cunoscut pe cineva cu aceleași înclinații spre știință și invenții, cu care s-a împrietenit și pe care l-a urmat apoi în SUA. Scrisorile veneau din ce în ce mai rar de acolo, prin tot felul de intermediari, și însoțite de bani pentru mama și educația mea. Prin anii '50, i-a scris mamei cu ce se ocupă și a rugat-o să ardă apoi scrisorile despre acest subiect. Spunea că-i vorba despre un proiect militar colosal, cu indicativul secret „Rainbow", prin care se poate realiza dispariția unor lucruri masive și apariția lor în altă parte. E drept că primele încercări nu reușiseră și le-au sistat în 1943, dar el și cu prietenul lui au intrat în posesia documentelor si au reușit să le îmbunătățească. Cred că

» J ♦

ați auzit și dumneavoastră de experimentul Philadelphia...

O mică stratagemă prin care bătrânul pasă mingea în terenul comisarului, preț de câteva noi fumuri.

— îmi amintesc că am văzut un film pe acest subiect fantezist, remarcă Sălăjan, cu o umbră de surâs în colțul gurii.

— Firește că nici noi n-am crezut în această fantezie, dar speram că tata, într-un fel sau altul, va ajunge la final și se va întoarce printre noi. Se pare că aceasta era și intenția lui, doar că a fost prins și închis pentru însușirea documentelor strict secrete, de interes național. Am aflat asta după mai bine de zece ani, timp în care nu ne-a parvenit nicio veste de la el. A fost eliberat în 1966 si extrădat *
în România, unde a ajuns tot în închisoare. Acolo ni

permis să-l vedem o singură dată, cu condiția ca el să coopereze cu regimul Ceaușescu și să pună la dispoziție tot ce știa despre experimentul Philadephia. Atunci am văzut că mama avea motive să-l iubească, după cum arăta - în ciuda detenției îndelungate - și optimismul care răz- bătea din el, prin fiecare vorbă și expresie a feței. Ne-a dat speranțe și energie cât pentru toată viața de până atunci si cea care avea să urmeze. Am înțeles că era în » »
posesia documentelor dispărute și avea de gând să-și pună planul în aplicare în țara noastră. Ne-am întors fericiți acasă și am tot așteptat semnul promis de el. Vremurile s-au schimbat, detinutii au fost eliberati, dar tata n-a mai venit acasă și nici vești n-am mai primit de la el. Anii au trecut tot mai greu și mama a murit cu dorul în inimă și cu fotografia lui la piept. Așa s-au stins mulți dintre consătenii mei în vârstă, în timp ce tinerii s-au răsfirat înspre locuri pline de viață și oportunități. Părea că-mi voi face singur cruce și voi adormi în somnul de veci, sprijinit de ea, până am primit o scrisoare scurtă. Era de la tata și îmi transmitea să cumpăr terenul pe care se afla acest autobuz, iar apoi să aștept. Anul expedierii corespunde, dar scrisul și hârtia par de câteva decenii. Această dovadă o am la mine, gândindu-mă că-mi va fi de folos. Pe tatăl meu îl cheamă tot Grigor..., Dan Grigor.

Bătrânul scoase plicul din buzunar și îl întinse comisarului Sălăjan.

Comisarul parcurse cu interes cele câteva rânduri, după care cercetă cu atenție hârtia și plicul, pipăind, mirosind și expunându-le la o lumină mai puternică. Se vedea

pe chipul lui că ceva îl deranja, iar cuvintele rostite într-un târziu confirmară neîncrederea:

— Scrisoarea asta nu dovedește nimic. Chiar dacă nu-i *

o farsă, cum tind să cred, nu lămurește ce-i cu autobuzul discordiei, de unde a apărut, al cui e și de ce s-a creat această legendă în jurul lui. In ce mă privește, tot dumneata rămâi suspectul principal, iar dacă nu găsești o explicație pertinentă, riști să plătești cu libertatea.

Bătrânul Grigor își terminase de fumat cea de-a doua porție de tutun și acum ținea pipa strâns în palma stângă, beneficiind încă de căldura ce o transmitea. Observațiile 1 polițistului îl treziră din apatie și-l făcură să scoată din buzunar o altă hârtie. O întinse și pe aceasta, glăsuind cu o voce obosită:

— Această scrisoare am primit-o acum vreo trei săptămâni, din străinătate. E mai consistentă și cred că o să aducă mai multe răspunsuri la întrebările dumneavoastră. Vă rog să o citiți singur, pentru că pe mine mă înăbușă emoțiile de fiecare dată când o parcurg.

Comisarul Sălăjan preluă noul plic cu aceeași neîncredere, îl examină cu meticulozitate, scoase cu grijă filele scrise cu o caligrafie frumoasă și, după ce le evaluă în mare, începu să lectureze cu glas tare:

— „Dragul meu Vasilică, sper că ai reușit să te muți la noua adresă și să ai grijă de autobuzul din grădină. Eu am încercat să-ti scriu de mai multe ori, dar condițiile si locurile din care am făcut-o sunt mereu schimbătoare și imprevizibile, astfel că mesajele s-au pierdut, probabil, în timp și spațiu. Îți amintești când ți-am promis că voi face tot posibilul să vă întâlnesc, pe

tine și pe mama ta? Fii sigur că nu am uitat această promisiune si am lucrat la ea în toti anii care au trecut de atunci. Era clar că nu voi fi eliberat niciodată din detenție, singura cale fiind o evadare miraculoasă, posibilă datorită cercetărilor făcute și a rezultatelor încurajatoare. Securitatea a aflat câte ceva despre ele și mi-a pus la dispoziție fonduri nelimitate pentru a realiza ceva ce nu au reușit nici americanii: să fac invizibile anumite obiective militare si chiar să le mut instantaneu dintr-un loc »
în altul. Firește că primele încercări nu au fost mulțumitoare, am înregistrat unele incidente și chiar victime din partea voluntarilor inocenți. De aceea am ajuns să fac experiențe pe ținte ieftine și persoane condamnate la ani grei de pușcărie, cărora nu li se simțea lipsa în caz de dispariție. Un autobuz vechi și însemnat de gloanțe, având o istorie stranie până la confiscarea lui, a fost cel prin care am avut primele reușite. L-am făcut să dispară și apoi să apară de mai multe ori, doar că nu știam dacă și unde e trimis, în timp ce nu-l vedeam. Am aprofundat studiul și, după unele îmbunătățiri, mi-am propus să călătoresc odată cu el. Programul cel nou îmi dădea posibilitatea să-i planific locul și timpul unde să ajungă, cu o oarecare marjă de eroare, pe care n-am avut timp să o elimin. Nimeni nu trebuia să știe de intenția mea, iar pentru a o pune în practică m-am folosit de multe tertipuri, mai ales pentru a construi o dublură pentru pupitrul de comandă, bine camuflată în interiorul autobuzului. Astfel am reușit să evadez și să-i las cu buzele umflate pe supraveghetori. Nu știu ce s-a întâmplat la centru în continuare, dar nu cred că experimentele au mai putut continua fără mine și datele care le lipseau. In ce mă privește, am ajuns cu micul labo-rator în grădina despre care ți-am vorbit în

dentă, deși setasem corect coordonatele. Bănuiam, totuși, că nu eram departe de voi, urmând să vă caut mergând pe jos. Doar că, de fiecare dată când mă îndepărtam de autobuz, simțeam o moleșeală și o durere cumplită de cap. Toate aceste simptome se atenuau când reveneam în apropierea autovehiculului și dispăreau complet când intram în el. M-am gândit o vreme la asta și mi-a venit răspunsul: autobuzul, în întregime, și ce a venit cu el, constituie un tot ce nu poate fi separat în această dimensiune. Chiar dacă cineva din afară ar lua un șurub, acesta ar reveni în curând la locul lui. Mai mult, apropierea și atingerea autobuzului de către o ființă poate provoca halucinații și viziuni transmise din trecutul lui și exacerbate de câmpul magnetic care-l protejează și prin care s-a făcut teleportarea. Îți spun asta pentru a avea grijă ca nimeni să nu-i stea prin preajmă, până găsesc o soluție. Unde sunt acum? Am reușit să mă teleportez într-un alt timp, împreună cu aparatura necesară. Poate voi găsi calea prin care să corectez erorile și să găsesc soluția pentru ca evadarea mea să fie încununată de succes, în cele din urmă.

P.S. - Când am auzit că mama ta s-a stins, am murit pe jumătate. Doar prin tine mai am dorința de a trăi și sper ca în viitorul apropiat să te strâng măcar o dată în brațe."

Air A

De data asta, pe chipul lui Sălăjan era evidentă iritarea, sentiment confirmat și din izbucnirea care urmă lecturii: »

— Ce sunt balivernele astea de tipul poveștilor lui Jules Verne?! Te văd om bătrân și serios, dar se pare

timp, scrisori ticluite și fantasmagorii cu un autobuz ce dispare și apare. Bagă de seamă, că nu scapi nici dacă faci pe nebunul. Vei fi evaluat de medici și tot după gratii ajungi, fie că-i un azil cu țicniți sau o celulă cu infractori violenti... 1

Tocmai atunci, un alt comisar se strecură în încăpere, se apropie de superior și îi șopti îndelung la ureche. Se vedea treaba că era vorba despre Grigor, cele două perechi de ochi țintindu-1 insistent și deloc prietenos. Comisa- rul-șef părea și mai enervat, ridicându-se brusc în picioare și exclamând către subaltern:

— Asta-i prea de tot! Ești sigur?

— Chiar acum ni s-a comunicat și confirmat din mai multe surse, răspunse acesta cu convingere.

— Trebuie să văd cu ochii mei. Dumneata vii cu noi, se adresă Sălăjan bătrânului, care încerca să ghicească despre ce ar putea fi vorba.

Badea Grigor se ridică de pe scaun, în timp ce-și strecura pipa în buzunarul dedicat. Au coborât toți trei la mașina care demară în viteză, cu semnalele de urgență pornite. Astfel că drumul n-a durat mult, fiind totuși presărat de accesele de nerăbdare ale șefului și întrebări la care nimeni nu avea vreun răspuns. în fața casei lui Grigor se adunaseră iarăși o mulțime de oameni curioși și dornici de senzații tari, după cum erau obișnuiți de la o vreme. Polițistul Ionică, ajutat de câțiva colegi, se străduia să-i țină în frâu, interzicându-le accesul pe proprietate, deschizând calea comisarilor de la oraș si oferindu-se să-i conducă.

— Stai aici și păstrează ordinea, îi comandă Sălăjan. Lasă că ne arată bătrânul drumul spre locul faptei, nu-i asa, bade?

Grigor nu comentă nimic, lăsând să se înțeleagă din gesturi că trebuie doar să-l urmeze. Cu pași mari și priviri nerăbdătoare, cei trei bărbați au ajuns repede la capătul grădinii, unde ar fi trebuit să se găsească autobuzul. Surpriza a fost la fel de mare și pentru gazdă, când a văzut că locul era liber, de parcă autovehiculul nici n-ar fi existat.

— Ai vreo idee despre ce s-ar fi putut întâmpla? îl întrebă apăsat comisarul-șef pe Grigor. Fie ea și una din alea fanteziste, cu care mi-ai împuiat capul până acum.

Bătrânul ridică din umeri, evitând cu inocență privirea aspră a polițistului.

— Tare mi-ar fi plăcut să te pot bănui, dar, din păcate, erai la sediul nostru când s-a întâmplat dispariția, spuse cu regret Sălăjan. Deocamdată ai scăpat, dar să nu crezi că te uit, domnule Grigor. O să fiu cu ochii pe dumneata, până descâlcesc ițele acestei scamatorii.

Apoi se adresă subalternului:

— Faceți niște poze cu urmele roților și apoi mergem acasă, că m-am săturat de povestea asta.

O jumătate de oră mai târziu, badea Grigor își aprindea o nouă încărcătură de pipă, stând singur și îngândurat pe buturuga din apropierea locului unde fusese parcat misteriosul autobuz. Doar amprenta confuză a cauciucurilor zdrențuite mai era vizibilă, fără pic de urmă din praful ruginiu al vopselei sau altă rămășiță a mastodontului metalic. O adiere de vânt rebelă îi răsfiră firele cărunte de

pe cap și îi mângâie barba deasă. Un suflu cu miresme ce păreau să vină din alt timp, cu amintiri nemuritoare și nostalgii persistente. Un sunet abia perceptibil de crenguță strivită se auzi în spatele bătrânului, de parcă ar fi vrut să confirme greutatea sentimentelor ce-1 năvăliseră. Nu se întoarse, ci trase un fum adânc în piept, un mod de a stăvili emoțiile ce-1 puneau la încercare. Doar când simți că-1 atinge o mână pe umăr, ridică privirea. In dreapta lui, cu un zâmbet radios pe chip, se afla un bătrân ale cărui trăsături îi păreau foarte familiare.

— Tu ești, Vasilică? îl întrebă o voce blândă care-1 în- fioră atât de plăcut.

— Tată!? rosti Grigor, cu vocea înecată.

Omul îi întinse mâna și-l ajută să se ridice.

— Ți-am promis că nu mă las până nu te mai strâng o dată în brațe, îi șopti bărbatul, în timp ce-1 cuprinse cu mâinile. Iată că, în sfârșit, te-am regăsit.

Bărbile amândurora se umeziră de lacrimi fierbinți, acompaniate de exclamații și cuvinte ce nu căutau vreo logică. îmbrățișarea ținu multă vreme, în timp ce trupurile li se legănau unite, ca într-un dans fără nume, acompaniat doar de ramurile fremătătoare ale copacilor din jur. într-un târziu, s-au desprins ușor și s-au privit cu amănuntul, descoperindu-se cu uimire și bucurie.

— Parcă am fi frați gemeni, nu tată și fiu, reuși Vasilică să lege prima propoziție.

— Așa-i la bătrânețe. Zece-douăzeci de ani pot să fie ascunși în spatele bărbii, iar trăsăturile feței ne apropie și mai mult. Până și pipa din care fumezi e la fel ca a mea.

— De fapt, chiar e cea lăsată de tine acasă, pe care am păstrat-o cu sfințenie. Dar spune-mi, tată: ai venit pentru totdeauna sau trebuie să pleci iar?

— Hai să stăm jos, fiule, îl invită Dan, după care își scoase și el pipa din buzunarul de la piept. La vârsta mea, mă bucur că te-am găsit și pot să-mi trăiesc ultimii ani lângă tine, răspunse el, în timp ce-și pregătea tutunul. Am obosit să te caut pe tine și pe mama ta și sunt conștient că am pierdut acel tren.

— Dar, în schimb, ai luat autobuzul...

— Și am plătit un bilet prea scump, Vasilică. îmi pare rău pentru absența din viața voastră, singura mea scuză e ambiția tinerească de a demonstra că pot reuși acolo unde alții au eșuat. Acum, după ce am rătăcit prin atâtea lumi, îmi dau seama că nu merită.

— Ne-ai căutat și în timp? Ne-ai găsit? Putem să o vizităm pe mama împreună? se entuziasmă fiul.

— Putem, dar, după cum ți-am spus, nu e bine. Aparținem unui univers și unui timp care ne-a creat și ne hrănește cu energia lui. Părăsirea lui ne transformă într-un orfan căruia îi lipsește sânul dătător de hrană și putere. Am simțit-o pe pielea mea și cred că ai sesizat și tu că nu-i în regulă. O să îngrop dispozitivul de teleportare pentru totdeauna și vom trăi o viață normală. Cu fericirea de a fi unul lângă celălalt.

Bătrânii se priviră zâmbind, scoțând amândoi fuioare de fum dens, în timp ce ochii le sclipeau de o adâncă mulțumire. *

METAMORFOZA

Vara a fost foarte călduroasă în acel an, așa cum e bine să fie pentru a-ți da speranțe într-o iarnă adevărată. Era septembrie și temperaturile încă erau estivale, spre bucuria lui Paul și a Doinei, care-și planificaseră concediul pe la începutul primei luni de toamnă. De fapt, concediu avea doar ea, după primele 11 luni de la angajare ca jurnalistă la ziarul „Graiul Maramureșului".

S-au cunoscut din studenție și au absolvit cu brio institutul din Baia Mare, el cu un an mai repede ca ea, dar nu a găsit un post disponibil. După anul 2000, tot mai multe publicații își încetau activitatea neavând vânzări, cei mai mulți cititori apelând la internet pentru a se informa. A intrat în șomaj și-l mai ajuta mama lui, Veronica, din micul ei salariu de profesoară de limba română. Chiar înainte de a lua diploma, s-a stins din viață tatăl lui, profesor de chimie, dar care abuzase foarte mult de chimia alcoolului și a țigaretelor, care i-au provocat un cancer fatal. Tocmai acest viciu al părintelui său l-a făcut să stea departe de băutură, țigări și chiar cafea. Singurul tonic pe care-1 accepta era ceaiul tare, asiatic.

Având atâta timp liber, între două slujbe sezoniere, ca vânzător de publicații la câte un chioșc, s-a apucat de scris,

în speranța că-și va concretiza ideile într-o carte. Poate că a fost invidios când Doina, după absolvire, și-a găsit relativ repede un post de redactor, dar s-a și bucurat pentru ea. Se iubeau din primul an și se potriveau, deși aveau firi diferite. Ea era prea temperamentală, el mai reținut și precaut. Astfel se crea un echilibru în relația lor. Ea provenea dintr-o familie de medici care lucrau acum în Spania și care-i trimiteau lunar bani de întreținere, ba chiar mai mult de-atât. El era la limita sărăciei. Ea și-a cumpărat un autoturism străin nou și stătea singură, la câteva blocuri distanță, în apartamentul cu trei camere al părinților ei, el locuia cu mama lui, în doar două camere. Cu toate astea, Doina era cea care căuta mereu compania lui Paul, tocmai pentru că el nu-și dădea aere de mascul feroce și de bani gata, precum erau mulți dintre cei care încercaseră s-o cucerească. Se înțelegea foarte bine și cu Veronica, iar în weekend se întâlneau la o partidă de canastă cu vecinii și prietenii de familie.

După cum spuneam, febra pregătirilor de plecare era în toi când a picat și nenorocirea: Doina a avut un accident de circulație, din cauza vitezei mari cu care, de obi- cei, conducea. Partea bună e că a scăpat doar cu câteva zgârieturi și nu au fost victime, cea proastă, că mașina era tamponată rău, iar ea a rămas fără permis pentru trei luni. In aceste condiții, au hotărât amândoi să meargă cu trenul. Era mai interesant și aveau ocazia să socializeze cu alti tineri studenti. Ținta era Vama Veche, unde voiau să se instaleze pentru două săptămâni. Paul s-a înhămat la cortul de două persoane, o saltea dublă și alte accesorii

necesare, iar Doina a împachetat niște afumături de porc, caș de oaie, două termosuri: unul cu cafea și celălalt cu ceai, și tot ce a crezut că e strict necesar, dar în limita posibilității de transport.

în vinerea de 13 septembrie au luat acceleratul Baia Mare - București Nord. Nu erau mulți călători, sezonul se terminase, dar din capitală s-au urcat mai mulți tineri întârziați, fiindcă majoritatea plecase cu o zi înainte. Aproape toți mergeau la Vama Veche și au intrat imediat în dialog cu ei. Doina chiar a încercat o țigară din ierburi mai neobișnuite și a băut o sticlă de bere. Era veselie mare și se cânta de parcă ar fi fost deja la spectacolul formației Holograf, care trebuia să dea un concert duminică seara. Au ajuns fără incidente în Constanța, dar când au coborât, în urma lor au rămas o mulțime de sticle și doze goale de bere. Se părea că nimănui nu-i păsa, doar Paul se uita cu jale în urmă.

îi așteptau câteva autobuze, care îi duse până aproape de plajă. Era amiază, soarele ardea necruțător și nisipul era aproape plin de corturi și de grupuri vesele. Cu greu au găsit un loc convenabil, între plajă și scenă, iar Paul a ridicat rapid cortul, în timp ce Doina pregăti ceva frugal de mâncare. Apoi, sătui, s-au aruncat în apa mării, caldă și răcoroasă în același timp. Le era dor de acest moment și s-au bălăcit până târziu. Obosiți, s-au așezat pe pătură, tânjind după puțin bronz. Vântul a început să adie, cu sfială la început, și cu îndrăzneală din ce în ce mai mare după aceea. Priveau îngrijorați cerul serii, pe care se adunau nori amenințători și tot mai mulți. Spre marele lor re-

gret, devenea evident că se cocea de-o furtună. Vântul era acum nervos și porniră să cadă primele picături de ploaie, care se transformară rapid în gheață. Fură nevoiți să se retragă în cort, la fel ca ceilalți, iar interpreții de pe scenă fură obligați să își abandoneze intențiile artistice. Valurile mării crescură, aidoma și zgomotul lor. Era o schimbare bruscă și majoră a vremii, dar sperau să rămână cu corturile întregi până dimineață. După ce au cinat repede, au adormit, obositi, unul în brațele celuilalt.

»

A A A

Paul era întotdeauna matinal, iar când s-a trezit, a observat cum lumina pătrundea difuz prin pânza cortului. Afară era liniște, doar câteva voci răzlețe se insinuau intermitent. Se uită la chipul adolescentin al iubitei și-i mângâie lin conturul părului de abanos, tuns scurt. Era fermecătoare chiar și când dormea, dar ochii căprui erau cei care te subjugau. Degetele lui, care ajunseră la gâtul prelung și subțire, o făcură să tresalte și să-l privească zâmbind.

— Ce faci? șopti.

— Te admir. Ai ochi frumoși.

— Mie-mi plac mai mult ochii albaștri ca cerul, așa cum sunt ai tăi. Se spune că simbolizează sinceritatea. Și părul tău șaten îți vine bine. îmi plac, de asemenea, brațele tale puternice și corpul atletic. Ce zici de un tatuaj mare și frumos?

El se ridică în șezut, iritat:

— N-am să-mi mâzgălesc niciodată ceva pe corp, oricât ar părea de interesant. în plus, urăsc acele și nu-mi place să iau nici măcar medicamente.

— Am glumit, dragule! râse Doina, cu vocea-i cristalină. Nici eu nu admir tablourile ambulante. Dar să lăsăm astea și să vedem cum e pe afară.

Furtuna făcuse ceva ravagii și unii-și reinstalau corturile luate de vânt. Era răcoare încă, dar soarele promitea să reîncălzească plaja umedă. După ce au consumat micul dejun din conserve, s-au apropiat încrezători de malul mării, cu o pătură. Departe, în larg, la o privire atentă și ageră, se putea observa o ambarcațiune, într-o poziție ciudată. Părea că are probleme, fiindcă nu se mișca. Paul și Doina erau buni înotători, amândoi participaseră la semifinalele campionatului național de natație, cu șanse reale de a se califica în finală. Posibilul naufragiu era o nouă provocare pentru ea și îi împărtășsi fără reținere iubitului intenția de a înota până la vas.

— Ești nebună?! exclamă Paul. E prea rece și distanța e mare.

— Aerul e rece, dar apa e caldă, replică ea. Hai să vezi. Poate că acolo sunt oameni care au nevoie de ajutor.

Paul nu se lăsă convins:

— Ți-ai găsit! Tocmai noi să-i ajutăm! Există Paza de Coastă, sunt salvamari. Ce putem face noi pentru ei? Poate că sunt cu toții pe mal deja.

— Chiar și așa, merită să vedem ce s-a întâmplat. Eu una, mor de curiozitate. Hai odată, nu fi copil! Ne între- cem până acolo!

Ca de obicei, Doina reușea să-l convingă și să-l atragă în tot felul de aventuri trăsnite. E adevărat că apa era călduță și ajunseră fără probleme până la vas. Câțiva gură-cască de pe uscat îi observară din priviri, fără să îndrăznească să-i urmeze. Ajunși la fața locului, constatară că era vorba de un iaht de dimensiune mare, ce purta numele Comunion. Se părea că vântul îl împinsese cu putere spre mal și se izbise cu pupa de o stâncă de pe fundul apei. Astfel că partea din spate era sub apă, iar prora înclinată în sus. Era un dezastru provocat, probabil, de încăpățânarea de a ieși din port pe furtună.

Urcară pe puntea rămasă deasupra apei și deduseră rapid că echipajul părăsise vasul în grabă, probabil cu barca de salvare. Pe jos erau căni și sticle cu băutură, precum și alte obiecte personale.

Doina îi făcu semn că o să coboare sub apă, la pupa. Acolo erau câteva cabine inundate, de asemenea, abandonate în fugă. Cea din capăt era mai afectată și au intrat în ea să vadă îndeaproape stricăciunile. Un perete era complet distrus de impact și o bârnă grea căzuse pe podea. Sub ea descoperiră cu stupoare corpul unei fetițe, de circa 12 ani, ale cărei picioare fuseseră prinse sub greutatea lemnului. Sărmana se zbătuse cu disperare să iasă, dar murise înecată. Chipul ei exprima groaza de moarte, iar părul lung și blond îi era răsfirat împrejurul capului. Era îmbrăcată într-o cămășuță de noapte și purta niște cercei mari, reprezentând câte o stea aurie. Precis că naufragiul o prinsese în pat și ceilalți o abandonaseră. Paul și Doina au ieșit la aer, oripilați:

— E groaznic! Biata fată! Eu zic c-am văzut destul. Să plecăm și s-anunțăm autoritățile.

Iubita lui nu fu de acord:

— Așteaptă-mă puțin. Revin imediat. Știu că imaginea e șocantă, dar vreau să mai cobor două minute.

Fără să accepte răspunsul, se scufundă de una singură. Paul nu suporta să vadă cadavrul a doua oară, așa că îna- intă spre prora. Pășea prin apa care acoperea marginea punții, când simți că s-a tăiat în ceva. Ajuns sus, își privi talpa piciorului drept și văzu cum sângele îi curge dintr-o rană adâncă. Nu-i plăcea să vadă așa ceva și simțea că i se face rău. S-a așezat, să-și revină, până când a venit Doina. Avea asupra ei o mapă roșie, pe care o găsise într-un sertar. Curiozitatea de reporter nu-i dăduse pace nici în concediu.

Ajunseră cu bine la mal, dar de acolo întâmpinară o problemă. Paul nu putea să calce pe piciorul rănit și fu ajutat să ajungă la cort. Tânăra îi examină rana și îi propuse să meargă la medic, dar el nici nu vru să audă, așa că îl pansă ea, cu ce aveau în mica trusă de prim-ajutor. După aceea plecară să anunțe poliția.

★ A A

Doina se întoarse spre seară, fiindcă fusese nevoită să meargă în Constanța și să aștepte până își făcuse timp un polițist s-o asculte. Era comisarul Virgil Stănescu, care îi promise că, la prima oră a dimineții, va veni pe plajă să vadă despre ce e vorba. Știa că vasul Comunion părăsise

portul seara târziu, împotriva averizării comandamentului, și că fusese prins de furtună, dar auzise că toți cei care se aflaseră pe iaht ajunseseră cu bine la mal. De aceea fusese neîncrezător, în timp ce o ascultase pe fată. Oricum, aveau să se întâlnească pe la 8:00, în fața scenei.

îi relatase toate acestea lui Paul, care nu prea se simțea bine. Avea febră. îi făcu un ceai și, curioasă, deschise mapa descoperită pe vas. înăuntru se afla un dosar în limba spaniolă și două DVD-uri. Din fericire, apa nu se infiltrase la ele și documentele erau în stare bună. Pe coperta dosarului erau scrise, cu inițiale mari, MISA, iar pe două file erau mai multe nume și cifre.

— MISA, MISA, îngână Doina. Să fie secta aceea dubioasă a lui Gregorian Bivolaru?

— Mișcarea de intergare spirituală în absolut, o completă Paul. Ar trebui să predai mapa comisarului. Sunt treburi care nu ne privesc și ar putea să ne facă probleme.

Fata nu fu de acord:

— Nu-ți dai seama ce subiect interesant am putea găsi aici? Nu spunem nimic, deocamdată. Mergem acasă și ne uităm ce e pe DVD-uri. Apoi mai vedem noi. De ce crezi că s-au grăbit să iasă în larg, în ciuda furtunii? Sunt sigură că e ceva ilegal la mijloc. Din spaniola pe care am reușit s-o deprind până acum, cred că e vorba de o livrare. Pe bani multi! în dolari.

Paul nu avea niciun chef s-o contrazică și lăsă totul la latitudinea ei.

A doua zi, simți că e mai bine și merseră amândoi la întâlnire. Așteptarea dură mai bine de o oră și, în cele din

urmă, văzură o șalupă trăgând la mal. în ea erau două persoane: comisarul și un scafandru. După prezentările de rigoare, porniră spre iaht. Virgil era un zdrahon de bărbat, între două vârste, îmbrăcat impecabil și cu ochelari de soare de firmă. Pe scafandru îl chema Dinu și era mic de statură. El conducea și ambarcațiunea. Când ajunseră la epavă, Paul, Doina și Dinu se scufundară împreună. Virgil rămase pe șalupă, având grijă să nu-și ude costumul.

Apa era încă destul de caldă și cei trei ajunseră repede la cabina în care se așteptau să găsească trupul neînsuflețit al fetiței. Spre mirarea tinerilor, acesta dispăruse fără să lase vreo urmă. Totuși, își dădură seama că cineva căutase mapa roșie, fiindcă toate sertarele erau scoase și împrăștiate în jur. Dinu scotoci toate ungherele, fără să găsească ceva care să le susțină declarația. Ieșiră la suprafață, dezamăgiți. Comisarul fuma un trabuc și dădea concludent din cap:

— Precis nu vi s-a părut că vedeți un cadavru? Poate că imaginația v-a jucat feste sau ați tras ceva droguri, așa cum faceți voi de obicei când veniti la Vama Veche.

» »

— Domnu' comisar Stănescu, noi nu ne drogăm și suntem siguri de ceea ce am văzut, răspunse Paul, în timp ce se urca în șalupă, urmat de ceilalți doi.

— Atunci unde e? zâmbi comisarul. S-a desprins singur? Nimeni nu a reclamat vreo dispariție.

Doina răspunse iritată:

— Poate că l-a luat cineva, poate fi opera unor traficanți de carne vie. Ar trebui să deschideți o anchetă.

De data asta, Virgil izbucni în râs:

— Haida-de! Se pare că vă uitați la prea multe filme. Auzi la ei: traficanti de carne vie! Din câte-mi amintesc, ești jurnalistă. Voi sunteți în stare să faceți din orice întâmplare banală un subiect de senzație. Ascultați-mă pe mine, că sunt de 25 de ani în poliție și am un al șaselea simț. Aici nu e cazul, fiindcă nu s-a întâmplat decât un naufragiu, din care au scăpat cu toții nevătămați. Am să le iau tuturor declarații și lucrurile se vor lămuri. Voi mergeți și vedeți-vă de vacanță. Aș putea să vă sancționez, fiindcă nu aveați dreptul să vă băgați nasul pe vas. Ati luat ceva de la bord? t

Paul se uită instinctiv la iubita lui, dar aceasta răspunse imperturbabilă:

— Ce puteam să luăm? Când am văzut fetița, ne-am speriat și am ieșit imediat din apă.

— Bine, bine... Terminați cu poveștile! se oțărî comisarul. Dacă ați găsit ceva, vă sfătuiesc să-mi spuneți, altfel riscați dosar penal.

Cei doi tineri îl asigurară că nu luaseră nimic de pe vas, iar între timp ajunseră la mal. Virgil le ceru adresa de domiciliu, pentru orice eventualitate, apoi se despărțiră. Câțiva gură-cască se învârteau în jurul lor, curioși, dar îi neglijară și se retraseră în cort, să mănânce. In timpul mesei, Doina își exprimă neîncrederea în comisar:

— Cred că știa de documente. Altfel, de ce a insistat să ne întrebe dacă n-am luat ceva de acolo?

— Ești prea suspicioasă. Asta e procedura și omul își face datoria. Totuși, mă întreb unde e cadavrul?

— L-au ridicat azi-noapte. Dacă Stănescu venea aseară cu mine, îl găseam încă acolo.

— Vrei să zici că e și el implicat? Ce să aibă el cu MISA? Doar e un om al legii.

— Nu știu, dar o să încerc să aflu, răspunse Doina, cu hotărâre în glas.

^r ★ ★

In a patra zi de vacanță, deciseră să stea pe plajă și să prindă ceva culoare. Căldura părea să revină pe malul mării și, pe la ora 10:00, erau întinși pe pătură. In jurul lor, o mulțime de alți tineri leneveau pe nisip, iar unii, mai îndrăzneți sau încurajați de vreun stimulent, făceau scurte incursiuni în apă. Pe la amiază, intrară și ei la o bălăceală și un meci de volei acvatic, cu vecinii de cort. Erau o pereche de olteni din Gorj, care veniseră de două săptămâni. Bronzul lor îi făceau invidioși pe mulți. Când se retraseră, la prânz, Doina și Paul îi urmară. Hotărâră să mănânce niște mici, de la restaurantul din apropiere. Apoi se întinseră din nou la soare. I-au trezit oltenii, chemându-i în apă:

— Haideți, că o să vă ardă soarele! le spuse Marin. Nu e bine să vă expuneți, așa, dintr-odată.

— Mergeți voi cu Doina, a răspuns Paul. Rana de la picior mă supără încă și mă tem să nu mai calc pe vreo piatră ascuțită. Cred că asta s-a întâmplat...

Deși începuse să se cicatrizeze, rana din talpă încă îl mai durea când călca. Olteanul insistă:

— Măcar chemați-vă rudele, să fim mai mulți.

Doina întrebă mirată:

— Despre ce rude vorbești? Suntem singuri.

— Cei care sunt în cort la voi. Ne-au spus că știți de ei.

La auzul veștii, au sărit amândoi în sus, grăbindu-se spre locul de campare. Cortul era închis, dar dinăuntru se auzeau zgomote. Paul a tras fermoarul și a văzut cum doi tineri, în costume de baie, cotrobăiau prin lucrurile lor. La apariția lui s-au năpustit să iasă, dar Paul i-a îmbrâncit și au căzut toți trei în interior. Tânărul băimărean era mai solid ca ei și a încercat să-l imobilizeze pe cel mai apropiat. A intervenit celălalt și a fost nevoie să le aplice câteva lovituri de pumn. In cădere, unul a nimerit cu mâna pe o furculiță de inox. A apucat-o strâns și a înfipt-o, dintr-o mișcare, în spatele lui Paul, chiar lângă umăr. Acesta s-a schimonosit de durere, suficient cât cei doi, printr-un efort conjugat, să-l proiecteze afară, pe nisip. Apoi și-au luat tălpășița, sub privirile perplexe ale Doinei, care a sărit, buimacă încă, să-și ridice iubitul. Acesta a asigurat-o că e bine, că rana e superficială, dar fata a insistat să intre imediat în cort, pentru a-l îngriji. Căzuse pe locul împunsăturii, trebuia curățat de nisip și pansat. Bineînțeles că Paul a refuzat să meargă la un cabinet medical și sarcina aceasta i-a revenit din nou Doinei, care l-a atenționat: »

— Se pare că nu-ți prieste marea. Suntem aici de numai câteva zile și te-ai rănit de două ori. Ce mă fac eu cu tine, băiețaș?

Tânărul a privit-o în ochi și a zâmbit spășit:

— N-am luat în socoteală că vom fi martorii unui naufragiu și, mai apoi, al unui jaf. Cred că știu ce căutau și sper că n-au apucat să găsească.

Fata își aminti de mapă și se grăbi să verifice. Spre ușurarea ei, o găsi în buzunarul ascuns al valijoarei. Era evident că cineva voia neapărat s-o recupereze, iar ei erau o țintă expusă. Nu degeaba avea ea îndoieli în privința comisarului Stănescu.

S-au sfătuit și, într-un final, au ajuns la concluzia că e mai bine să se întoarcă acasă, a doua zi. Poate că la capătul țării n-aveau să mai fie hărțuiți și puteau să apeleze la autorități necompromise. Părerea de rău că-și vor întrerupe concediul mult visat le-a fost atenuată de vremea care, către seară, s-a stricat. Vântul a reînceput să bată și a pornit să plouă în averse. Dimineață s-au trezit devreme, au luat micul dejun, au împachetat și, după ce i-au trezit pe olteni pentru a-și lua rămas-bun, au pornit spre gară. Trenurile nu mai erau aglomerate și au avut o călătorie lejeră și odihnitoare.

în Baia Mare au găsit o vreme însorită și călduroasă, iar mama lui Paul i-a întâmpinat cu încântare și cu o masă îmbelșugată. își luase o zi liberă pentru a le găti o mâncare de care nu avuseseră parte la cort: supă de găină, sarmale și cartofi natur cu carne de pasăre. în timpul mesei, au povestit impresii de la mare, fără să pomenească de problemele avute. După aceea, s-au retras în apartamentul Doinei, pentru a urmări DVD-urile găsite.

Pe primul era o paradă de tinere nud, filmate din toate pozițiile și cu comentarii în limba spaniolă. Printre ele au

recunoscut-o pe fetița decedată pe iaht. Avea aceiași cercei cu stea; părea un îngeraș inocent și speriat, iar în comentariu se specifica vârsta de 12 ani. Numele ei era Laura... și atât. Alte date nu se dădeau, însă din actele găsite în mapă, în dreptul numelui ei, era scrisă suma de 12.000 $. Al doilea DVD conținea scene de sex și perversiuni cu diferite fete, dar fără ca micuța Laura să se regăsească printre ele.

La final, Paul a revenit cu propunerea de a le preda poliției. Doina s-a arătat de acord, dar a insistat să facă o copie după toate. Pentru orice eventualitate.

'A' A A

Spre dimineață, Paul ardea, într-atât era de fierbinte. Doina a reușit cu greu să-l trezească și să-i pună termometrul. Avea peste 40° și a trebuit să ducă muncă de lămurire pentru a-1 convinge să meargă la spital. S-au dus pe jos, căci până la Spitalul Județean nu erau decât câteva sute de metri. Chirurgul loan Chiriguț - nea Nelu, cum îi zicea Doina -, fusese coleg de echipă cu tatăl ei și i-a întâmpinat cu amabilitate, examinând bolnavul imediat. Fu intrigat de rana de la picior și cea de la umăr. Prima se vindecase complet, dar în locul cicatricei, pielea se întărise ca o carapace. Și cea de-a doua se închisese repede, însă în locul pielii se prefigura o pojghiță solidă. Să fi fost o infecție? Trebuia să-i recolteze sânge pentru analize.

Până la aflarea rezultatelor i-a administrat niște pastile pentru scăderea febrei și l-a internat într-un salon cu un

pat. Doina era îngrijorată și ar fi vrut să stea cu el, dar nea Nelu i-a spus să-l lase să se odihnească și să revină după- amiază. Fata l-a sărutat îndelung pe fruntea încinsă și a plecat s-o anunțe pe Veronica. Aceasta preda la o școală din apropiere. A trebuit s-o liniștească și să-i spună că nu era decât o gripă minoră. Aveau să meargă împreună să-l viziteze.

După despărțirea de mama lui Paul, Doina s-a gândit că avea timp suficient să ducă mapa cu documente la poliție. Trebuia să se țină de promisiunea făcută iubitului ei. La sediul Poliției Județene a fost primită de comisarul Nicolae Bud, un bărbat de vreo 45 de ani, înalt și deșirat, care-și dădea silința să fie amabil, însă căruia i-ar fi stat mai bine cu coasa în mână și un câmp de lucernă în față. Doina nu intenționa să-i dea toate detaliile și a abordat un aer de inocentă. I-a spus despre dispariția cadavrului fetei și găsirea mapei roșii purtată de valuri, după întâlnirea cu comisarul Virgil. Domnul Bud a ascultat atent și apoi a întrebat dacă s-a uitat la DVD-uri.

— Da, le-am vizionat, neștiind despre ce e vorba, și mi-am dat seama că e de competența poliției. Cred că e ceva necurat la mijloc și ar fi bine să deschideți o anchetă.

Comisarul zâmbi cu un aer superior, în timp ce-și aprindea o țigară.

— Am înțeles că sunteți jurnalistă. Deci, ar trebui să știți că e atribuția poliției din Constanța să se ocupe de acest caz, dacă există așa ceva. Lor trebuia să le predați aceste documente, înainte de a vă urca în tren.

Doina răspunse fără să clipească:

— N-am crezut că e ceva important decât după ce am văzut filmările și, mai ales, pe Laura. Asta a fost aseară și, după cum vedeți, m-am prezentat imediat.

Polițistul dădu neîncrezător din cap:

— Nu pot să vă promit nimic până nu mă uit și eu peste ele. Dați-mi adresa dumneavoastră și numărul de telefon. Am să vă contactez după ce văd despre ce e vorba. Oricum, dacă e ceva interesant, trebuie să trimit materialul poliției din Constanța. Ceea ce vreau eu să vă rog e să nu faceți pe defectiva sau să publicați articole doar de dragul senzaționalului. Aveți răbdare ca poliția să-și încheie ancheta, dacă va exista vreuna.

Fata zâmbi și-l asigură că nu are de gând să se implice în vreun fel. I-a lăsat datele cerute și s-au despărțit cu promisiunea comisarului că va cerceta cu atenție documentele. De acolo, s-a dus la service. Mercedesul ei era gata și o aștepta să-l ridice. A completat formularul de plată și s-a urcat la volan. Simțea nevoia să conducă, iar faptul că nu avea carnet nu era suficient ca s-o oprească.

A zburat, pur și simplu, până la Barajul Firiza, unde și-a clătit privirea în apa răcoroasă și a luat o porție zdravănă de aer nealterat. După o cafea tare, a coborât în oraș și a parcat în garaj. Din fericire, n-a văzut picior de polițist pe șosea. Veronica era acasă și o aștepta cu masa de prânz. Au ciugulit puțin și au vorbit mult, apoi au plecat la spital. Paul dormea adânc și febra îi mai scăzuse. Probabil că îi dăduseră un somnifer, așa că s-au așezat lângă el. Nea Nelu a venit pe la 4:00, cu rezultatele analizelor. Era uluit și încercă să le explice de ce:

— în viața mea n-am văzut așa ceva! Din fișa lui reiese că are grupa sangvină A2, însă grupa lui de sânge, din care am recoltat astăzi, nu există! Trebuie să fie o greșeală. O să repetăm analizele mâine și am să vin cu doctorul Popescu. Dar mai e un lucru care mă îngrijorează. I-am făcut două radiografii, la ambele răni...

Aici, doctorul se opri. Veronica avea lacrimi în ochi, iar Doina întrebă, speriată:

— E vreo infecție? Spuneți-ne adevărul și nu ne țineți pe jar.

— Cred că va trebui operat. Am găsit câte un corp străin în ambele zone...

— Ce corp străin? se miră fata. Doar am curățat bine rănile.

— Nu pot încă să-mi dau seama, dar uitați-vă și voi.

Și le întinse radiografiile. La umăr se distingea o pată mică, rotundă, iar la laba piciorului, una lunguiață, ca o agrafă. Doctorul le liniști:

— Mâine vom face, în plus, o radioscopie amănunțită și ne vom lămuri. Până atunci, lăsați-1 să se odihnească. Se pare că organismul lui duce o luptă grea, dar nu știm cine sau ce îi e dușmanul. Reveniți dimineață.

Doctorul le-a îmbrățișat și le-a invitat afară. Paul încă dormea.

A A A

L-au trezit razele soarelui, care se insinuau printre draperiile geamului întredeschis. Se uită buimăcit în jur și le

văzu pe cele două ființe iubite cum discutau în șoaptă, încercă să-și amintească ce se întâmplase și unde se află, dar memoria îi revenea lent și cu sincope. în cele din urmă, realiză că e în spital și căută să se ridice. Atunci observară femeile că s-a deșteptat și îl întâmpinară cu o exclamație de bucurie:

— Servus, dragul mamei!

Veronica se apropie și-l pupă tandru pe frunte, apoi veni Doina să-i dea o sărutare pătimașă.

— Văd că ți-a dispărut febra, observă ea, mângâindu-1. Ai nevoie de ceva? Ieri n-ai mâncat nimic.

— Ți-am adus pâine cu unt și un ceai cald, așa cum îți place ție, zise Veronica și se grăbi să le scoată din sacoșă.

Paul refuză și ceru un pahar cu apă, apoi se uită la ceas și întrebă îngrijorat:

— Putem merge acasă?

Doina îi aduse apa și îi explică, pe un ton liniștitor, că trebuie să vină doctorul, care o să decidă dacă mai trebuie să rămână internat. Paul gustă din apa de la robinet și se strâmbă:

— Ce rea e! Nu aveți puțină sare?

Femeile îl priviră mirate. Apoi se uitară una la alta.

— Sare!? Pentru ce? Doar n-o s-o pui în apă? exclamă fata.

— Simt nevoia să beau ceva sărat. Poți să-mi faci rost? *

Mama lui se oferi să meargă în alt salon și să-i aducă sare. Uimirea lor crescu când văzură cum pune toată sarea adusă în pahar și apoi îl dă pe gât, cu satisfacție. Tocmai atunci intră nea Nelu, însotit

și de o asistentă voluminoasă. Era doctorul universitar Silviu Popescu și asistenta de salon, Maricica. După ce au făcut cunoștință, doctorul Popescu a examinat cu mare atenție cele două zone suspecte de pe corpul lui Paul și radiografiile din dosar. Intr-un târziu, a dat din cap a încuviințare:

— Se impune repetarea analizelor și o inspectare amănunțită a tumorilor. E prematur să intervenim până nu știm despre ce e vorba.

Paul s-a revoltat:

— Intervenție chirurgicală!? Nici nu vreau să aud!

Nea Nelu a încercat să-l potolească:

— Nu e nimic sigur, dar s-ar putea să fim nevoiți să apelăm la această măsură pentru a preveni o infecție generală. Deocamdată, ar fi bine să te întremezi. Ai să mănânci imediat după ce ți se va recolta sânge. Spune-mi, totuși, când ai făcut ultimele analize.

— Anul trecut. De ce?

— Nimic grav. O să vorbim luni dimineață, după ce o să ne parvină rezultatele, îl asigură doctorul Chiriguț, cu o figură jovială.

Paul insistă să fie lăsat acasă în weekend, din moment ce nu mai avea febră. Nea Nelu, ținând cont și de rugămințile celor două femei, acceptă:

— Bine, dar o să stai la pat și o să-ți prescriu niște antibiotice.

Cei doi doctori ieșiră, iar asistenta îi recoltă sânge, îi luă temperatura și îl conduse la tomograf. Acolo era o echipă numeroasă de medici, asistente și studenți. Cu

toții voiau să vadă infecția aceea ciudată și să-și facă o idee despre diagnostic. Paul era din ce în ce mai iritat și simțea că e tratat ca o ciudățenie. Răsuflă ușurat doar pe la amiază, când reușiră, în sfârșit, să plece acasă. Avea o poftă nestăpânită să mănânce pește și a înfulecat cât trei. Apoi a băut câteva pahare cu apă sărată. Veronica și Doina îl priviră cu gurile căscate.

— Vezi că n-am nimic? Așa mănâncă un om bolnav? Niciodată nu m-am simțit mai bine! Acum, am poftă să înot. Mergem la șstrand?

Vorbea într-una și sorbea, la răstimpuri, din paharul cu apă sărată. Femeile încercară să-1 domolească, amintin- du-i ce îi promisese doctorul. Erau hotărâte să-1 țină în casă, mai ales că se comporta cu totul anormal.

Până luni dimineață au stat amândouă pe lângă el și au văzut că îngrijorarea lor era întemeiată. Mânca foarte mult, avea poftă numai de pește sau fructe de mare, nu mai voia să audă de ceai, dar bea multă apă sărată. Nu mai făcea febră, ci dimpotrivă, avea o temperatură de 36°! în aceste circumstanțe, au așteptat cu nerăbdare să se întâlnească cu nea Nelu.

Acesta era la fel de nedumerit. Avea în mână radiografiile, rezultatul analizelor și încerca să găsească o explicație: *1*

— Tot n-am putut să aflăm ce grupă de sânge ai. Se pare că organismul tău trece printr-o metamorfoză inexplicabilă și nemaipomenită! Totul a început când ai călcat pe o scoică marină dintr-o specie necunoscută. Din imaginile tomografice s-ar părea că acest organism s-a încor-

porat în talpa piciorului tău și trăiește încă. Ba chiar, mai mult, a realizat o simbioză cu organismul tău, producând schimbări ireversibile.

— Ce vreți să spuneți? Trebuie să mă operați? întrebă Paul cu o jumătate de gură.

Doctorul dădu din cap:

— Mă tem că nu e așa simplu. M-am consultat cu doctorul Popescu și cu alți specialiști, prin intermediul inter- netului, iar unul dintre ei va sosi aici săptămâna aceasta. Dacă extirpăm corpul străin, riscăm să-ți punem viața în pericol. E ca și cum ți-am scoate un organ vital. De fapt, nu mai e un corp străin, e a doua ta inimă! De aceea pielea ta se întărește precum a unei scoici. încet, încet, te transformi într-o... scoică umană!

★ ★ ★

Se lăsă o tăcere rece. Li se părea că nimic nu e aievea. Nu înțelegeau prea bine ce se întâmplă și căutau o întrebare potrivită. Lacrimile începură să curgă pe nesimțite, umezind obrazul mamei îndurerate, care găsi totuși puterea să întrebe:

— Ce se poate face, domnu' Chiriguț? Doar e singurul meu fiu și dacă l-aș pierde, n-ar mai avea rost să trăiesc. Trebuie să fie...

Paul o luă de mână și încercă să-i dea speranțe:

— Lasă, mamă, că nu este ceva fatal. Nu-i așa, domnule doctor?

Nea Nelu schiță un zâmbet și continuă:

— E adevărat că nu ne-am mai confruntat cu așa ceva, dar o să ne consultăm cu mai mulți medici și sunt sigur că vom găsi o soluție. Deocamdată este obligatoriu să te internăm și să te monitorizăm permanent. Apoi, trebuie să-ți extragem corpul străin de la umăr - și aceasta chiar mâine. Vă rog să mergeți în același salon, unde puteți sta cu el o oră, până vine comisia.

La insistența medicului, ieșiră cu toții și, după internare, femeile își luară rămas-bun, cu inima îndoită, dar cu promisiunea că vor reveni după-amiază.

Pe când cobora scările spitalului, Doinei îi sună telefonul. Era comisarul Bud, care o chema la secție. Plecă direct într-acolo.

Polițistul o aștepta în biroul lui plin de fum de țigară, cu o expresie sarcastică pe chip:

— Ce aventuri mai are în plan jurnalista noastră?

Tânăra răspunse cu o figură nedumerită:

— Nu înțeleg. Numai de aventuri n-am eu chef acum.

— Comisarul Stănescu e de altă părere, completă Bud. Tocmai ce-am avut o convorbire cu el. îmi povestea că v-ați drogat pe acolo, chiar ați și bătut doi tineri. De asemenea, ați pus poliția pe drumuri, născocind tot felul de povești.

Fata se uită bine la el, ca să vadă cum stă la capitolul credibilitate, și-l sondă cu o întrebare:

— Credeți c-am mintit? Bineînțeles că da, doar el e co- misar de poliție! Dar ce ziceți de filme? Le-ați văzut?

— Da, le-am văzut, acceptă îngândurat comisarul. Stănescu presupune că le-ați procurat pe alte căi și chiar mi-a

sugerat să iau măsuri severe în ceea ce vă privește. Totuși, le-a cerut și el, ca să vadă despre ce e vorba.

— Și i le trimiteți? sări Doina.

— Le-am și expediat. E vreo problemă?

Tânăra înghiți în sec și nu răspunse. Putea să-și manifeste neîncrederea într-un coleg de breaslă de-al interlocutorului ei? Firește că nu. Bud o lămuri:

— Te-am chemat să-ți spun că, în ceea ce mă privește, totul s-a lămurit și dacă e de făcut o anchetă, ea revine celor din Constanta. Să fii mulțumită că nu vă acuz de > »
nicio infracțiune, deși aș avea motive întemeiate. Ne-am înțeles?"t

Comisarul se ridică de pe scaunul care oftă ușurat și se uită adânc în ochii ei. Fata nu putu decât să accepte. Au dat mâna și s-au despărțit, fiecare cu convingerea lui. De aici, Doina s-a dus la redacția ziarului „Graiul Maramureșului", să-și vadă colegii. Cu toții erau bucuroși s-o reîntâlnească și să afle cum a fost în scurta vacanță. Le-a promis că o să revină mai repede la lucru și a intrat în biroul lui Popa, redactorul-șef. Era un bătrânel simpatic, cărunt și cu o pipă mereu neaprinsă în colțul gurii. A întâmpinat-o cu un zâmbet și o privire iscoditoare pe deasupra ochelarilor mici.

— Ia te uite ce ne-a adus pisica? glumi el, ca de obicei. Nu-ți place în concediu sau ți-e dor de noi?

Tânăra îl pupă pe obraz și se așeză pe scaunul din fața lui, mărturisind:

— Mi-e dor de tine, nea Ghiță! Dar și de lucru. Cred că aș avea ceva material de un articol fierbinte.

Popa se uită dacă vorbește serios și, văzând că nu e de râs, o întrebă:

— Nu poți aștepta până după concediu? E ceva urgent?

— E vorba de MISA. Am dovezi că fac trafic de carne vie.

Bătrânul se scărpină în cap a nehotărâre:

— Draga mea, ăsta e un subiect prea delicat și nici nu mai e de actualitate. S-au scris atâtea articole, s-a dat la televiziune, pe internet... Lumea și-a pierdut interesul, iar mulți chiar îi simpatizează. Ce se mai poate spune? Ce dovezi poți să ai? Vrei să ne dea în judecată? Mulți dintre ei sunt avocati buni, intelectuali cu funcții. Nu e bine să ne legăm la cap, dacă nu ne doare, crede-mă.

— Nea Ghiță, e ceva serios și de actualitate. Mai e vorba și de omucidere. Trebuie să mă lași să investighezi

Popa se arătă mirat:

— Crimă!? Asta e treaba poliției.

— Știu, dar cea de aici zice că nu-i treaba ei, iar cea din Constanța vrea să mușamalizeze totul.

Și Doina îi povesti toată tărășenia. Redactorul-șef se ridică în picioare și se plimbă îngândurat prin birou, trăgând cu sete din pipa neaprinsă. Se uita la fată și dădea din cap a primejdie. La urmă, întrebă:

— Cu ce vrei să te ajut eu?

— Să mă trimiți oficial la Constanța și să-mi dai mână liberă la acest subiect.

— Vrei să mergi singură acolo? Poate fi periculos.

— Sper să mai merg cu cineva, dar o să dureze câteva zile până mă pregătesc. Am vrut să te anunț din timp.

Popa clătină iar din cap:

— Totdeauna ai fost încăpățânată. Să-mi spui când ești gata de plecare. Acum șterge-o, că am de lucru.

Doina îl pupă iar pe obraz și ieși mulțumită. Trebuia să meargă acasă, să se schimbe, și apoi avea întâlnire cu Veronica.

Ajunsă la ușă, stupoare: cineva îi spărsese yala! Alergă direct la locul unde pusese copiile de pe acte și DVD-uri. Nu mai erau acolo.

★ A A

Primii vizitatori ai zilei în care era programată operația lui Paul au fost Doina și Veronica. Pacientul era pregătit pentru anestezie generală, fiind deja în stare de somnolență. Pe la ora 9:00 a venit un brancardier înalt și roșcat, care, împreună cu asistenta Maricica, l-au urcat pe cărucior, ducându-l apoi în sala de operații, unde aștepta o echipă numeroasă de medici, români și străini. Mama și iubita l-au însoțit până la intrare, încurajându-l mereu. După cum le-a spus nea Nelu, era o intervenție în premieră, deoarece nu se cunoștea natura corpului străin, a pojghiței solide care-l proteja și îngreuna accesul la infecție, precum și felul cum va reacționa organismul. în așteptarea unor vești bune, femeile se așezară pe canapeaua de la intrare.

A durat mai bine de două ore până când ușa ce dădea spre sala de operații s-a deschis și a apărut nea Nelu, ca să le liniștească:

— Dragele mele, operația a reușit fără să fie nevoie de transfuzie, așa cum ne temeam. Nu am fi știut ce grupă de sânge să-i administrăm...

Doina nu s-a putut abține să nu-l îmbrățișeze, fericită, la fel și Veronica.

— Și o să fie bine?

Doctorul le făcu semn să aibă răbdare și le explică:

— Acum îl coase și vom urmări evoluția lui ulterioară. Am eliminat pojghița osoasă ce a substituit pielea și am extras obiectul care ne intriga. Priviți-1!

Scoase din buzunar o bilută lucioasă, cu diametrul de vreo cinci centimetri;

— Ce este asta? întrebă Doina. Cum a ajuns acolo?

— S-a format în corpul lui! Este o... perlă! Cea mai mare perlă din lume! Am verificat-o cu microscopul și e sută la sută naturală. Când ai curățat rana, ai omis un fir de nisip. Suficient ca organismul lui contaminat de scoică să reacționeze și să-l înfășoare într-un strat de carbon protector. La o scoică ar fi durat cel puțin doi ani, dar la el totul e amplificat de mărimea corpului.

Nea Nelu vorbea extaziat si se vedea pe chipul lui satisfacția de a fi întâlnit un caz extraordinar de metamorfoza J a organismului uman. Femeile însă erau îngrozite:

— Vreți să spuneți că fiul meu a devenit un mutant, o ciudățenie? întrebă printre lacrimi Veronica.

Doctorul reveni la o voce mai temperată:

— Nu trebuie să vă faceți griji! Atâta timp cât nu va fi rănit și infectat, nu e în pericol. Doar că trebuie să-1 ținem sub observație o vreme. E spre binele lui.

Chiar atunci s-au deschis ușile ce au lăsat să iasă targa mobilă pe care era adormit Paul. în față era Maricica, din spate o împingea Mircea, brancardierul roșcat, iar în urma lor veneau o droaie de medici și asistenți. S-au oprit în salonul lui, unde l-au așezat în pat. Mircea le-a asigurat că el va fi mereu pe aproape și că are sarcina să-1 ajute la orice oră din zi sau din noapte.

Veronica își luase câteva zile de concediu și voia să stea acolo până când fiul ei avea să se trezească, dar Maricica le sugeră să meargă acasă și să se odihnească. Avea să mai dureze până la trezire. Astfel că plecară amândouă și se vorbiră să revină spre seară.

Doina trebuia să meargă până la administratorul blocului, pentru a vedea caseta camerei video de la intrarea în casa scării. Acesta, pensionar fiind, era aproape mereu acasă și se oferi bucuros s-o ajute. își arătă indignarea că în blocul lui se produsese o spargere și, în timp ce o servea cu o cafea, se interesă de fiecare amănunt, mirându-se cum de nu anunțase poliția. Blocul avea patru scări și a durat ceva vreme până au găsit imaginile care îi interesa pe ei. Au putut vedea cum un individ a așteptat o bună bucată de timp în fața ușii, până a ieșit cineva de pe scară, și s-a strecurat înăuntru pe lângă el. Unde îl mai văzuse ea pe individul cu părul acoperit de un fes, dar care lăsa să se vadă câteva șuvițe roșcate? Dintr-odată făcu legătura: era Mircea, îngrijitorul lui Paul! Mulțumi în pripă administratorului și plecă val-vârtej la spital.

Pe la patru după-amiază, Paul s-a trezit și a simțit o sete cumplită. Pe noptieră era un compot de piersici și o

lămâie. S-a ridicat cu dificultate, căci capul îi era greu, iar trupul nu-1 prea mai asculta. A luat lămâia și a sfâșiat-o cu dinții. Acreala ei l-a mai înviorat și l-a făcut să se dea jos din pat. Setea persista și voia să ajungă la robinet. Nu avea poftă de compotul dulce, ci căută în sertare și găsi un pliculeț cu sare. Incet-încet, pas cu pas, ajunse în baie și umplu un pahar cu apă, în care deșertă sarea. O bău cu satisfacție și simți cum prinde puteri. Ar mai fi băut unul, dar nu mai avea sare, așa că se gândi să se întoarcă la pat și să cheme pe cineva. Tocmai atunci intră un bărbat în halat albastru, cu un furtun în mână.

— O, ce bine! exclamă Paul. Puteți să-mi aduceți niște sare, vă rog?

— Bineînțeles, zise acesta zâmbind amabil. Dar mai întâi dați-mi voie să vă conduc la pat. Nu aveți încă voie să vă ridicati. »

Se apropie de el ca să-l ajute și își trecu mâna dreaptă pe după gâtul lui, prin spate, iar cu cealaltă îi aplică furtunul în jurul gâtului. Apoi strânse cu toată puterea!

Victima nu mai avea aer și la început nu opuse nicio rezistență. Ai fi zis că-și acceptă sfârșitul cu resemnare. După câteva secunde, însă, își dădu seama ce se petrece și zvâcni puternic. Se avântă cu toată forța în spate, împin- gându-se cu palmele în peretele ce sprijinea chiuveta. Agresorul, care nu se mai așteptase la ripostă, își pierdu echilibrul și căzu peste geamul securizat al dușului, cu Paul peste el. Geamul se sfărâmă în mii de particule minuscule ce se revărsară pe pieptul lui Paul, pătrunzându-i prin piele.

Chiar în acel moment a intrat Doina, gâfâind speriată. Se repezi să-l ridice și să-l îmbrățișeze. Brancardierul cel roșcat, Mircea, zăcea fără să mai miște, o dâră de sânge prelingându-i-se de la ceafă, pe marginea inferioară a dușului. Lovitura îi fusese fatală.

★ ★ ★

Primul gând al Doinei, după ce îl duse pe Paul în pat, fu să percheziționeze cadavrul. Găsi un telefon mobil, pe care îl subtiliză imediat. Apoi o alertă pe Maricica, ea fiind de gardă, și imediat începu vânzoleala. Asistenta se sperie foarte tare când dădu cu ochii de trupul neînsuflețit al brancardierului. II sună, precipitată, pe nea Nelu. La rândul lui, acesta sesiză poliția și se grăbi spre spital.

Doina o sună pe Veronica și aceasta veni într-un suflet. Oricum era pe drum și firește că plângea când intră în salon, deodată cu medicul.

Până la sosirea poliției, doctorul îl examină pe Paul și își exprimă îngrijorarea. Se întâmplase exact ce dorise să împiedice, ba chiar la o scară pe care nici nu și-o putea închipui. Din expresia feței lui, cele două femei își dădură seama că e vorba de un accident grav și îi cerură precipitat lămuriri.

— Trebuie să recunosc că e un lucru care mă depășește, le șopti acesta, după ce le luă deoparte. Particulele din geamul spart i-au intrat pe sub piele și e imposibil să le scot chirurgical. Sunt sute, poate mii, și ar trebui să-i ciopârțesc toată partea din față a corpului.

— Ce e de făcut? întrebă mama îndurerată. Ajutați-mi băiatul!

— Doamnă Veronica, vă rog să mă credeți că am face orice pentru a-1 trata, dar organismul lui nu mai e ca al unui om. Trebuie să vă avertizez din timp că vor interveni schimbări esențiale în felul cum va arăta și cum se va comporta fiul dumneavoastră. încercați să fiți tari amândouă și să-i fiți alături. Pieptul și fața lui vor fi invadate de cochilii de scoică și pielea va fi eliminată în mare parte. Apoi, temperatura lui a scăzut foarte mult, ajungând la 35 de grade și cred că va coborî și mai mult. Totuși, lui îi e foarte cald și cred că ar trebui să micșorăm temperatura camerei. O să îi rog pe colegii mei să dea drumul la minimum la aerul condiționat.

Veronica asculta înmărmurită și suspina în tăcere, iar Doina avea ochii împăienjeniți. Ceea ce auzea era de neimaginat și dacă, totuși, era adevărat, însemna că avea să-și piardă pentru totdeauna iubitul. Un sfârșit atât de dureros, însă era hotărâtă să-l ajute cu tot ce-i stătea ei în puteri.

Atunci intră în salon comisarul Bud, însoțit de un fotograf de la IML. La început, cercetă cadavrul din baie și, după ce îi arătă colegului unghiurile din care dorește poze, se așeză pe patul lui Paul, făcând semn spre Doina:

— Voi doi vă cunoașteți? Presupun că ați fost împreună la mare și de acolo au început problemele. Cine e tipul de colo și de ce l-ați omorât?

Tânărul semiconștient respira anevoie și transpira din abundență, dar se strădui să răspundă coerent:

— Domnule comisar, am fost în legitimă apărare. Nu-1 cunosc pe individ, dar a încercat să mă sugrume. Vedeți că are un furtun în mână.

Polițistul dădu din cap, neîncrezător:

— Te crezi în America!? Aici nu există legitimă apărare. Chiar dacă ești atacat, nu ai voie să iei viața atacatorului. Dacă ai făcut-o, devii chiar tu un criminal și, în cel mai bun caz, ești acuzat de ucidere din culpă și o condamnare de până la șapte ani de detenție.

Aici interveni și Doina, cu o voce iritată:

— Nu vedeți ce urmă are la gât de la strangulare? încă puțin și era mort el. Uitați-vă cum arată!

Doctorul se apropie și el, rugându-1 pe comisar să lase bolnavul să-și revină după șocul avut și să se întoarcă a doua zi. Acesta se conformă nemulțumit, dar continuă să le chestioneze pe jurnalistă și pe asistentă. în acest timp, corpul neînsuflețit fu scos pe o targă, iar cu Paul rămase doar maică-sa. Tânărul îi ceru să-i umple cada cu apă rece și să-i pregătească un pahar cu apă sărată. Odată intrat în cadă, se simți mult mai bine și putu chiar să zâmbească, liniștitor.

După ce scăpă de întrebările comisarului, Doina o rugă pe Maricica să-i arate dosarul de angajare al lui Mircea. Coincidență sau nu, acesta se angajase a doua zi după internarea iubitului ei. Locuia singur într-o garsonieră de pe strada Luminișului.

Fata nu pierdu vremea și porni imediat spre adresa respectivă, înainte de a interveni poliția. Casa scării era deschisă și yala de la ușa locuinței nu fu o mare piedică

pentru fată. Nu știa ce caută, dar spera să afle ceva util. Nu se miră când găsi câteva cărți de yoga și două poze cu spirala bianuală pe care o făceau adepții Mișcării pentru Integrarea Spirituală în Absolut. în două din ele era el, alături de o blondă drăguță, și se vedea că se cunoșteau bine, iar pozele aveau trecute pe spate „Constanța" și două date diferite. Le-a luat cu ea și s-a grăbit să părăsească locuința cât mai discret cu putință. Din fericire, yala se închidea automat și speră să nu fi lăsat vreo urmă. Se înserase și socoti că e mai bine să ia un taxi până la spital, mai ales că se lăsase o ceață umedă și rece.

Ajunse la spital. în rezervă era liniște și întuneric. Paul adormise în cadă, iar Veronica pe scaun. A trezit-o și l-au scos pe tânăr din apă, căci se temeau să nu răcească. Nu s-a trezit, ci doar a bâiguit ceva, în drumul către pat. Era rece și pielea i se înroșise ca a unui rac. După ce l-au învelit cu un cearșaf, au părăsit în tăcere încăperea, pentru a avea și ele parte de un loc în care să poată să se întindă.

La Veronica acasă era tocmai bine, căci durerea sufletească e mai ușor de suportat în doi.

înainte de culcare, Doina încercă toate numerele de pe telefonul mobil luat din buzunarul lui Mircea. La unul din ele răspunse robotul:

— Ati sunat la sediul MISA, filiala Constanta. Momen- tan nu suntem disponibili, dar puteți lăsa un mesaj după semnal sau puteți reveni.

Totul începea să se lege și intuia că va trebui să facă foarte curând un drum către orașul de la malul mării.

★ ★ ★

Noaptea i se păru nesfârșit de lungă și nu dormi aproape deloc. De fapt, aceeași problemă o avu și Veronica. Intră peste ea înainte de a se lumina de ziuă. Băură o cafea prelungită pe parcursul unei ore și apoi se precipitară spre spital.

Paul era în cada cu apă rece, perfect lucid. Transformarea trupului său era galopantă și chipul nu-i mai era de recunoscut. Pielea fusese înlocuită de o crustă vânătă și din ce în ce mai solidă, iar pulsul era tot mai scăzut, ajungând la 40 de bătăi pe minut. Temperatura corpului nu-i depășea 32 de grade Celsius și se plângea mereu din cauza căldurii, deși în salon era rece. Lacrimile mamei erau și ele fierbinți, atunci când se scurseră pe trupul fiului său, pe care-l ținu strâns în brațe.

Totuși, tânărul găsi puterea să zâmbească și să le asigure pe amândouă că totul va fi bine în cele din urmă. După ce reuși s-o mai liniștească pe Veronica, pe care Doina o conduse la pat, Paul ceru să afle ultimele noutăți în cazul tentativei de omor.

Iubita îi povesti tot și îi mărturisi că trebuie să plece pe urma firului, altfel se vor afla mereu în pericol. Vorbea cu el evitând să-l privească și tânărul observă asta, cu un surâs amar. Știa că devenea un monstru pentru oamenii din jurul lui și trebuia să facă ceva în acest sens.

— Când pleci la Constanța? întrebă direct.

— O să iau acceleratul de seară. Păcat că n-am permis, îmi era utilă mașina.

— Trebuie să merg cu tine!

Fata îl privi drept în ochi, de astă dată, uimită:

— Tu!? în situația asta? Imposibil, ai muri pe drum.

Paul o apucă strâns de mână și spuse hotărât:

— Dacă rămân aici, mor! N-am nicio șansă. Sunt o creatură în jurul căreia se adună tot mai mulți medici și în curând voi apărea în mass-media. N-aș putea suporta, așa cum nu mai pot suporta mediul acesta. Plus că sunt cercetat de poliție ca și când eu aș fi criminalul. In numele iubirii pe care mi-ai purtat-o, te rog să mă ajuți să scap de aici!

O privea cu aceiași ochi albaștri și o implora cu aceeași voce inconfundabilă, calități care nu se schimbaseră deloc. Doina nu putu să-și oprească o lacrimă și un sărut pe fruntea lui răcoroasă.

— Nu fi prostuț! Eu te iubesc în continuare și o voi face mereu, oricum vei arăta. Sufletul tău e cel care m-a cucerit și asta nu se va schimba niciodată. Am să vin diseară și o să încercăm să te scoatem. Să fii pregătit.

Se aplecă să-l sărute din nou, în timp ce ușa se deschise, lăsându-i să intre pe nea Nelu și pe asistenta Maricica. Doctorul arăta o veselie care se voia a fi molipsitoare:

— Aaa! Deja sunteți aici? Ce mai face pacientul meu favorit? Iar ești în „piscină"? Hai, că imediat vine micul dejun cu peștele tău preferat! Apoi avem de făcut niște investigații.

Se apropie de Paul, cu intenția de a-1 ajuta să iasă din apă, dar acesta se ridică singur. Fără să se șteargă, se așeză lângă mama lui, care suspina înfundat, și o cu-

prinse din nou în brațe. Nea Nelu își coborî privirea preț de câteva minute, dar apoi le spuse femeilor:

— Vă rog să-l lăsați acum în grija noastră. în curând sosește comisia și trebuie să-l pregătim pentru recoltarea de sânge.

— Iarăși? interveni Veronica. Nu vedeți ce mâini are? Unde mai puteți băga acul?

— Mai sunt câteva locuri moi, mai ales în partea dorsală. O să ne descurcăm și o să-i dăm de capăt. Fiți liniștite și reveniți după-amiază. Vă rog!

— Ce s-a întâmplat cu perla pe care ați extras-o din mine? întrebă Paul.

Doctorul zâmbi din nou și se așeză lângă el, bătându-1 pe umăr:

— Am trimis-o la București pentru o analiză completă. Nu-ți face griji, o să ți-o dăm după aceea, pentru a o pune în vitrină. Oricum, cred că e foarte valoroasă.

Și izbucni iar în râsu-i caracteristic, după care le pofti din nou pe vizitatoare să evacueze salonul. Doina, cu tăria-i caracteristică, o alină pe Veronica până acasă, unde îi dădu un calmant și o rugă să doarmă puțin. Apoi plecă la sediul redacției, să vorbească cu șeful ei, Popa. Acesta o ascultă și îi dădu adresa unui bun prieten de-al lui, Gheor- ghe Costeniuc, ziarist din Constanța.

— Caută-1 și o să te ajute. îl cunosc din tinerețe și știu că e un băiat bun. Până ajungi tu, am să-l sun și am să-l pun în temă. Totuși, notează-ți numărul lui de telefon și nu uita: noi avem prioritate în publicarea articolelor, câte vor fi ele.

A îmbrățișat-o părintește și i-a urat succes. Acasă avea de pregătit aparatele foto și bagajul pentru drum, inclusiv un bidon de cinci litri cu apă sărată. Bine că mașina se putea decapota, altfel temperatura ar fi fost infernală pentru Paul. Ea avea să se echipeze cât mai gros.

înainte de lăsarea întunericului, a luat-o pe Veronica și s-au dus din nou la spital. Trebuiau să acționeze în echipă. Paul era pregătit, îmbrăcat în pijama, iar Doina i-a dat o cămașă și o pereche de pantaloni scurți, precum și niște ochelari de soare mari, pentru a-i acoperi, pe cât posibil, fața tumefiată. Despărțirea dintre mamă și fiu a fost dureroasă și umezită cu lacrimi din partea tuturor.

— Te voi mai revedea vreodată? întrebă Veronica printre suspine, strângându-și cu putere băiatul la piept.

— Nu te necăji, mamă. îți promit că o să-mi fie bine și o să ne mai vedem. Te rog să ai încredere în mine, numai așa se poate. Hai, liniștește-te! Trebuie să plecăm cât mai repede, că s-a întunecat. Nu uita că te iubesc!

Cu greu a putut femeia să-și oprească lacrimile și să se desprindă din îmbrățișare. Rolul ei era să meargă și să-i distragă atenția asistentei de gardă. în timp ce o ținea ocupată, tinerii s-au furișat pe scări. Pe portar l-a derutat Doina și astfel, Paul a reușit să iasă neobservat din spital și să ajungă la mașina parcată în apropiere. Imediat a sosit și partenera lui, care a demarat în stilu-i caracteristic. Spera să nu aibă parte de o întâlnire cu poliția, că ar fi fost o catastrofă.

★ A *A*

Era aproape ora zece, iar comisarul Bud se pregătea de culcare, când a sunat telefonul. A început să țipe în receptor și a continuat să vorbească de unul singur, în timp ce se echipa. Nici n-a băgat-o în seamă pe nevastă, o moro- șeancă bună de gură, care insista să știe ce se petrece. A ieșit val-vârtej pe ușă și în câteva minute era la Spitalul Județean. Acolo îl așteptau nea Nelu, Maricica și asistenta de gardă, care plângea pe înfundate. In jurul orei opt, observase că pacientul din rezerva doctorului Chiriguț nu era de găsit și, speriată, l-a sunat imediat. Acesta a sosit într-un suflet, iar după căutări amănunțite și întrebări puse, și-a dat seama că Paul a evadat cu complicitatea mamei și iubitei sale. Polițistul avea motive să se răstească la medic:

— Ești direct răspunzător pentru asta! Când ți-am propus să-mi lași un om la ușa lui pentru a preveni orice surpriză, mi-ai spus că nu e cazul, fiindcă e prea slăbit ca să încerce ceva, că o cunoști bine pe jurnalista aia și nu ar face nimic fără să te consulte. Ei, poftim! Acum trebuie să-i caut, iar șeful meu o să dea vina pe mine! Ai idee unde ar putea fi?

Nea Nelu se scărpină în vârful capului și răspunse evaziv:

— Am sunat la el acasă și la Doina. Nu a răspuns nimeni.

— Ai sunat, ai sunat... Haide, să mergem acolo!

S-au urcat în mașina comisarului, pornind spre locuința profesoarei. Aceasta le-a deschis speriată și nu au putut scoate nimic de la ea, cu toate amenințările polițistului și rugămințile lui nea Nelu. Au încercat și la ușa

Doinei, pe care au trebuit să o forțeze, însă nu au găsit nicio pistă.

— Spune-mi, doctore, unde ar putea fi dus în starea lui. Gândește-te mai bine...

Nea Nelu se scărpină din nou instinctiv în creștet și mărturisi polițistului:

— Avea permanentă nevoie de apă rece și sărată. Unde ar putea găsi? Doar nu s-or fi dus la mare!? E cale lungă și nu cred că ar rezista...

— La mare, zici? se lumină la față comisarul. Poate că e adevărat! Se întorc la locul faptei! Cu ce crezi că ar putea ajunge acolo?

— Fata are o mașină, dar permisul îi e suspendat...

— Nu mai spune!? Crezi că pentru ea ar fi un impediment? Să mergem la garaj!

Au găsit garajul, i-au forțat încuietoarea și bănuiala lor s-a adeverit. în acest stadiu, Bud l-a sunat pe comisa- rul-șef. Trebuiau să acționeze rapid și ferm.

A A *'A*

Acul vitezometrului cobora rareori sub 100 km/h și Doina se simțea în mediul ei, plină de adrenalină. Mașina zbura pe șoseaua aproape pustie și vântul îi amorțise fața. Alături de ea, Paul, îmbrăcat doar într-o cămașă, era în stare de somnolență. Din când în când deschidea ochii și căuta bidonul cu apă sărată. înghițea cu poftă, întreba pe unde au ajuns și se culca la loc. Se vedea că nu-i e bine și că organismul lui tânjea după umezeală. De aceea, timpul

era crucial și viteza mare îl putea reduce. După calculele fetei, dacă nu intervenea neprevăzutul, trebuiau să vadă marea pe la ora șase, când se lumina de ziuă. Au ajuns cu bine la București și l-au ocolit pe șoseaua de centură. De acum erau pe autostradă și Mercedesul înghițea kilometrii cu nesaț. Au trecut Dunărea și se apropiau de Constanța. Paul se simțea din ce mai rău, iar apa din bidon se isprăvise, căci o folosise și la umezirea pielii uscate de vânt.

O frână puternică îl readuse la realitate: în fața lor apăruse un baraj al poliției. Doina opri mașina și căută în minte, cu febrilitate, decizia potrivită. Dacă s-ar fi supus controlului, viața iubitului ei ar fi fost în mare pericol, căci n-ar mai fi putut ajunge la apă. Poate chiar ei erau ținta acestui filtru! Trebuia să riște! Se uită la Paul, iar acesta dădu ușor din cap, cu un zâmbet abia perceptibil. Era prima dată când avea dezlegarea lui pentru o ilegalitate. Mașina demară cu forță, lăsând în urma ei fum și miros de cauciuc ars. O mașină a poliției bloca sensul lor de mers și pe partea stângă erau doi polițiști înarmați, care le făceau semne să tragă pe dreapta. Și-au dat seama că nu aveau de gând să oprească și au avut timp să se ferească din calea lor. Din mașină a ieșit un altul, care a tras două focuri de pistol. Probabil că ținta erau cauciucurile, care au scăpat, totuși, neatinse.

De acum, fiecare secundă conta, fiindcă se aflau în colimatorul poliției. Doina alese să intre prin Mamaia, evitând orașul aglomerat, unde erau mai ușor de blocat. A găsit un drum printre hoteluri și nu s-a oprit până pe plajă, unde a sărit din mașină, să-1 ajute pe Paul. Tânărul

era slăbit și pășea cu greu. Fața îi era despuiată de piele, vânătă și uscată, doar ochii mai erau omenești. Cu o putere zămislită de importanța momentului, fata reuși să-l ducă până la primele valuri ce se rostogoleau către mal. Pentru el fu ca o gură mare de oxigen care îi dădu vitalitatea și puterea de a o strânge în brațe. Șoaptele lui îi mângâiară urechea:

— Mulțumesc, Doiniță! Ești cea mai bună fată! Din păcate, aici trebuie să ne despărțim.

Doina îl mângâie pe cap și îl privi în ochi.

— Ne despărțim acum, dar ne vom revedea curând, zise ea, tot în șoaptă. Nu uita că ne-am jurat iubire până la moarte și, chiar dacă nu suntem căsătoriți, jurămintele se respectă. Eu te voi iubi mereu și te voi aștepta pe malul mării. Acum grăbește-te, căci se aud sirenele poliției. Ne vedem la Vama Veche, diseară. Hai, du-te!

L-a sărutat pe buzele reci și umede care se întrezăreau de sub cochiliile în formare. Apoi l-a împins ușor și a privit cu tristețe cum se scufundă în apa rece a mării. Nu a mai revenit la suprafață.

Pe mal ajunseseră trei mașini, cu sirenele pornite. Mai mulți polițiști ieșiră în trombă, cu armele îndreptate către ea. Cu mâinile ridicate, s-a apropiat de ei și a acceptat cătușele fără să scoată vreun cuvânt.

A A A

Comisarul Stănescu era preocupat de tastele calculatorului, când Doina fu introdusă în biroul lui. în timp ce

agentul o elibera de „brățări", tânăra l-a salutat, dar nu a primit niciun răspuns, așa că s-a așezat fără mofturi pe scaunul din apropiere. După vreo cinci minute, polițistul abandonă computerul și, deschizând un dosar, o privi pe deasupra ochelarilor. Intr-un târziu, dădu din cap, exclamând:

— De data asta ai întrecut măsura! Avem multe cazuri de tineri din toată țara care vin aici și ne fac probleme, dar tu ai vrut să te afirmi printre cei mai mari delicvenți. Nici nu știu cu ce să încep. Am aflat că de data asta ai venit cu autoturismul. Ai permis de conducere?

— Am, dar e suspendat, răspunse cu calm fata.

— Deci nu ai!? Plus că nu te-ai oprit la semnalele organelor de control, ba chiar ai comis o tentativă de omor...

— Nu am oprit fiindcă aveam o urgență medicală, dar nu a fost nimeni rănit.

— Urgență medicală!? Dumneata ai răpit un bolnav din spital, conform informațiilor primite de la IGP Maramureș! Nu în spital trebuie tratate urgențele?

— Nu am răpit pe nimeni, domnule Stănescu. A fost dorința pacientului să părăsească spitalul și eu doar l-am ajutat.

— Așa spui dumneata! se irită comisarul. Unde e persoana în cauză, ca să confirme?

Doina coborî privirea și răspunse cu glas slab:

— A plecat... Nu mai voia să fie internat și a fugit...

— A plecat? A fugit? Păi, dacă era așa de grav, cum a putut să fugă? Unde s-a dus?

— A intrat în mare și a înotat în larg...

— Mai slăbește-mă, domnișoară, cu fabulațiile astea de jurnalistă de senzație, că doar nu a înotat până la turci! Plus că apa e rece și ar face hipotermie. Ia dumneata o foaie de hârtie și dă o declarație despre tot ce s-a întâmplat, dar fără să omiți nimic. Oricum, ai timp berechet, fiindcă ești arestată până mâine, iar de mâine, sunt sigur, încă 29 de zile.

Ii împinse un teanc de hârtii de pe masă și un pix. în timp ce tânăra își trăgea scaunul la o masă laterală și se pregătea să facă ce i s-a cerut, ușa biroului se deschise, lăsând să intre un bărbat în vârstă, de statură medie, uscățiv, cu o cocoașă evidentă și un nas cârn.

— Ce faci, Ghiță, pe-aici? se oțărî comisarul la el. Iar umbli după cai verzi?

— Nicidecum, comisare, nicidecum. Am venit să-ți spun că te cheamă șefu'.

— Da? Ce-o mai vrea, de data asta?

Se ridică și ieși împreună cu cel care i-a adus vestea, însă, după un minut, cel din urmă intră din nou în cameră. Se apropie de Doina și îi întinse mâna:

— Numele meu e Gheorghe Costeniuc și am fost sunat de Nicu pentru a te ajuta. Dumneata trebuie să fii Doina.

Tânăra îi strânse mâna cu un zâmbet.

— Mă bucur să vă cunosc, zise ea. Din păcate, am intrat în bucluc și nu mai ai cum să mă ajuți. Sunt arestată.

— Nu se știe încă. Tocmai am vorbit cu comisarul-șef, care mi-e dator, și sper să se rezolve altfel.

— Oaaau! Da' repede te-ai mișcat, fără să mă fi cunoscut în prealabil!

— în meseria noastră e bine să fii rapid. Am aflat de spectaculoasa ta capturare și m-am grăbit să te scap de Virgil, până nu e prea târziu.

Ușa se deschise din nou și cel pomenit intră nervos și bodogănind.

— Ce cauți aici? se răsti la Ghiță. Te-am lăsat pe hol. Te rog să poftești afară!

Apoi se adresă tinerei:

— Termină declarația și ești liberă până mâine, când se va prezenta cineva din Maramureș să te ducă acasă. E treaba lor ce ai făcut. Să te condamne acolo. Măcar scap de completarea atâtor acte. Apropo: mașina rămâne la secție, deocamdată.

Doina nu mai zăbovi asupra hârtiei și, după ce i-o în- mână comisarului, ieși ușurată pe hol, unde o aștepta bătrânul ziarist.

— Ești în custodia mea și în arest la domiciliul, îi zise acesta râzând. Vorbesc serios. Trebuie să mergem direct la garsoniera subsemnatului și, probabil, vom fi urmăriți mereu. Mâine dimineață trebuie să te aduc înapoi. Sunt sigur că ți-e foame și de aceea voi opri pe drum să iau provizii. Te rog să-mi spui Ghiță, ca toți cei care mă cunosc.

Au urcat într-o Dacie 1310 veche și, după comandarea unei pizza, alăturată unei sticle de vin, au oprit în fața unui bloc vechi de locuințe, de multe decenii. Garsoniera era la parter și intrarea pe casa scării era liberă. înăuntru era o dezordine care n-o luă prin surprindere pe Doina. Au eliberat împreună masa din cameră și s-au așezat să mănânce, iar după un pahar de vin și o felie din delica-

tesă, dialogul s-a înviorat. Tânăra i-a mulțumit și i-a povestit despre vasul Comunion și bănuielile pe care le avea despre MISA. L-a întrebat dacă știe unde e sediul lor din Constanta.

— Bineînțeles că știu, la fel ca mulți alții. Am auzit multe despre activitățile lor, însă nimic concret. Dacă ceea ce spui tu se poate proba, ar fi o știre de senzație!

— Crezi că am putea intra înăuntru fără să fim prinși? se interesă tânăra jurnalistă.

— Heeei! Mare pușlama ești! A avut dreptate Nicu. O să mă gândesc la asta, până te odihnești tu. Probabil ești obosită după o asemenea cursă infernală.

— Lasă asta și mai bine spune-mi de unde-1 cunoști pe șeful meu.

Ghiță luă paharul în mână și se adânci în amintiri.

— Ne-am împrietenit din prima lună de studenție, deși suntem din zone diferite: el maramureșean, și eu moldovean din Rădăuți. Spre deosebire de majoritatea colegilor ce căutau distracția prin discoteci sau tot felul de petreceri, noi colindam Bucureștiul, mirosind fiecare bibliotecă, cât de mică sau mărginașă, vizitam muzee și, în special, nu pierdeam niciun film, la orice cinematograf ar fi rulat. Am ajuns să cunoaștem capitala ca pe localitatea natală și ne plăcea să ne pierdem în șuvoiul de oameni care se revărsa pe trotuare. Era primul contact cu centrul culturii românești și speram amândoi să ne găsim posturi care să ne permită să nu-1 părăsim. Dar nu a fost să fie și ne-am reîntors fiecare în câte un capăt de țară. Am păstrat mereu legătura, ba chiar ne-am vizitat, uneori.

Lui Ghiță îi plăcea să povestească și Doina profită de asta, pentru a afla mai multe:

— Cum de ești atât de apropiat de comisarul-șef? Nici nu mă gândeam să scap de pușcărie, când l-am văzut pe Virgil.

— Aaaa! De „Mafaldea", zici! Așa îi spun mulți, pentru că se laudă că le știe pe toate. Cel puțin un lucru nu l-a știut: că avea probleme cu inima. Să fi trecut vreo opt ani de când i-am salvat viața, sau cel puțin așa au zis cei de pe ambulanță. Era o zi caniculară și mă răcoream în apa mării, într-un loc mai puțin aglomerat. Mă depărtasem destul de mult de țărm și am văzut că nu eram singurul. In fața mea mai era un bărbat pe care nu l-am recunoscut imediat și nici nu voiam să-i invadez „apele teritoriale". II priveam uneori cu coada ochiului și la un moment dat nu l-am mai văzut. Cum nu putea să dispară decât sub apă, m-am grăbit spre locul unde l-am văzut ultima dată. Am avut noroc că apa era limpede și l-am găsit la timp. Era comisarul-șef, inconștient și cu respirația oprită, așa că am intrat într-o cursă contra-cronometru să-l aduc la mal. Imediat i-am făcut manevra de resuscitare, în timp ce nevastă-sa suna deznădăjduită după salvare. A fost o minune că și-a revenit și, pe când a sosit mașina, respira din nou. De atunci am o „pilă" bună Ia poliție și sunt invitat uneori la cină, în familia lui. Plus că e o sursă de știri proaspete pentru meseria mea.

Izbucni în râs cu această remarcă. Fata întrebă:

— E și o binecuvântare pentru tine, căci nu prea te văd gătind. Dar cum de ești singur? Ai fost căsătorit?

Zâmbetul bărbatului dispăru de pe buze și răspunse cu o urmă de tristețe:

— Nu prea îmi place să vorbesc despre asta, cu atât mai puțin cu o persoană pe care am cunoscut-o acum câteva ore.

își turnă un pahar de vin și după ce sorbi îndelung, continuă:

— Nu am fost însurat, dar, ca orice om normal, am iubit și eu odată. Poate că prea mult sau prea evident, fiindcă mi-a reproșat că o sufoc cu dragostea mea. După doi ani de fericire deplină, cel puțin pentru mine, m-a părăsit pentru altul, care s-a dovedit că n-o iubea deloc. De data asta a fost ea cea părăsită, din același motiv, însă nu s-a mai întors la mine, deși aș fi primit-o fără reținere. Dar asta a fost demult și de atunci mi-am pus stăvilar iubirii. Nu aș vrea să mai trec printr-o așa dezamăgire, nu aș mai rezista... Ce ți-e și cu dragostea asta! Nimeni n-o înțelege! Dacă iubești prea mult, nu e bine, dar nici nu poți să știi care sunt limitele.

Tăcerea s-a așternut câteva minute și tot el a reluat cu un ton mai vesel:

— Destul cu vorbăria! Pune-te în pat și te odihnește, că-i fi frântă de oboseală. Eu am să ies puțin.

Invitația era binevenită, fiindcă Doina nu dormise de- mult. Pe când Ghiță ieșea din locuință, ea era deja în lumea somnului.

S-a trezit pe la ora șase după-amiază și se pregătea să plece spre Vama Veche, dar gazda a apărut la timp și a reținut-o: I

— Doar nu crezi că am să-mi calc cuvântul?Am promis că nu vei părăsi această garsonieră până mâine, când îți vine escorta.

Tânăra încercă să-l convingă:

— Trebuie să merg! I-am promis lui Paul că ne vom întâlni în seara asta...

— Seară, da! Dar nu în seara asta. Oricum, dacă erai arestată, nu puteai să mergi. Plus că suntem filați dintr-o mașină parcată vizavi. Ai fi reținută imediat și condusă la secție. Inarmează-te cu răbdare și ascultă mai bine ce am aflat.

Neavând alte argumente, Doina se așeză resemnată.

Ghiță își trase scaunul mai aproape, își frecă mâinile mulțumit și îi relată:

— Am fost la sediul MISA și am motive să cred că se pregătește ceva. Multă afluență pe-acolo și, printre clienți, cine crezi că era?

— Domnul Virgil Stănescu!? exclamă tânăra.

— Bingo! Se pare că ai avut dreptate când l-ai bănuit. Bineînțeles că nu m-a văzut. Apoi am mers în port, de unde am aflat că iahtul Comunion e încă în reparație, dar echipajul va pleca mâine seară înspre America Latină, cu un alt vas. Se cheamă Sea Star.

— Asta e! se însufleți Doina. Dacă e același echipaj, o fi și aceeași marfă. Trebuie să le facem o vizită.

— Noi!? Ai uitat că tu ești în detenție și eu nu sunt nimic altceva decât paznicul tău? Eu zic, totuși, să-l informăm pe Mafaldea. Am încredere în el și poate interveni la timp.

Fata nu fu de acord și s-au contrazis o bună bucată de vreme pe tema asta. In cele din urmă, au decis să aștepte până dimineață și să urzească un plan de acțiune. S-au culcat târziu, Doina în pat, iar Ghiță pe un scaun cu spătar.

A A A

S-a trezit odihnită, după un somn lung și plin de vise ciudate. Scaunul lui Ghiță era gol și din bucătărie răzbă- tea un miros de prăjeală. Ceasul arăta ora nouă. Bărbatul n-o trezise!? Tocmai voia să-i reproșeze, când acesta îi veni în întâmpinare cu o farfurie cu două ouă ochiuri românești:

— Mi-a fost milă să-ți întrerup odihna, când am văzut ce bine dormi. Oricum o făceam acum, pentru că ți-am pregătit un mic-dejun specific burlacilor. E ceea ce știu eu să fac mai bine, în afară de cartofi pai cu friptură. Ia, până nu se răcește!

Doina se ridică din pat și se scuză:

— Trebuie să fac întâi un duș. Se poate?

— Absolut. Stai să-ți aduc un prosop.

In timp ce fata se delecta sub un jet de apă fierbinte, sună telefonul. Era Mafaldea, care-l anunța că trebuie să sosească polițistul din Baia Mare și să-l aștepte acasă, de unde o va prelua pe fată. I-a transmis și Doinei, după ce a ieșit din baie și, în timp ce mâncau ouăle, au continuat să se contrazică pe marginea modului în care aveau să acționeze mai departe. Fiecare avea ideea lui și nu voia

să facă niciun compromis. Pe la amiază, s-a auzit soneria, iar în prag stătea nimeni altul decât comisarul Bud, însoțit de un polițist. A intrat tăcut, dar se vedea pe el că avea multe de zis. L-a prezentat întâi pe agentul de lângă el:

— Dumnealui e agentul de serviciu Ion Butnaru și l-am luat din mașina care vă supraveghea. Nu are rost să stea afară și nu ar refuza o cafea, dacă aveți.

Ghiță îi pofti pe scaune și se grăbi să pună în cești. Bud luă loc, scoase o țigară și o aprinse în tăcere. După care, scărpinându-se în creștetul capului, i se adresă fetei, cu un calm fortat:

— Numai de-asta n-aveam nevoie acum! E sfârșit de săptămână și în loc să mă bucur și eu de odihnă, ca tot omul, trebuie să călătoresc toată noaptea cu trenul până la celălalt capăt al țării. Nu înțeleg de ce nu te-au închis dracului aici și să ne scutească pe noi de cheltuieli și timp pierdut! Toate astea, pentru ce? Merit asta la vârsta mea? De ce nu puteai să fii și tu ca ceilalți oameni? De ce toate astea?

Doina arăta spășită, cu capul plecat, aruncându-i câte o privire scurtă. Zise încet:

— Pentru că îl iubesc...

— Asta e scuza ta? Pentru asta întorci două județe pe dos și pui lumea pe drumuri? De-aia a trebuit să încâlci legea de nenumărate ori? Uite ce e, domnișoară: și alții se iubesc, și alții au probleme, dar nu comit fărădelegi, ca dumneata!

Comisarul nu se mai controla. Gesticula larg, cu mâinile sale lungi ca niște tentacule. Era roșu la față și nervos.

Se opri puțin, ca să bea o gură de cafea și să mai aprindă o țigară. Apoi continuă pe același ton, o bună bucată de vreme, și termină cu indicațiile:

— Agentul Butnaru o să te ducă la gară. La 18:30 avem tren spre București, iar de acolo legătură spre Baia Mare. Eu o să fiu acolo cu biletele. Acum trebuie să merg la Stănescu pentru a completa niște hârtii și a semna de preluare. Ioane, ți-o las în primire, dar ai grijă să n-o pierzi din ochi!

Tânărul agent se ridică zâmbind, odată cu comisarul, și îl salută la plecare. îl conduse până la ușă, asigurându-1 că totul va fi în regulă. Apoi reveni tăcut la cafeaua lui. Până la șase mai aveau câteva ore și căutau să omoare timpul făcând conversație. Agentul, mai reținut, răspundea succint la întrebările care-1 vizau. Era în primul lui an de activitate și nu era căsătorit. Poate tocmai de aceea fusese ales pentru această misiune plictisitoare, mai ales că era weekend. Fiind moldovean de origine, ca și Ghiță, începură să-și amintească împreună peisajele mirifice ale acestui străvechi meleag. Doina îi privea, dar mintea ei era ocupată cu un subiect mult mai complicat.

Pe la ora patru i-a întrerupt, întrebându-i dacă nu le e foame, adăugând:

— De la ochiurile de dimineață, mi s-au lungit urechile, iar stomacul macină în gol.

— Mă duc să i-au ceva la pachet! propuse Ghiță.

Fata se oțărî:

— Iar mâncare nesănătoasă! Eu aș vrea o ciorbă, o salată de creveți, ceva. Să mergem la restaurant. Fac eu cinste.

Ghiță se uită bănuitor la ea și apoi la agent. Acesta părea să nu fie de acord, dar Doina plusă:

— Haide, Ionică, doar nu crezi că am să fug! Vrem să mâncăm și noi ceva, căci burlacul ăsta nu are nimic pe acasă și ieri m-a îmbuibat cu pizza. O să stau la masă lângă tine, ca să nu mă scapi din ochi.

Nevrând să pară prea suspicios sau neajutorat, tânărul cedă, dar îi ceru promisiunea că nu va încerca să-i facă probleme. Primi cuvântul fetei și porniră spre mașina de supraveghere a polițistului. Doina insistă ca Ghiță să vină cu mașina lui, să nu trebuiască să se întoarcă pe jos acasă. Au găsit un restaurant pe placul fetei și o masă mai ferită. Tânăra a comandat trei feluri de mâncare și i-a îndemnat pe bărbați să aleagă ce le place, fără să se uite la preț. Le era foame tuturor și o asemenea ofertă era binevenită. Au gustat și un vin bun, iar atmosfera se destinse. înainte de desert, Doina se scuză că trebuie să meargă la toaletă, ceva firesc după o masă ca aceea. Agentul nu avu nimic de obiectat și își continuă dialogul cu Ghiță. Luați cu vorba, nu băgară de seamă că se scurseseră vreo 20 de minute și fata nu mai apărea. Când și-a dat seama, polițistul s-a făcut alb la față, a sărit de pe scaun, căutând toaleta femeilor și intrând acolo fără jenă, însă nu mai era nimeni. A ieșit val-vârtej afară și a văzut că mașina lui Ghiță lipsea. Omul era lângă el și se căuta prin buzunare. Zise cu părere de rău:

— Nu știu cum naiba s-a întâmplat, dar mi-a subtilizat cheile. Crede-mă că n-am știut nimic despre planul ăsta al ei!

— Am pus-o de mămăligă! se plânse tânărul. Cred c-o să mă dea afară! Ce mi-ai făcut tu, fato!? Și doar mi-ai promis...

— Lasă, că și eu sunt de vină. Să mergem la gară și să-1 informăm pe comisar, apoi vedem ce-i de făcut. Haide...

★ A A

Vântul bătea nervos și aduna nori plumburii deasupra litoralului. Câteva picături de ploaie se grăbeau să anunțe furtuna ce se pregătea temeinic. Pe plaja pustie de la Vama Veche se afla o singură persoană, o tânără care se încăpățâna să înfrunte natura vitregită. Doina, cu privirea ei pierdută spre valurile ce se spărgeau de țărm, arăta de parcă nu-și dădea seama ce se întâmplă în jurul ei. Lumina zilei se stingea prea timpuriu, iar undeva, în zare, un turist întârziat mai făcea câteva ture cu o șalupă. Fata făcea abstracție de orice imagine sau zgomot care o înconjura și căuta cu insistență un anumit reper. Astfel că nici n-a observat când șalupa s-a oprit pe nisipul plajei și individul s-a apropiat încet de ea. Abia când a ajuns la vreo doi metri l-a sesizat și a scos un țipăt, înăbușit imediat cu propria mâna. Era Paul... și parcă nu mai era el. Nu avea niciun veșmânt, dar nici piele, tot corpul fiindu-i acoperit de cochilii de scoici de culoare violetă. Părul îi căzuse de pe cap aproape în totalitate și doar ochii lui albaștri și mersul biped mai aminteau de o ființă umană. Pentru oricine altcineva ar fi fost considerat un monstru, însă Doina avea o tărie de caracter mai puțin obișnuită și

a pus-o pe toată la bătaie pentru a nu se vedea cât era de răvășită. Și-a luat inima în dinți și i-a sărit în brațe, șoptin- du-i:

— O, dragul meu! Mi-a fost frică să nu fi pățit ceva!

Trupul lui era rece, solidificat. Doar puțina piele din partea dorsală mai amintea de învelișul catifelat de odinioară. Paul se lăsă cuprins de brațele ei și nu cuteză să o împresoare cu mâinile. Ii zise doar, jenat:

— Nu trebuie să faci asta! Știu că arăt ca naiba și nicio femeie nu ar vrea să mă aibă la pieptul ei. Nu vezi că nu mai sunt om!?

Fata depuse tot efortul și îl sărută pe buze, apoi îi zise, privindu-1 bine în ochi:

— Pentru mine ai rămas același și chiar dacă nu mai arăți a om, eu te iubesc pentru ce ai reprezentat și reprezinți pentru mine. O să mă obișnuiesc cu noua ta înfățișare și asta contează foarte mult pentru noi. Ai răbdare cu mine și eu voi avea cu tine.

Paul se mai liniști și o strânse ușor la piept. Au stat așa o vreme, după care s-au așezat pe nisip, sub picăturile din ce în ce mai mari și mai dese slobozite de norii ce străfulgerau lumini. După cuvintele de tandrețe și îngrijorare, trecură la partea pragmatică.

— Nu mă așteptam să fii motorizat. De unde ai șalupa? întrebă ea, curioasă.

— Am cam... subtilizat-o de la Mamaia. Promit să o duc înapoi!

— Te cred, dar acum ne prinde bine. Ce zici de un drum până în portul Constanța?

Și fata îi povesti despre Sea Star și ce a aflat despre MISA, cu ajutorul lui Ghiță. Paul fu bucuros de cele auzite și nerăbdător să se răzbune pe cei care contribuiseră la nefastul accident. Apoi porniră împreună prin valuri și întuneric, cu tânărul la cârma șalupei. La câteva mile în larg, le atrasseră atenția niște lumini, în depărtare. Era un iaht care staționa. Mânați de curiozitate, se apropiară cu atenție. Ploua bine și tunetele acopereau orice alte zgomote, așa că nu puteau fi sesizați de cei de pe navă. Descoperiră astfel că era vorba chiar de Sea Star, care ieșise din port pe vreme de furtună, așa cum făcuse și predecesorul ei, Comunion. Semn clar că aveau ceva de ascuns.

Paul îi spuse Doinei că merge în recunoaștere și sări în apă, scufundându-se numaidecât. Trecu o jumătate de ceas până se întoarse și fata stătu ca pe jăratic, imaginân- du-și tot felul de scenarii. Răsuflă ușurată când îl văzu făcându-i semn și ghidând-o spre o frânghie ce spânzura de-o parte a iahtului. Se cățărară împreună, el înainte, ea după el, folosindu-se, de câteva ori, de mâna întinsă de bărbat. Pe punte, înfășurat într-o pelerină de ploaie, un om scruta depărtările, cu o lanternă în mână. Paul îl luă prin surprindere și îl doborî cu o lovitură sigură.

Din cabină răzbătea gălăgie mare. Mai mulți bărbați păreau că petrec de zor, vorbind în spaniolă. Trebuiau să caute în celelalte cușete, să vadă dacă erau fete traficate. Coborâră sub punte, răscolind peste tot. în zadar, însă, toate cabinele erau goale. Ieșiră, cu gândul să se ascundă. Sus era zarvă mare. Patru bărbați se agitau în jurul celui pe care îl doborâse Paul. Doi se chinuiau să-l aducă în

simțiri, iar ceilalți porniră să cerceteze, aprinzând lanternele și dând la iveală niște pistoale. Au luat cabinele la rând, urlând și înjurând. Paul profită și închise ușile de acces, blocându-i sub punte. Mai rămâneau cei de deasupra și Paul tocmai se pregătea să-i întâmpine, când o împușcătură puternică îl doborî la pământ. Un glonț de calibru mare, care îl lovi în plin.

Doina, ascunsă în întuneric până atunci, se repezi spre trupul lui Paul, care nu mai mișca. îl strigă pe nume, încercând să se convingă că mai e în viață, făcând abstracție de echipajul se strânse în jurul lor, luminându-i cu lanternele și minunându-se. Vorbeau în spaniolă și unul dintre ei, un metis pe nume Jose, care părea a fi șeful, strigă niște ordine. Ținea încă o pușcă mare în mână, semn că el trăsese. Scoase o înjurătură, pe care mintea tinerei îndurerate o înțelese. Nu-i păsa, însă, ce vorbeau tâlharii și nu reactionă în niciun fel. Doar când o ridicară cu forța, în- cepu să țipe și să se zbată.

— Ce dracu' mai e și ăsta!? se miră Jose, privind trupul întins pe punte. Om nu e, dar nici nu cunosc vreo specie care să-i semene!?

îl lovi cu piciorul și văzu că arătarea nu reacționă în niciun fel. Unul dintre coechipieri își dădu cu părerea:

— O fi vreun monstru marin.

— Dar cum a ajuns pe vas? lansă altul o întrebare.

— Și cine e fata? continuă altul.

Jose ridică un deget, cerând liniște, apoi concluzionă:

— O fi o creatură încă nedescoperită, care trăiește în mare. Probabil că fata a descoperit-o și era animalul ei

preferat. Acum e moartă și asta datorită mie, altfel cine știe câte victime ar fi făcut? Duceți-o jos în cală, iar pe fată aduceți-o în cabină. Haide! Mișcați-vă!

Doi indivizi încercară să ridice cadavrul, dar era prea greu, așa că hotărâră să îl târască după ei. Alți doi o imobilizară pe fată, care se zbătea și țipa de mama focului, încercând să îi zgârie și să-i muște. Reușită să o împingă sub punte și apoi o legară de un scaun, în mijlocul cabinei, își umplură paharele cu vodcă, dintr-o sticlă ce trona pe masă.

— Ce facem cu ea, Jose? întrebă unul. Nu arată rău, fătuca! Eu zic să ne distrăm puțin. Uite ce ne-a făcut, zici că-i tigroacă!

— Nu-i rea ideea! aprobă celălalt. îmi plac fetele temperamentale!

Jose îi liniști, în timp ce-și dădea jos cămașa udă și se ștergea cu un prosop:

— Răbdare! Să așteptăm până vine Pedro cu fetele și o să aveți parte de hârjoneală de-o să vă stea în gât.

Apoi se adresă tinerei, într-o românească aproximativă:

— Ce cauți aici?

Văzând că fata tace, continuă:

— Ce era ciudățenia cu care ai venit?... înțelegi ce te întreb?... Ești româncă, nu?...

Doina îl fulgera cu privirea și nu scotea niciun sunet. Cel puțin nu se mai zbătea și nu-i blestema. Văzând că nu poate scoate nimic de la ea, Jose își puse și el un pahar de vodcă, apoi aprinse tacticos un trabuc. Se întinse pe

scaun și, punându-și picioarele pe masă, se adresă celorlalți doi:

— Ia mergeți și vedeți ce fac frații Mendoza, de nu mai vin?

După o scurtă controversă, unul dintre ei alese să iasă în furtună. Tunetele nu încetaseră o clipă și vântul bătea parcă și mai tare. Astfel că au remarcat ciudățenia, pe care o crezuseră moartă, abia în clipa în care păsise deja înăuntru, ținând în mână o mică ancoră. Jose se repezi la pușcă, dar obiectul metalic îl lovi cu putere în piept, doborân- du-1 la podea. Celălat tâlhar scoase cuțitul și începu să îl fluture amenințător. Paul nu se grăbi. Se apropie cu pași rari, fără teamă. Cuțitarul lovi cu forță, drept în piept, dar lama ascuțită se rupse ca o aschie. Simți apoi cum o mână puternică îi apucă brațul și-l strânse, făcându-1 să urle de durere. Oasele îi trozniră, frânte. Un pumn osos, în plină figură, îl făcu knock-out.

Paul se întoarse spre Doina și se grăbi să o dezlege.

— Dragul meu, am crezut că te-am pierdut! exclamă ea printre suspine. Cum ai reușit să scapi? Ești rănit?

Paul se bătu cu palma în piept:

— Se pare că am o platoșă de nepătruns. Am fost doar amețit de șocul provocat de proiectil. în rest, n-am nimic, pune mâna, convinge-te. Pe lângă atâtea probleme produse de această transformare, am primit și o calitate folositoare.

Doina nu apucă să mai spună ceva, că un nou foc de armă se făcu auzit și Paul se prăbuși iarăși. De astă dată, focul fusese tras din pistolul comisarului Stănescu.

— Poate că ești invincibil în zona pieptului, amice, dar spatele ți-e expus cu totul! Nu-i niciun păcat, un monstru mai puțin! râse el batjocoritor, în pragul ușii.

De această dată, din trupul doborât se scurse un sânge maroniu și vâscos. Doina rămase înmărmurită, nerealizând ce se întâmplase. Apoi, fără să dea importanță noilor veniți, se aruncă spre Paul, căutându-i rana și încercând să-i oprească hemoragia. Comisarul își băgă pistolul în teacă și mormăi:

— Ce scenă dezgustătoare!

Apoi, cu un glas poruncitor, ordonă:

— Ce vă holbați atâta? Hai, aduceți fetele la bord și curățări cabina asta! Tu ce mama dracului ai pățit? i se adresă el lui Jose, care sângera din belșug.

Individul ședea pe podea, cu ambele mâini în jurul rănii din piept, cu o privire pierdută. Stănescu nu se lăsă înduioșat:

— V-ați pus pe băute și pe pocker, în loc să fiți cu ochii în patru! Data trecută ați eșuat și mi-ați făcut o mie de probleme, iar acum tot eu trebuie să vă scot din încurcătură. Ar trebui să fiu plătit dublu. Pedro, ia-1 de aici, până nu-și dă duhu'.

Pedro era un ciocolatiu mic de statură, cu un rânjet sinistru pe chip. La chemarea lui, cei doi frați Mendez au sărit, ajutându-1 pe Jose să se ridice și să iasă.

Ceilalți s-au ocupat ca cele șase tinere din barcă să urce pe vas și apoi le-au închis în cabine. Comisarul Stănescu și-a tras un scaun lângă Doina, care murmura mereu rugăminți și-1 mângâia pe Paul. Și-a aprins un trabuc și a mârâit:

— Vezi unde s-a ajuns? Capăt de linie, draga mea. V-ați băgat unde nu vă fierbea oala și ați pierdut tot. Dacă stă- teați în banca voastră, rămâneați fericiți și, ce e mai important, în viață! Îți dai seama că acum nu mai pot să te las să pleci de aici...

își scoase din nou pistolul și-l așeză pe masă, la îndemână. Continuă:

— Am de ales între a te ucide și a le spune băieților să te arunce în largul mării... Sau să dau dovadă de indulgență, să-ți cruț viața și să te vând ca prostituată. Sunt sigur că valorezi bani frumoși. Hm... Cred că ar fi riscant, totuși, să te las să ciripești, chiar și peste ocean... Ești prea deșteaptă ca să te împaci cu viața de târfă. Așa că, frumoaso, cea mai sigură ar fi prima variantă.

Luă pistolul, ușor, și îi scoase piedica.

Piticul Pedro intră chiar atunci.

— Avem câțiva morți. Ce facem cu ei, dom' comisar? întrebă el, într-o românească stâlcită.

— Le aruncați cadavrele în larg. Eu mi-am făcut treaba și trebuie să mă întorc la mal. E o noapte a dracu' de nenorocită. Aveți grijă cum navigați, să n-o mai dați în bară și de data asta.

Se întoarse către Doina și ținti. O voce puternică răsună dintr-un megafon și îi opri degetul să apese pe trăgaci:

— Poliția de Coastă! leșiți imediat pe punte!

Stănescu își ridică privirea, încruntat.

— Ce mama dracului?!

Tâlharii dădură buzna afară. Pedro băgă capul pe ușă, după câteva secunde, precizând:

— O vedetă a poliției!

— Cristoșii mă-sii! se enervă comisarul. Pornește motoarele și bagă viteză! Dacă trag în noi, trageți și voi!

Piticul ieși și dădu niște ordine. Polițistul se întoarse spre fată:

— Să nu crezi că m-am răzgândit. Dacă ne vor amenința, tu vei muri prima!

Apoi se grăbi și el în furtună, având grijă să încuie ușa. Vocile indivizilor răzbăteau cu greu printre tunete și rafale de vânt.

Pedro strigă la urechea comisarului:

— Nu putem porni! Cred că sunt blocate elicele!

— Amândouă!? Cum mama dracului!?

— Nu știu! Când le-am oprit, totul era în regulă.

Megafonul continua să avertizeze și un far puternic baleia întreaga ambarcațiune:

— Politia de Coastă. Preda ti-vă, altfel deschidem focul!

— Ce facem, domn' comisar? țipă piticul negricios.

— Trageți cu tot ce aveți! Eu nu mă las prins! răcni Stă- nescu, cu ochii la vedeta poliției.

Când focurile de armă s-au pornit, luminile de pe vasul poliției s-au stins și comisarul își închipui cum le dădea târcoale, ca un rechin în jurul prăzii. Acum, ai lui trăgeau la întâmplare. Pe o asemenea vreme, orice indiciu, vizual sau sonor, era ca și inexistent.

Comisarul se întoarse spre cabină, cu gândul să revină la ostatice. Când să ajungă la ușă, însă, zări o siluetă uriașă aruncându-se spre el. Ridică arma, dar nu mai apucă să tragă. Umbra îl doborî ca pe o popică. încercă în van să se

opună. Trebui să cedeze, în cele din urmă, și să accepte cătușele. Se lăsă târât înăuntru și acolo îl recunoscu pe adversarul său: comisarul Bud.

A A A

Doina era tot pe podea, cu capul lui Paul în poală. Când i-a văzut pe cei doi intrând, a ridicat privirea spre comisarul băimărean, exclamând:

— Nu e mort! Nu e mort... Mai are puls. Ii simt pulsul!

Stănescu continuă să se zbată, avertizând de zor:

— Eliberează-mă imediat, cretinule! Te implici într-o acțiune a poliției locale, netotule! Ți-ai depășit atribuțiunile și vei suporta consecințele, animalule!

Și tot așa, până când Bud îl domoli brusc, cu un dos lat de palmă. Afară răsunau încă împușcături din ce în ce mai rare și comenzi scurte care răzbăteau printre tunetele tot mai îndepărtate. Scăpat de văicărelile celui încătușat, comisarul se aplecă deasupra corpului diform și îi căută pulsul. Simți o bătaie slabă, ceea ce-1 miră, fiindcă glonțul îl lovise în zona inimii și sângerarea fusese abundentă. Fata îi luă mâna și o conduse către piciorul drept. Acolo, în apropierea călcâiului, ceva bătea cu putere și îl menținea în viață. Era o nouă inimă, de un alt tip, care se formase din scoica ce-și găsise gazdă trupul lui Paul și îi preluase funcțiile vitale, salvându-i astfel viata.

Doina zâmbi către comisar, care părea că nu înțelege ce se petrece. Ochii rănitului se deschiseră și de pe buzele lui se auzi o șoaptă:

— Apăăăă!...

Bud se precipită să caute un pahar, dar fata îl prinse de mână și îi spuse:

— Nu orice fel de apă. Are nevoie de apă de mare... Și în cantitate mare!

înăuntru se buluci, dintr-odată, un grup numeros de persoane. Un ofițer de la Poliția de Coastă, câțiva subordonați, unii răniți, urmați de tâlharii de pe Sea Star, legați și spășiți. în final intră Ghiță, care se grăbi să o ajute pe Doina. Scoaseră trupul lui Paul din cabina aglomerată și îl duseră pe punte. Doina îl îmbrățișă și-l sărută prelung. Lacrimile fierbinți, sărate ca marea, se prelinseră pe obrazul iubitului, ajungându-i la buze. Le sorbi cu nesaț, ca pe un elixir al vieții. Și, cu puterea generată de acele picături, o strânse și el la piept și-i șopti:

— Te-am iubit mereu, Doiniță... și te voi iubi mai mult decât aș putea să-ți arăt... Tu ești perla sufletului meu și aș fi vrut să te țin mereu aproape... să te admir. Dar acum, dragostea mea, suntem condamnați la despărțire... căci aparținem fiecare altei lumi... Nu te voi uita niciodată, căci mintea nu mi-e tulbure și va păstra limpede imaginea ta. Acum trebuie să mă lași să plec în lumea mea... Te rog, draga mea... Simt că mă sfârșesc...

Fata se dezlipi cu greu de pieptul lui. Cei doi bărbați înțeleseră că trebuie să intervină. îl ajutară pe rănit să se arunce în apele agitate ale mării. Strigătul de durere al Doinei sfâșie îndelung, în zadar, întunericul nopții. între valuri, însă, nu se mai putea distinge nimic. Bărbații o mai lăsară câteva clipe, să se liniștească, după care o duseră

mai mult pe sus în cabină, unde îi dădură un calmant, din trusa cu medicamente a ambarcațiunii.

Vasul fu scotocit peste tot. Cele șase fete găsite la bord, precum și contrabandiștii de came vie, fură transbordați pe vedeta poliției și duși pe uscat. Pe Sea Star mai rămaseră doar doi agenți, să asigure paza până dimineață.

Zorii noii zile îi prinse pe toți obosiți, după acea noapte atât de zbuciumată. Se retrase fiecare către un loc unde să se odihnească preț de câteva ore. Doina, în garsoniera lui Ghiță, Bud, la Mafaldea, cu care se întâlnise pe mal.

După-amiază se îndreptară cu toții spre sediul poliției municipale, pentru declarații. Deși dormise câteva ore, Doina era tot agitată și îi dădu mari bătăi de cap jurnalistului constănțean. Bărbatul fu nevoit să-i povestească în amănunt cum reușise să mobilizeze poliția, pentru a porni în interceptarea vasul contrabandiștilor.

După despărțirea de la restaurant, plecase glonț spre gară, unde-i aștepta Bud, cu ochii pe ceas. Când aflase că prizoniera lui evadase, explodase ca o grenadă și fusese gata să-l ia la bătaie pe Butnaru. Cu greu reușise Ghiță să-l mai tempereze și să-l convingă că totul avea să se rezolve cu ajutorul comisarului-șef. Aici intervenise talentul jurnalistului, care, într-o discuție îndelungă cu Mafaldea, își folosise toate argumentele disponibile și invocase chiar și faptul că-i e dator de când îl salvase de la înec. Știa că pe vas se întâmplă ceva ilegal și mai știa locul unde se dusese Doina. Mai exagerase el unele lucruri, dar numai în felul acesta îl convinsese să apeleze la Poliția de Coastă. Restul fusese simplu: așa cum bănuise, găsiseră mașina

pe plaja de la Vama Veche și porniseră în căutarea lui Sea Star, care nu avea cum să fie departe. Noroc că cineva blocase elicele cu plase de pescuit. Fusese inspirația lui Paul, înainte de a urca pe vas...

EPILOG

Era o dimineață liniștită de toamnă și pe plaja de la Vama Veche nu se vedea țipenie de om. Doar valurile, îndemnate de un vânt mai vioi, se înfoiau și se repezeau, cu repertoriul lor caracteristic, spre malul care le tempera elanul. Un Mercedes își făcu apariția în acest peisaj matinal, înaintând spre mare. Se apropie până la întâlnirea cu undele înspumate și motorul încetă să mai toarcă. Din mașină coborî Doina, într-o rochie albă, vaporoasă, sfidând răcoarea anotimpului. Era desculță și pipăi cu tălpile nisipul umed, înaintând de-a lungul plajei, cu privirea pierdută spre orizontul cuprins între cer și mare. Ochii îi erau protejați de ochelarii negri ce-i permiteau să sfideze soarele care se ridica semeț deasupra apei.

După un timp, se opri. Privi nemișcată spre depărtări, cu brațele încrucișate la piept. Nimic nu trăda frământarea interioară și așteptările din sufletul ei. Sătu așa multă vreme, până când un sunet, străin de cele generate de natură, îi atrase atenția. Era mașina lui Ghiță, care coborî și se apropie de ea.

— M-am gândit că încă n-ai plecat. O să-ți fie dor de locul ăsta.

Doina aprobă din cap, tăcută. Bărbatul o privi, admi- rându-i părul care-i flutura în bătaia vântului. își dădu vesta jos și o puse pe umerii expuși ai fetei. Apoi întrebă sfios:

— Crezi că mai trăiește? Mai speri să-l întâlnești?

Răspunsul ei veni târziu:

— Nu știu... Sunt dezorientată și mi-e frică. Mă simt vinovată. L-am împins de multe ori la acțiuni stupide, iar ultima i-a fost fatală. N-o să mi-o iert niciodată...

— Nu mai fi așa aspră cu tine. A fost și alegerea lui și, având în vedere circumstanțele, v-ati descurcat destul de bine. Ați dat în vileag o rețea de traficanți de prostituate, salvându-le pe fetele acelea de la o viață de chin, poate chiar și de la moarte. Plus că ați prins un comisar corupt și ai reușit să scrii un articol senzațional.

Fata neagă din cap:

— Dar cu ce preț, Ghiță?! Cu ce preț!? Cu cel al fericirii noastre, cu prețul vieții iubitului meu. Și ce-am realizat? Stănescu e cercetat în stare de libertate și sunt aproape sigură că nu va fi condamnat la închisoare, fiindcă așa e justiția la noi! Mâine, poimâine va găsi o altă oportunitate de a-și continua activitatea infracțională, iar eu voi fi în vizorul lui. Mă voi uita mereu în spate, căci răzbunarea e doar o chestiune de timp. Iar acum sunt singură.

— Să nu spui asta! replică imediat bărbatul. Voi fi alături de tine, chiar dacă ne despart 800 de km. Dă-mi doar un semn, când ai nevoie, și voi fi gata de acțiune. în plus, să știi că am încredere în tine: am văzut că te descurci în orice situație și mi-a plăcut să lucrăm împreună!

Doinei îi scăpă un zâmbet discret:

— Mersi, Ghița! Ești un om bun și m-ai ajutat enorm! Sper să ne mai întâlnim.

Bărbatul o îmbrățișă prietenește și își luă rămas bun:

— Să mă suni cât mai des, fată dragă! Și să vii la primăvară în concediu. Ești binevenită în garsoniera mea. Eu o să dorm în altă parte.

— Ok! Păstrăm legătura. Mersi încă o dată pentru tot! Hai, du-te acum, că eu mai stau câteva minute și pornesc spre casă! Vreau să-mi iau rămas bun de la mare.

îi înapoie haina și îi strânse încet palma între degetele ei mici. După ce Dacia dispăru din peisaj, întoarse iar privirea spre valurile înspumate. Totul era neschimbat și nu știa dacă exista ceva care ar fi putut perturba monotonia mării. Porni alene spre mașină. Avea tot timpul din lume și amâna cât putea despărțirea de acest peisaj, căruia avea să îi ducă dorul în fiecare zi, în fiecare clipă. Locul în care pierduse o parte din suflet, unde avusese parte de sentimente puternice, de neimaginat, care îi schimbaseră caracterul și perspectiva asupra lumii.

Curios! Ușa mașinii era întredeschisă, deși știa că o împinsese de tot. Grăbi pasul și descoperi, cu uimire, pe scaunul șoferului, o cochilie, iar pe ea, o perlă superbă! O ridică zâmbind și întoarse ochii înlăcrimați către mare. Nu reuși să zărească nimic deosebit, dar acum știa că acolo, undeva, sub valurile acelea neastâmpărate, există cineva care o privește cu dragoste, cineva care o iubește în tăcere. Paul al ei trăia și, așa cum promisese, n-avea să o uite niciodată!

Ridică mâna și o flutură fericită deasupra capului, strigând:

— Mă voi întoarce, iubitule! Mă voi întoarce!

Apoi se urcă la volan și porni în trombă. Emoțiile copleșitoare îi apăsau pieptul mai s-o sufoce și spera din tot sufletul ca șofatul s-o ajute. La urma urmei, avea viteza în sânge.

COPILUL MARII
SAU
ÎNTOARCEREA FĂURITORULUI DE PERLE

APUS

Soarele se înroșea tot mai tare, precum un fecior timid care tocmai a terminat primul dans cu iubita, iar acum trebuie să se retragă pentru a-și înăbuși emoțiile. Aluneca în jos la orizont, lipsindu-se de coroana strălucitoare și permițând ochilor pământești să-i vadă fața mai blândă. Marea parcă păstra un moment de reculegere înainte de a primi astrul încins în pântecul ei răcoros. Era o tăcere sacră și un spectacol unic, pe care familia de pe iaht îl savura cu nesaț și recunoștință, de parcă ar fi fost primul asfințit pe care-1 vedeau. Nu-și închipuiseră că poate fi atât de frumos, deși ăsta era scopul principal al ieșirii în larg.

Tocmai cumpăraseră ambarcațiunea, iar Nelu era bucuros să-și etaleze virtuțile de marinar în fața soției și a micuțului lor. Spectacolul unui apus de soare, văzut de

pe iahtul înconjurat de ape, era un motiv suficient să navigheze până ce uscatul se pierduse în zare, iar liniștea devenise pe deplin stăpână. Parcă erau trei statui scăldate de lumina dulce a ultimelor raze, copilul - fascinat de globul miraculos, mama - ținându-și odorul strâns în brațe și tatăl - îmbrățișându-și femeia pe după umăr. Sublim! Acesta fu cuvântul care le veni pe buze amândurora, după ce ultima lucire se pierdu sub apă. Acum puteau să se întoarcă la mal, înainte de a se întuneca de tot.

O firavă adiere de vânt îl convinse pe Nelu să nu mai pornească motorul, preferând să ridice vela și să savureze în continuare liniștea. Adierea își amplifică puterea și vasul prinse viteză. Privirile lor așteptau acum să distingă uscatul, iar apoi locul de unde plecaseră. Doar că altceva le atrase atenția, tocmai când zăriră primele semne ale plajei. O pâlnie uriașă și jucăușă se plimba pe mal, dansând de una singură și schimbându-și mereu direcția.

— Mami, uite! exclamă entuziasmat băiețelul, arătând cu degetul. Ce-i ăla?

Era o tornadă, încă un fenomen spectaculos pe care nu îl mai admiraseră niciodată de atât de aproape. Priveau fascinați la demonstrația de forță a vântului, uitând pentru o vreme de pericolul pe care îl reprezenta pentru ei.

De parcă tornada s-ar fi plictisit de teren, își schimbă complet planul și porni pe mare. Apa prinse viață și se ridică la zeci de metri înălțime, ca niște fântâni arteziene uriașe. O altă reprezentație fascinantă, primită cu aceleași exclamații de uimire. Părea că pâlnia va dispărea curând în larg, însă, deodată, își schimbă iar cursul, de parcă îi

zărise. Admirația din privirile lor se transformă instantaneu în groază. Nelu se grăbi să pornească motorul, pentru a fugi din calea pericolului, în timp ce femeia, speriată, se precipită spre adăpost, cu copilul în brațe. Doar că nici- unul nu-si atinse tinta.

Vârtejul ajunse repede în preajmă și balansă puternic vasul, de parcă ar fi vrut să-i încerce greutatea. Ii dădu un ocol de aproape, stropindu-1 din belșug cu valurile furioase. Strigătele oamenilor - care se țineau disperați de orice lucru bine fixat - nu se mai auzeau, înghițite și ele de același tolcer însetat. Lacrimile copilului și ale femeii erau imediat spălate de mare. Nelu se ținea cu o mână de balustradă, iar cu cealaltă apucase brațul nevestei, care, la rândul ei, reușea încă să-și țină odorul la piept. Erau clipe de agonie, în care doar speranța că se vor termina din moment în moment, îi făcea să reziste.

însă n-a fost să fie, pentru că tornada a pătruns pe la tribord și i-a ridict în aer ca pe o coajă de nucă. Catargul s-a frânt ca un pai și l-a lovit pe Nelu drept în cap. Mâinile i s-au desprins și trupurile s-au împrăștiat care încotro. După ce s-a rotit de câteva ori prin aer, ambarcațiunea a fost azvârlită ca o jucărie care nu mai prezenta interes, stricată de un copil curios și alintat, care își găsea plăcerea în a distruge și abandona tot ce-i pica în mână. Acum, că își satisfăcuse poftele, nu-avea rost să mai zăbovească, așa că se pierdu în depărtare, șuierând.

în urma lui... bucăți de lemn, de plastic, de pânză, trupuri inerte... Și din nou acea liniște deplină. Dar o altfel de liniște: fără suflare, fără admirație, fără speranță, fără

iubire. O liniște apăsătoare, care se așterne întotdeauna după o mare tragedie. Un apus de soare mult prea scump plătit.

BĂIATUL CU OCHI MOV

Plaja de la Vadu era un loc mai puțin vizitat de turiști, dar liniștit și plăcut, mai ales pentru cei care veneau pregătiți cu tot ce aveau nevoie într-o zi de distracție estivală. Puține familii se încumetau să străbată drumul de țară pentru a ajunge pe nisipul fin, spălat conștiincios de valurile răcoroase ale Mării Negre. Livia și cei doi copii ai ei se numărau printre cei care își întinseseră azi cearșafurile, încă de la primele raze ale soarelui de iunie. în dreapta lor se așezase un cuplu de pensionari, iar în stânga, o pereche de tineri îndrăgostiți care se căzneau să pună pe apă o barcă gonflabilă, adusă probabil cu mari eforturi. Strădania lor era un deliciu pentru privitori, dar mai ales pentru Sebi și Lavinia, care chicoteau în timp ce-și ajutau mama la despachetat.

Simțeau o mare nerăbdare să fie botezați de apa sărată, așa că n-avură timp decât pentru o mică gustare, după care se aruncară în îmbrățișarea revigorantă a valurilor.

— Sebi, ai grijă de Lavi, că încă nu știe bine să înoate! Nu vă despărțiți unul de altul și nu vă depărtați de mal! Nu stați prea mult, apa încă-i rece!

Dar adolescentul de paisprezece ani era prea entuziasmat de provocările mării, în timp ce fata, cu patru ani mai

mică, se înfiora la mediul rece cu care trebuia să se obișnuiască. Micuțul, după ce făcu un număr consistent de tumbe și scufundări, se apropie de barca tinerilor, cu intenția vădită de a le da o mână de ajutor. în acest timp, copila se străduia să se obișnuiască cu ritmul impus de valuri, înaintând încet către o stâncă ce se ițea din apă, la o distanță tocmai potrivită pentru un popas. Din apropiere, ceea ce părea doar un pietroi scăpat de zei în apă, se dovedi o insuliță cu mai multe grote pe dedesubt, iar deasupra având porțiuni întinse de mușchi verde și moale, ca o pătură ce te îmbia să te întinzi. Era locul ideal, pe care fata îl revendică imediat, ca pe o descoperire importantă în vederea explorărilor viitoare. Toate acestea și le spuse după ce găsi descoperi cea mai ușoară cale de a escalada stânca, precum și cel mai indicat loc pentru a scruta depărtările.

O vedea pe maică-sa cum îi face cu mâna, după ce, cu siguranță, o urmărise mai întâi, cu inima strânsă, cum escaladase stânca. îl vedea pe Sebi împingând în larg barca tânărului cuplu. De asemenea, putea să-i vadă pe cei doi pensionari cum se ungeau reciproc cu cremă de soare pe corp.

Un clipocit abia perceptibil, venind din spate, îi atrase atenția. Se întoarse și încercă să ghicească locul în care se produsese. Văzu o undă ușoară apropiindu-se de insulița ei, dar nu putu să-și dea seama ce o generase. O fi fost vreun pește mai mărișor sau poate chiar un delfin? Se ridică în picioare, pentru a observa mai bine fenomenul, înainte de a se pierde sub stâncă. Probabil că intrase în-

tr-una din deschizăturile pe care se temuse să le exploreze. Acum avea un motiv în plus.

Coborî pe același traseu, încercând să nu uite locul în care se pierduse unda, apoi înotă până la o intrare destul de înfricoșătoare pentru ea. Curiozitatea vârstei era mai mare decât frica, așa că nu pregetă să pătrundă în întuneric. Apa nu era adâncă, dar cu siguranță era mai rece. După ce-și obișnui ochii cu întunericul, începu să exploreze fiecare cotlon, în speranța ocaziei de a mângâia pielea fină a unui delfin. Pe măsură ce înainta, nu se mai putu ajuta de vedere, astfel că merse doar pe pipăite. Locul era tot mai strâmt și tocmai se gândea să se întoarcă, când ceva zvâcni în apropiere și se strecură pe dedesubt, atin- gându-i picioarele. Tresări și se întoarse imediat, pornind repede în urmărirea vietății. Firește că n-o ajunse, iar asta o necăji foarte tare, când ieși la lumină.

Rămase locului, uimită de ceea ce i se întâmplă, analizând în gând atingerea care-i provoca și acum furnicături. Parcă nu fusese delfin ori vreun pește, parcă simțise niște mâini care-și făcuseră loc să treacă. Să fi fost oare o caracatiță? Dar există caracatițe în Marea Neagră? Privirea ei dezamăgită urmări calea pe care bănuia că se îndepărtase viețuitoarea, regretând că o pierduse. Nu-i veni însă să creadă când văzu unda întorcându-se deodată spre ea și dându-i ocol, încet. Oare avea să o atace?! - zvâcni un gând de panică în mintea ei crudă. Dar curiozitatea învinse iarăși teama și fata rămase locului, gândind cu glas tare:

— Hai, arată-te! Hai că nu-ti fac nimic...

*

îndemnul ei avu efect și deasupra apei își făcu apariția, încet, un cap de... băiat. Totuși, nu era aprea sigură, căci capul era acoperit cu un fel de cască protectoare, iar chipul dezvăluia un zâmbet stingher și niște ochi mov cum nu mai văzuse în viața ei. Nu-și putea explica de unde răsărise, că doar nu-1 văzuse pe plajă. Și cum reușise să stea atâta vreme sub apă? îi zâmbi și ea, încercând să se apropie. Băiatul, însă, dori să păstreze distanța, astfel că se îndepărtă la fiecare pas de-al ei.

— Ești de pe-aici? Cum îți spune? încercă Lavi să-1 cunoască.

Omulețul zâmbi și mai larg, după care se scufundă definitiv, dispărând în valuri, odată cu unda lui.

Numai fata îl văzuse, stânca fiind un paravan bun între ei și ceilalți turiști. Iar aceasta era un imbold suficient pentru a-1 căuta si în zilele următoare. >

INSULA NOPȚII

Apusul devenea o amintire din ce în ce mai îndepărtată, în timp ce noaptea se așeza tot mai întunecată deasupra mării liniștite. Cupola de stele din trena nesfârșită a lunii își etala sclipirile, căutând fiecare din ele să se admire în oglinda imperturbabilă a apei. Apoi, pe măsură ce se regăseau, clipeau strengărește pentru a se asigura că e reflectarea fidelă a lor. Deodată, acel spectacol de liniște și grandoare începu să vibreze, iar oglinda apei își deformă chipul, chinuită parcă de durerile unei nașteri

iminente. Și nu era nicio exagerare, pentru că, din burta ei misterioasă răsări lin un petic de pământ înverzit, ce se elibera tăcut din adâncul întunecos.

Era o insulă mică, ce părea făcută de mâna omului. Prea simetric erau construite canalele zidite în piatră ce o străbăteau, prea calculat erau distribuite plantele care creșteau pe pământul neted, prea bătătoare la ochi era capsula din mijlocul acestei apariții. Parcă pentru a risipi orice dubiu, acea construcție rotundă si întunecată se des- chise în patru petale, lăsând să se vadă un alt înveliș, de data asta transparent, prin care răzbătea o lumină blândă. Și acesta se deschise precum o floare, descoperind complet o suprafață de circa 300 de metri patrați. Camere cu pereți de sticlă, straturi de verdeață și flori, obiecte de mobilier al cărui rost era greu de ghicit, un bazin mare în centru, erau doar câteva din dotările ce săreau în ochi. Fiecare lucru genera lumină proprie, de parcă ar fi avut viață, suficientă pentru a-1 face vizibil, dar să nu eclipseze nimic din jurul său.

Și totuși, cele două paturi situate în centrul locuinței se cereau examinate mai îndeaproape. Nu fiindcă arătau ca două scoici uriașe semi-deschise, de un alb sidefat, la fel ca așternuturile imaculate, dar mai ales pentru cele două ființe care se odihneau în ele. în primul dormea încă un băiețaș gol și complet dezvelit, de vreo zece ani, cu părul negru și lung și cu o respirație imperceptibilă. Arătarea care ocupa ce-1 de-al doilea pat e mai greu de descris. Avea două mâini și două picioare, de asemenea și un cap, dar parcă nu era om. Tot corpul îi era acoperit

de plăcuțe dure, ca de scoică, de culoare închisă. La fel îi era și chipul. Doar pleoapele, care tocmai se ridicară, îți mai dădeau senzația că are ceva din specia umanoidă.

— Bună noaptea, somnorosule! i se adresă el copilului. Avea o voce stranie, de parcă venea de departe și cădea ca valurile înspumate. Iar ai făcut zile negre, umblând prin locuri îndepărtate? Ești obosit?

Somnorosul începu să dea semne de viață, prin mișcări tot mai dese. Se ridică alene și deschise ochii, dând la iveală o culoare intensă, mai puțin obișnuită pentru un om.

— Nu-s obosit deloc! Ți-a spus Lala ceva? întrebă el, uitându-se curios la cel care-i întrerupse odihna.

— Ce ar fi trebuit să-mi spună?

— Eu știu...? Poate că...

Omul scoică se așeză lângă micuț și îl cuprinse cu brațele. Apoi îi luă obrajii în mâini, fixându-1 cu privirea:

— îmi ascunzi ceva, dragul meu?

Băiatul scăpă un oftat și îl îmbrățișă, la rândul lui, după care spuse mai mult în șoaptă:

— Paul, eu te iubesc mult... O iubesc și pe Lala, îl iubesc și pe Matu și pe Titu și pe Sisu, dar... de ce stăm noi aici?

Omul scoică îl dădu deoparte și se ridică în picioare.

— Ai văzut oameni, asa-i? Ai fost la mal în zilele tre- cute, în loc să vizitezi Templul, așa cum mi-ai spus?

— Daaa... puțin. Doar un om... și numai de trei ori.

— Ah! copile, copile... Locul nostru nu e printre ei, ci printre prietenii noștri, printre rudele noastre de

— Dar eu semăn mai mult cu ei decât cu Lala... sau cu tine.

Paul se întoarse din nou lângă băiat și îl luă de mână.

— E drept că arătăm diferit, însă avem același sânge. Ți-am mai povestit că Matu mi te-a adus aproape mort. A trebuit să-ți dau din sângele meu, pentru a te salva. Din fericire, nu ți s-au produs mutații fizice evidente, poate fiindcă eu am fost înainte un om normal. Doar pe ici pe colo ți-a ieșit câte un înveliș de scoică, dar chipul ți-a rămas frumos și pur.

— Și La vi e frumoasă! se grăbi să spună micuțul.

— Cine e Lavi?

— Fata cu care m-am întâlnit pe malul mării. E fată, nu-i așa?

— Mda, cred că e fată. Sufletul tău știe mai bine. Doar că ar trebui să n-o mai vezi.

— De ce? E un om bun, simt asta!

— Nu mă îndoiesc de asta, dar nu-i singură. Pe lângă ea roiesc o mulțime de oameni, dintre care unii ți-ar putea face rău.

— îți promit că o să fiu atent și nu mă voi lăsa văzut! Te rog, Paul! O să mă apere Titu și Sisu...

— Doi rechini de mare și o biată focă nu pot ține piept nici măcar unui om. Mai ales dacă e înarmat.

Un sunet discret se făcu auzit, la care Paul se ridică si se apropie de un mic panou de comandă.

— Exact la timp a sosit Matu cu hrana.

Atinse un buton al cărui led clipea, după care chepengul ușor de pe bazin se ridică silențios. La scurt timp, pe

marginile din sticlă groasă își făcură apariția niște brațe lungi cu ventuze, urmate de un cap cu ochi mari și curioși.

— Matuuuu! exclamă băiatul sărind vioi din pat și fugind spre ceea ce arăta ca o caracatiță de dimensiuni apreciabile. Mi-a fost dor de tine...

Două din brațele arătării se avântară și-l cuprinseră pe micuț într-o îmbrățișare insolită și pătimașă. După un moment de tandrețe, omulețul fu ridicat pe sus și scufundat zgomotos în apa revigorantă. Apoi alte două ramificații cu ventuze își făcură apariția din apă, purtând în ele alge și câțiva peștișori ce se zbăteau încă. Paul preluă mâncarea și îi lăsă pe cei doi să se hârjonească, în timp ce el spălă ingredientele și alcătui porțiile. După care se aruncă și el, iar joaca mai dură câteva minute, de data asta în trei. Asta era ritualul de început al fiecărei nopți obișnuite. Bipezii ieșeau bine dispuși și se ștergeau cu câte un prosop alb și pufos, înainte de a se așeza la masă. Matu îi privea de pe margine, dar câteodată încălca protocolul și ieșea din bazin, alăturându-se mesenilor. Nu si de data asta.

— De ce e Matu singur în toată marea? întrebă băiatul în timp ce mânca. Nu am mai văzut o altă caracatiță care să-i semene.

— Cred că ți-am mai spus povestea lui Matu, dar îți place să o tot auzi, chiar și când mâncăm. Ceea ce nu-i frumos printre oameni. Cu Matu m-am împrietenit când rătăceam prin Oceanul Atlantic, și a ținut neapărat să mă urmeze, deși nu-i priește traiul în apele prea puțin salini- zate ale Mării Negre. Acum s-a mai adaptat, dar a suferit

un timp doar pentru a-mi fi alături. E o caracatiță isteață și iubitoare, cum nu mai există alta. Acum, ia spune-mi, ce subiecte abordăm azi la educație? Că tot veni vorba de isteține... »

— Așaaaa... Știu că avem de discutat despre Istoria și Geografia Mării Negre, despre limba maternă, despre.... anatomia omului si... arte.

— Atât? Ai uitat matematica?

— Uuuuf, n-am uitat-o, dar nu-mi prea place, se îmbufnă micuțul.

— Nu-ți place fiindcă nu o cunoști. Un lucru la care ești bun, nu se poate să nu-ți placă. Așa e și afecțiunea dintre ființe. Dacă nu cunoști o ființă, ba chiar ai infor- » » » '

mății greșite, nu o să te simți atras de ea, ajungând să o detești. De exemplu, oamenii l-ar prinde pe Matu și l-ar expune într-un bazin mic, ca să-i distreze. Asta dacă nu l-ar ucide pentru a-1 mânca.

— Ooooo, Paul! Cum poți să vorbești așa ceva?! Mai ales când mâncăm.

— Scuză-mă, dar nu m-am putut abține. Revenind la matematică: trebuie să ai răbdare și o să-i găsești farmecul. De ea ai nevoie și la Istorie, și la Geografie, și la Anatomie... Mă bucur că ai terminat din farfurie. Hai să trecem la lecții, după care te așteaptă marea și prietenii de joacă.

Bazinul devenise parcă neîncăpător pentru Matu și noii veniți: câinii de mare Titu și Sisu, precum și mustăcioasa focă, Lala. Dar nu era loc de compromisuri, iar cei patru vizitatori știau că trebuie să aibă răbdare până ce omulețul lor își termina treaba. Paul a venit cu mai multe

cărți, unele mari și frumos colorate, toate protejate de coperți impermeabile. Băiatului îi plăceau cărțile, mai ales cele cu poze, și le mângâia cu drag paginile fine din care emana o mireasmă nemaiîntâlnită în nicio altă parte a întinderilor străbătute de el. Oare asa miroase uscatul 1
populat de oamenii de la care proveneau aceste cărți? Trebuie să fie un tărâm minunat!

Timpul s-a scurs, când mai repede, când mai greoi, dar momentul cel mai așteptat al nopții a sosit, spre bucuria tuturor. Au sărit amândoi între înotătorii ce-i așteptaseră cu atâta răbdare, coborând prin bazin în adâncul mării. Acolo îi aștepta o altă lume, plină de viață și libertate. Aproape toate viețuitoarele îi cunoșteau și veneau să le ureze bun venit. Altele, mai puține și probabil rătăcite de zona lor obișnuită, priveau curioase acel alai multicolor ce însoțea două ființe de mare rang. Noaptea din ape avea strălucirea ei, văzută în toată splendoarea de cele două perechi de ochi omenești... și nu prea. Pentru că ei se adaptaseră noii vieți și puteau vedea, la fel de bine, noaptea ca și ziua.

Au înotat în grup, o perioadă, apoi băiatul s-a desprins, prin încercările lui de a-i întrece în viteză pe Titu Și Sisu. însă rechinii nu se lăsau mai prejos, și astfel Paul și Matu, mai potoliți de felul lor, le pierdură urma. Doar Lala încerca încă să se țină după ei. Băiatul știa că-i așteptat pe insulă, înainte ca aceasta să se scufunde, dar nu ar fi fost prima dată când aventurile îl făceau să nu fie punctual.

BOTEZUL

Tentația întâlnirilor de la malul mării era tot mai mare »
pentru ambii copii. Lavi era atrasă de apariția atât de exotică a băiatului cu ochii mov, iar acesta simțea o afecțiune irezistibilă pentru fetiță, prima ființă umană în care avea încredere. Amândoi căutau prilejul să ajungă la locul de întâlnire, ea convingându-și mama că plaja de la Vadu e cea mai frumoasă din lume și acolo se simte nespus de bine, iar el evadând de sub supravegherea lui Paul și a lui Matu. Degeaba era dojenit și avertizat de tutorele lui, nu avea putere să reziste chemării instinctive.

Primele cuvinte le-au schimbat când s-au văzut a doua oară, tot în locul ferit de după stâncă. Predominau întrebările fetei, dar băiatul evita sau nu cunoștea toate răspunsurile. Cea mai grea era „Cum te cheamă?", peste care sărise până la a treia întâlnire, căutând un răspuns potrivit.

— Pe mine mă cheamă Lavinia, dar mi se spune Lavi. Pe tine cum te cheamă? a venit din nou întrebarea fetei.

Băiatul lăsă ochii în jos, rușinat.

— Nu știu... încă nu am un nume.

— Cum așa?! Toată lumea are un nume, chiar și pisica mea. Cum îți spun părinții?

— Mama și tata au murit când eram mic, iar eu nu-mi amintesc cum îmi ziceau. Paul e prietenul meu cel mai bun, dar nici el nu știe cum mă cheamă. Mi-a zis că poate îmi voi aminti cu timpul. Până atunci îmi spune „băiete" sau „micuțule", că nu mă are decât pe mine.

— Nemaipomenit! Să nu ai nume! Doar voi doi sunteți? Unde locuiti?

» J

Băiatul îi arătă marea, iar Lavi nu știu ce să înțeleagă.

— Pe o insulă mică, o lămuri el. Cu ceilalți prieteni. Vrei să-i cunoști?

»

Fata aprobă încântată și, după ce băiatul dispăru sub apă pentru câteva secunde, în apropierea ei apărură doi pești mari și o focă.

— Nu te teme, că nu-i mușcă decât pe cei care-mi vor răul, o liniști copilul mării.

Frica Laviniei dispăru destul de repede, pe măsură ce se amuza de giumbușlucurile celor trei ființe care făceau cercuri în jurul ei. Foca se apropie cel mai mult, lăsân- du-se chiar mângâiată.

— Ea e Lala, iar cei doi câini de mare sunt Titu si Sisu.

— Ce simpatică focă! se entuziasmă fata. Vezi, chiar și ea are un nume. Trebuie să primești și tu unul! Vrei să te botez eu?

Băiatul păru încântat de idee:

— Se poate așa simplu?

— Sigur că da! Trebuie doar să-ți găsim un nume potrivit, ceva frumos. Ai vreunul în minte?

— Nu m-am gândit. Așteptam să-mi amintesc numele care l-am primit de mic...

— Până atunci pot să treacă ani, iar eu nu știu cum să-ți zic. Ești un copil al mării, dar îți trebuie și un nume... sugestiv. Cum ar fi... Marin? Marinică?

— Da! E frumos Marin, se bucură băiatul. Atâta-i tot? Sunt gata botezat?

— Nu chiar. Hai aproape și lasă-te pe mâna mea.

Băiatul se apropie supus, iar fata îi puse mâna pe cap. Se bucură de atingerea ei plăcută chiar dacă era prin casca protectoare. închise ochii și simți o ușoară apăsare care-i sugera să-și scufunde capul. De trei ori a repetat operațiunea, timp în care Lavi recita ceva de genul:

— Doamne, botează-1 pe acest copil al mării cu sfântul nume de Marin! Fie ca această alegere să-i poarte noroc, să-1 facă mai viteaz, mai bun, mai înțelept! Amin!

în timpul ceremoniei, Lala, Titu și Sisu, își aduseră aportul stropindu-i din belșug pe cei doi protagoniști și înghiontindu-1 pe cel botezat.

— Acum, e gata. Oricine te întreabă, poți să-i răspunzi că te numești Marin sau Marinică, după cum le place să te cheme. Eu sunt nașa care ți-a ales numele și te-a botezat, ceea ce înseamnă că nu poți avea secrete față de mine, iar eu trebuie să te ajut în orice problemă.

— Nașa Lavi?! Ce bine că mai am o rudă! Trebuie să-i spun și lui Paul, să nu fie îngrijorat. El crede că oamenii sunt răi.

— Sunt si oameni răi, de care trebuie să te ferești. Tati e polițist și îi prinde pe infractori, dar pe tine sunt sigur că te-ar îndrăgi. Chiar ar trebui să te prezint părinților. Vrei să alergăm împreună pe plajă?

Marinică se uită spre țărm și îi dispăru zâmbetul de pe față. Să-și părăsească teritoriul în care se simțea în siguranță și să se avânte în necunoscut, i se părea prea mult. Acolo erau oameni multi si mari, iar el era mic si nu o cu- noștea decât pe Lavi. Cum ar fi primit un copil care tră-

ieste în mijlocul mării, cu aspect deosebit, cu obiceiuri complet diferite, cu stângăcii care l-ar fi dat de gol? Poate că părinții fetei l-ar fi tolerat, dar ceilalți? Prietenii din apă nu l-ar fi putut urma și s-ar fi dus imediat la Paul să-l avertizeze. Sigur nu era pregătit încă pentru acest pas, mai avea nevoie de timp.

— Nu pot acum. Nu am nimic pe mine, așa cum văd că au ceilalți de pe plajă. Poate data viitoare.

CASTELE DE NISIP

Ce bine e pe plajă! Să alergi pe nisipul fin și fierbinte, care se strecura plăcut printre degetele picioarelor. Să inventezi tot felul de jocuri exuberante, în care toți copii câștigă și râd neîncetat. Să construiești castele de nisip din cele mai fantastice, în timp ce soarele te bate pe umeri, iar valurile vin până lângă tine să te cheme în îmbrățișarea lor răcoroasă. Avea dreptate Lavi, și chiar regreta că nu a avut curajul să vină pe țărm mai devreme. Pierduse astfel câteva zile prețioase, din cele pe care le mai avea prietena lui pentru întâlnirile atât de plăcute.

Mama și fratele fetei îl primiră pe Marin cu interes și deschidere. A fost invitat să ia masa alături de ei, deși nu gustase vreodată mâncare atât de interesantă. A încercat din fiecare si a mulțumit, asa cum învățase că-i bine să facă. Doar tatăl Laviniei era mai rezervat și îi punea multe întrebări jenante, cum ar fi: de ce e singur pe plajă, unde îi sunt părinții, unde locuiește, unde e înscris la școală...

Dar masa nu dura mult și copiii se reîntorceau la joacă, plini de energie și veselie.

— Nu-mi place deloc băiatul ăsta, îi spuse Eugen nevestei, după ce au rămas iarăși singuri. L-am urmărit atent și pot spune că-i foarte ciudat.

— Ei, ăsta-i defectul tău profesional, răspunse îngăduitor Livia. Să-i judeci pe toți cei cu care intrăm în contact, mai ales când vine vorba de copii.

— De data asta e cu totul altceva, trebuie să recunoști și tu anumite lucruri evidente. De pildă, am observat că are în unele zone ale pielii niște excrecențe suspecte, posibil de la vreo boală infectioasă. E si normal, având în ve- dere că umblă de unul singur pe plajă, probabil și prin alte locuri dubioase. Uită-te ce păr lung are, de parcă nu s-ar fi tuns niciodată. Ce să zic despre culoarea ochilor!

— Poate că tocmai de aceea îl place Lavi, spre deosebire de copii din vecini, cu care nu prea comunică. Marin ăsta pare simpatic și entuziasmat de tot ce face.

— Până se va întâmpla o nenorocire, și nu mă gândesc doar la fata noastră, că noi de poimâine nu mai venim. Atunci, tot eu voi fi tras la răspundere fiindcă nu am luat măsuri din timp. Un copil singur pe plajă, e un semnal de alarmă. Eu o să-mi fac datoria și îl voi preda celor în drept. E spre binele lui și a societății.

Ziua următoare se anunța a fi ultima din șirul celor t ♦ mai frumoase din viata lui Lavi si Marin. Au făcut econo- *i* * mie si la timpul destinat mesei, dedicându-se în totalitate jocurilor cu care s-au obișnuit. Plaja era ceva mai animată, iar un moment de mare atracție s-a dovedit a fi concursul 1

de înot planificat și organizat de Sebi. Băiatul cu ochii mov a câștigat cu ușurință întrecerea, spre marea bucuriei a prietenei sale și necazul fratelui ei. A urmat concursul de construit castele de nisip, la care s-au înscris și mai mulți participanți, tineri și mai în vârstă.

Pe când se apropiau de final, iar juriul se pregătea să evalueze construcțiile, Eugen, însoțit de o doamnă între două vârste și un jandarm, se apropie de locul în care Marin își finisa lucrarea. S-au oprit în spatele lui, obstruc- ționând lumina unui soare ce se pregătea să-și strângă razele și să meargă la culcare.

— Tu ești Marin? întrebă doamna, cu o voce obosită.

Băiatul se întoarse și privi spre cea care părea că a vorbit.

— Da, doamnă...

— Foarte frumos! Ce castel ai făcut tu acolo? se arătă interesată femeia, aplecându-se spre opera micuțului.

— E insula mea. Uitați, aici este casa care se deschide noaptea, iar aici e dormitorul. Astea sunt canalele...

— Ahaaa... Si acolo locuiești tu? Ce nume are insula?[1].

întrebă iar femeia, uitându-se cu înțeles la Eugen.

— Insula Nopții se cheamă. Pentru că apare numai noaptea.

— Nu mai spune! E o insulă fermecată...

— Nu-i niciun mister. E doar știință și puțină fantezie.

— Și cum ajungi acolo? Poți să ne inviți și pe noi? Ca să-ti cunoaștem familia.

» [1]

— Numai înotând. Chiar ar trebui să plec. Paul o fi

Marin se ridică în picioare, stânjenit de atâtea întrebări. O căută din priviri pe Lavi, dar aceasta era ocupată cu castelul ei. Eugen sesiză deruta băiatului și îi spuse zâmbind:

— De ce să pleci când trebuie s$ primești premiul pentru cea mai reușită construcție? Doamna face parte din juriu și vrea să-ți dea o medalie. Haide până la mașina aceea frumoasă, pentru premiere și felicitări.

Marin mai încercă o dată să-și contacteze prietena, dar în zadar. Nu prea avea încredere în oamenii străini, chiar dacă tatăl Laviniei era aproape. Ar fi putut să fugă, dar risca să se facă de râs în fata celorlalți concurenti si, mai ales, în ochii prietenei. Va merge cu oamenii ăștia și se va întoarce cu premiul! Astfel se gândi băiatul, după care se lăsă luat de mâna doamnei. Ajunși la locul indicat, fu invitat înăuntru, iar mașina o luă din loc. Nimeni de pe plajă nu a observat ce se întâmplase, doar trei ființe dintre valurile mării și-au dat seama că prietenul lor a fost răpit, drept pentru care au pornit imediat să-i ducă vestea tristă lui Paul.

DOR DE MARE

Doamna Melinda venise la spital pregătită cu haine pe măsura lui Marin, însă, înainte de a da ochii cu acesta, fu poftită în biroul medicului Antonescu. Se vedea după figura gravă a specialistului că lucrurile nu stăteau deloc bine.

— Doamnă, trebuie să vă spun că nu am mai văzut așa ceva, deși am o experiență de aproape patru decenii. Dar vă rog să luați loc, o invită bătrânul.

— Nu înțeleg, e chiar atât de bolnav? răspunse aceasta, așezându-se pe scaunul arătat.

Doctorul își ocupă și el scaunul din spatele biroului, deschizând un dosar si căutând anumite date.

»

— Am repetat de două ori analizele și tot nu pot să înțeleg. Băiatul ăsta e total ieșit din tiparele obișnuite ale oamenilor! în primul rând, sângele nu se potrivește cu nicio grupă. Apoi, pulsul și tensiunea sunt foarte scăzute, de parcă ar fi foarte anemic. Doar că această stare nu pare să-i pericliteze sănătatea, corpul și organele lui interne arătând că funcționează perfect, cel puțin până acum.

— Foarte bine, se bucură doamna. înseamnă că-i sănătos și pot să-l iau.

— Chiar nu mă înțelegeți. Copilul e un mister, și până nu-1 descifrăm, nu poate fi externat. Deja am făcut o informare către București, iar după-amiază vin mai mulți invitați pentru a-1 examina. Poate că, în zilele viitoare, va fi mutat în Capitală.

— Știam eu că-i ceva în neregulă cu el, oftă Melinda înciudată.

— Ati făcut bine că 1-ati adus la noi, dar ar fi minunat dacă i-am găsi părinții sau măcar o rudenie. Cine știe, poate sunt infectați și ei.

— Azi am publicat un anunț, cu poza lui, într-un cotidian din Constanța, dar teamă mi-e că-i un copil al străzii, abandonat de multă vreme.

— Și totuși, ar avea nevoie de cineva drag alături, sau măcar un cunoscut cu care să dialogheze. De când a venit la noi, nu a mâncat nimic și nici măcar o picătură de apă nu a băut. Singurele cuvinte care le rostește sunt: „Mi-e tare sete de mare!" plus câteva nume pe care acum nu mi le amintesc. în ritmul acesta, starea sănătății se poate schimba în rău. Pielea i se usucă în mod ciudat si se de- 1
sprinde în straturi, în timp ce el stă ore în șir în fața ferestrei, călătorind cu privirea dincolo de orizont și inspirând adânc orice boare care vine dinspre țărm. Mă tem că va trebui să apelez la perfuzii, dar există riscul să le respingă și să-și piardă cunoștința. Nu-i cunoaștem corpul, nu-i știm istoria bolilor și nici obiceiurile alimentare, astfel că nu excludem nicio surpriză.

— Ar fi o fetiță..., gândi cu glas tare Melinda.

— Ce fetiță? Se cunosc? se interesă medicul.

— Fata polițistului care mi-a încredințat băiatul. Una... Lavi, parcă.

— Lavi!? E unul din numele auzite din gura copilului. Ar fi bine s-o aduceți chiar azi.

*

Cu asta, doctorul Antonescu se ridică mai energic ca până acum, sugerându-i astfel invitatei să facă la fel. Nici doamna Matilda nu avea timp de pierdut și, după un apel telefonic, se prezentă acasă la familia Laviniei. Fata nu știa nimic de tragedia prietenului ei, iar după vestea că-i internat în spital, nimeni n-ar fi putut-o opri să-1 viziteze.

Așa cum era de așteptat, pe Marin l-au găsit în fața ferestrei deschise, cu mâinile sprijinite de gratiile răcoroase,

cu ochii închiși a visare și cu nasul fremătând în căutarea brizei marine. Medicul Antonescu, mama fetei și Melinda au rămas precaute la intrare, în timp ce Lavi se strecură în spatele băiatului și îi șopti la ureche:

— Ce faci, finule?

Finul nu s-a întors imediat, ci a zâmbit fără să deschidă ochii, de parcă trăia un vis frumos. Apoi, tot în șoaptă, a murmurat:

— Lavi? Unde ești?

— In spatele tău, Marinică! a izbucnit zgomotos fata.

Atunci si-a dat seama băiatul că nu visează. S-a întors, dar zâmbetul îi dispăru imediat.

— Te-au închis și pe tine? întrebă el întristat.

— Nuuu! Am venit să te văd. Nu știam unde ai dispărut în timpul concursului. Tați mi-a spus că ai plecat acasă, iar eu am crezut că te-a supărat ceva.

Marinică o privi atent, apoi le examină pe cele două femei, după care o privi din nou și murmură:

— Mi-e tare sete...

— Ia uite aici, îi ridică fata paharul de pe noptieră.

— Mi-e sete de mare, rosti din nou băiatul. Uite..., și își ridică mâneca pijamalei largi pentru a-și arăta fâșiile de piele uscată ce se desprindeau de pe mâini.

Lavi își aminti ce piele moale și frumoasă avea Marinică pe plajă, și se cutremură. Oare ce îi lipsea atât de tare prietenului său încât i se usca trupul și i se stingea sufletul? Cum de nu putea bea apă, deși îi era atât de sete? Nu îi plăcea apa aceea? O gustă și ea, dar i se păru în regulă. Poate el are alte gusturi, dar de care? Doar n-o fi vrut să

bea apă de mare? Ar fi culmea! Nimeni nu bea apă de mare, în afară de viețuitoarele marine. Dar nu a spus el că trăiește în mare? De ce nu l-ar crede? Măcar să încerce.

— E undeva apă de mare, în spitalul ăsta? întrebă ea.

— Avem, la parter, pentru tratamente, răspunse acesta, uimit de întrebare.

ÎNTOARCEREA OMULUI SCOICĂ

Fusese o zi teribil de caldă, iar adierile nopții erau așteptate ca un trofeu menit să răsplătească trupul pentru chinurile prin care trecuse. Ferestrele stăteau parcă înfometate după aer, cu brațele larg deschise și cu urechile ciulite la orice zgomot nocturn. Arareori, câte un lătrat răzleț mai sfârteca liniștea dedicată odihnei, urmat de tropăitul unor pași grăbiți ce se pierdeau de-a lungul străzilor. Această atmosferă benefică o resimțea și Ghiță, în așteptarea somnului revigorant și a odihnei binemeritate. Oare visa deja sau chiar se auzea un zgomot surd dinspre ușă? Cine ar fi putut să-l deranjeze pe el la o oră atât de sacră? Putea fi un animal rătăcit sau un tâlhar care spera zadarnic să aibă ce fura din biata lui garsonieră. Amână pe cât putu să se ridice de pe perna aranjată cu grijă, dar sunetele înfundate nu dădeau semne că vor înceta.

— Cine e? puse el întrebarea standard, în timp ce aprinse lumina și se apropie de vizor.

Bodogăni ceva, supărat că iar nu era lumină pe hol, după care repetă:

— Cine e la ora asta? Voi nu aveți casă? E trecut de miezul nopții...

O voce înfundată rosti ceva de genul:

— Domnul Costeniuc... scuze... Doina... Baia Mare...

Suficiente cuvinte pentru a-i trezi interesul și a-i fugări somnul. Deschise ușa cu încredere, dar imaginea ce-i fu dat s-o vadă îl înmărmuri, cât era el de tare în spirit. în fața lui se găsea o arătare masivă și înfricoșătoare, oricât ar fi încercat să se ascundă între niște haine deloc potrivite. Fața, pe care căuta să și-o mascheze cu niște mâini la fel de oribile, îi era alcătuită din bucăți sidefii, dintre care scăpărau două puncte albastre, ce te făceau să-ți înghețe sângele în vine. Prin cămașa prea scurtă se vedea că tot corpul avea același înveliș, de robot ce ar trebui să fie mereu lubrifiat, pentru a nu scârțâi la orice mișcare. Dar nu se auzeau decât pașii apăsați, pe care arătarea îi făcu în timp ce intra în locuință.

— Mulțumesc! Poți să închizi usa. 1 * »

Acum se auzea mai clar ce spunea namila, doar că Ghiță nu-și revenise din spaimă și uimire. A avut nevoie de câteva zeci de secunde pentru ca mintea lui să se reseteze și să înceapă a rejudeca logic. Doar nu era într-un film fantastic și nici într-unul de groază, deci apariția aceasta avea o explicație. Nici nu visa, fiindcă simțea cum îl doare mâna de la puterea cu care strângea clanța ușii. Deja avea o firavă bănuială, dar, ținând cont de faptul că oaspetele avea darul vorbirii, cel mai bine era să-1 întrebe pe el:

— Nu am reținut, cu cine am onoarea? bâigui el, fără a urma însă sfatul intrusului.

— Nu ne cunoaștem personal, dar am auzit numai lucruri bune despre dumneavoastră. De la Doina... din Baia Mare. Numele meu este Paul...

— Tu ești Paul?! exclamă Ghiță, de data asta cu putere.

Acum se grăbi să închidă ușa, după care cercetă mai îndeaproape creatura.

— Extraordinar! Și eu am auzit multe despre tine, dar nici nu-mi închipuiam cum arăți. De fapt, nici nu mai speram că trăiești! Sfinte Sisoe! Ești o adevărată...

— Monstruozitate?

— Legendă! Eeeei... poate că la început inspiri teamă, dar pentru cine te cunoaște... iar eu știu despre cine-i vorba. Adică... sper că ai rămas același om. Cum ai supraviețuit atâția ani în sălbăticie? Ia loc la mine, însă nu pe scaunul ăla... nu cred că rezistă. Pe fotoliu... O să mă așez »

și eu, că mi-s oasele bătrâne. Spune-mi, ce val te aduce în civilizație? Cum m-ai găsit? Ai luat legătura cu Doina?

Ar fi vrut să vadă un surâs pe chipul rigid al oaspetelui, dar probabil că era imposibil. Nici vocea nu-i lăsa să se întrevadă vreo emoție.

— Eu zic că nu am trăit în sălbăticie, ci în liniște. I-am urmărit pe oameni de la distanță, făcând tot posibilul să nu intervin și să nu fiu văzut. Doina mi-a explicat pe vremuri cam pe unde stai, iar adresa am găsit-o ușor, doar ești încă un reporter cunoscut. Cu hainele astea a fost ceva mai greu, dar să știi că le-am plătit. Să lăsăm, însă, amănuntele și să trec la motivul pentru care te deranjez: înclin să cred că prietenul meu a fost răpit și e în mare pericol. E vorba de un copil de circa zece ani.

— Poftim? Acum sunteți doi?

— O, nu! Nu e ce crezi. Băiatul acesta a rămas orfan de mic, de când l-am crescut în mijlocul mării. E isteț și frumos, deci nu seamănă cu mine decât la modul de viață. Nu poate să supraviețuiască decât în apă sărată, care e, pentru el, ca aerul pentru oameni.

— Sfinte Sisoe! Am văzut, zilele trecute, un articol cu poza unui băiat cu părul lung căruia i se căutau părinții. Mi se pare că știu unde e internat. Se spune că-i un caz deosebit și-l vor transfera la București. Precis că despre el e vorba!

— Mi-ai dat o veste foarte bună. Știam eu că mă vei »
ajuta! Mai dă-mi și adresa, după care plec să-l scot de acolo.

Dimineață, intrarea Spitalului Județean din Constanța era plină de polițiști, jandarmi și chiar o unitate de intervenție antiteroriste. Vizitatorii erau opriți să intre, bolnavii erau împiedicați să iasă din secții, iar urgențele erau redirecționate spre alte puncte de primire, fără să li se ofere vreo explicație. Ce se întâmplase? Doar cei adunați în biroul directorului știau câte ceva, dar nici ei nu erau pe deplin lămuriți.

Poliția primise un apel pe la ora opt, în care se cerea întăriri în vederea imobilizării unui individ care pătrunsese cu forța în incinta instituției si se baricadase într-un
J *3 3*
salon de la parter. La fața locului s-a deplasat un echipaj compus din doi agenți, dar relatările martorilor arătau că e vorba de un act terorist, cu luare de ostatici și amenin-

țări la adresa personalului. Astfel că au început să vină alte mașini cu trupe, iar aripa în care se găsea agresorul a fost blocată de agenți înarmați. Intre timp, se constituise o celulă de criză formată din medicii conduși de dr. prof. Antonescu, care ținea locul doamnei dr. Abramovici, aflată în concediu de odihnă. în biroul încăpător se mai aflau jurnalistul Costeniuc, familia polițistului Eugen și portarul care fusese bruscat de individ. Pe ei i-a găsit comisarul Butnaru, însărcinat să conducă acțiunea.

— Să înțeleg că dumneavoastră îmi puteți da mai multe informatii, se adresă acesta lui Antonescu. Ce do- reste omul ăsta, câți ostatici are si cu ce e înarmat?

— E o poveste lungă, domnule comisar, oftă medicul, în primul rând, nu cred că e vorba de un om.

— Cum adică? Acum sunt mai multi?!

— Nuuu... nu. Din cele ce mi-a spus angajatul nostru, și îl arătă pe portar, agresorul nu pare ființă umană, ci mai degrabă un mutant înfricoșător, cu o statură masivă și o putere ieșită din comun. Altfel nu ar fi reușit să treacă de pază. Cred că aceste aspecte le poate confirma și asistenta noastră, Maia, care e ostatică, dar păstrează legătura telefonică cu noi. Mai e un pacient... un copil bolnav pe care trebuie să-l trimitem azi la București. Mă tem pentru siguranța lor, într-o astfel de companie.

— Un mutant zici? Cum arată? se interesă Butnaru.

— Păi... e cam fără piele pe față... din cât am apucat să-l văd, răspunse namila de portar. Și corpul îi e tare ca piatra, că era să-mi rup mâna cu care l-am lovit. Colegul care mi-a sărit în ajutor a ajuns în

— Nu se poate! El o fi oare? Ia să-mi spui dumneata, domnule Ghită, dacă e vorba de creatura ce mi-a făcut probleme acu' vreo zece ani. Presupun că nu degeaba ți-ai băgat iar nasul.

Costeniuc își scărpină nasul încovoiat, apoi barba ascuțită, după care binevoi să zică:

— El o fi, comisare... Dar, din câte am aflat, nu vrea decât să-l elibereze pe băiat. Fără apa mării se stinge încet...

— Extraordinar! Asa e, doctore? se întorse Butnaru către Antonescu.

— Nu știu cine sau ce e creatura despre care vorbiți, dar băiatul nu are părinți, deci statul, prin instituțiile lui, trebuie să se ocupe de el. E foarte bolnav și numai specialiștii în medicină îi pot pune un diagnostic, iar apoi să-l vindece.

— înțeleg că prietenul dumitale vrea să-1 răpească pe băiat, reveni comisarul la jurnalist.

— Dimpotrivă, vrea să-l elibereze. Iar pentru ca domnul doctor să nu rămână fără cobai, vrea să se ofere în locul copilului. Zice că ar fi chiar mai multe de văzut la el.

— E o propunere convenabilă, domnule doctor? se interesă Butnaru.

— Desigur n-ar fi deloc rău pentru știință, dar și mai bine ar fi dacă i-am păstra pe amândoi. După cum am arătat, băiatul nu poate trăi singur.

— Interesul meu e să înăbuș cât mai repede și pașnic conflictul. Trebuie, așadar, să negociem cu agresorul până

îl imobilizăm. Promite-i că faci cum îți spune, să-i dea drumul băiatului și să se predea.

— Nu cred că va merge, interveni Ghiță. Mi s-a spus să-l duc pe Marin - așa îl cheamă pe copil - până la malul mării. Și numai după ce mă asigur că e liber, să-1 sun pe mobilul asistentei.

— Te pot acuza de complicitate, omule! se răsti comisarul.

— Poți să faci ce vrei, dar înainte de toate trebuie să rezolvăm problema.

— Nu-s de acord! se revoltă doctorul Antonescu. De ce nu intrați peste el, doar aveți oameni echipați pentru asta? Nu dăm pasărea din mână, pe cea de pe gard...

— Așa e, doctore? Totul se reduce la o pasăre, la un proverb? îl înfruntă Costeniuc. Dar nu ne gândim că sunt oameni? Sau nu mai sunt... decât obiecte de studiu?

— Terminați cu polemicile, că decizia o iau eu, interveni din nou comisarul. Vom face cum ni s-a cerut, până punem mâna pe creatură. Vreau s-o văd cu ochii mei, că de mult visez la clipa asta! Dar cine-i fetița asta, Eugen? se interesă Butnaru.

— Să trăiți, dom' comisar! E fiica mea. Ea l-a cunoscut prima pe băiatul acela ciudat, cu care s-a împrietenit. Vrea să-și ia adio de la el.

— Bine, bine... Pregătiți o ambulanță și sunați-1 pe individ pentru preluare. Hai, că suntem într-un spital, și oamenii așteaptă ca instituția să funcționeze!

CU T DE LA TEROARE

Pentru cei mai mul ți, ce nu au apucat să-l cunoască îndeaproape, denumirea de Doctor T li se părea normal să vină de la inițiala numelui, Tibor. De altfel cine s-ar fi gândit ca un om care are menirea să aline suferința să ajungă a primi o poreclă ce ar sugera un caracter fără scrupule, care pune pe prim plan experimentele medicale și științifice, cu orice preț, pentru a descoperi mereu ceva impresionant, ceva revoluționar, ceva nemaivăzut? La fel cum au încercat medicii racolați de Hitler pentru lagărul din Auschwitz, zvonindu-se că unul dintre ei a fost un bunic de-al acestui doctor T, cu T de la Teroare.

Dar să nu ne luăm după bârfe, ci să încercăm a reda cât mai real personalitatea acestui controversat specialist în chirurgia medicală, internist, psiholog, neurolog și alte domenii studiate în Germania, Franța si Marea Britanie, de unde s-a întors încărcat cu diplome, premii și aprecieri laudative din partea unor somități. Ar fi fost mai mult decât suficient pentru a-1 propulsa direct la conducerea spitalului în care a ales să lucreze, dar el a preferat să stea în umbră și să-și vadă de cercetări, evitând orice contact mediatic și retrăgându-se la ultimul etaj al clădirii. Acolo avea dotări din cele mai moderne și extravagante, pe care nu le vedeau îndeaproape decât cei câțiva componenți ai echipei cu care lucra.

Etajul era bine păzit, iar saloanele în care erau internați pacienții aveau gratii groase la geamuri. Acești „noro-

cosi", care erau aleși cu atentie de doctorul T, veneau din secțiile spitalului și reprezentau cazuri fără speranțe, oameni care nu mai aveau nimic de pierdut, nici măcar rude sau prieteni care să le fie alături în ultimele clipe ale vieții. Treceau pe acolo copii cu malformații grave, tineri accidentați sau bătrâni cu boli în faza terminală. Majoritatea nu zăboveau mult, iar următoarele popasuri erau la morgă și apoi la incinerare. Foarte rar se întâmpla să mai întrebe cineva de ei, dar imediat se acționa printr-o filieră bine pusă la punct, iar curioșilor li se închidea gura prin despăgubiri sau amenințări. Doctorul avea multe relații, din care cele mai eficiente erau în afara legii.

E drept că s-au înregistrat și câteva reușite remarcabile, prin care spitalul a dobândit notorietate în rândul pacien- ților deznădăjduiți. Astfel că fluxul internări nu scădea deloc, ci dimpotrivă, veneau tot mai multe și interesante cazuri, iar doctorul avea mereu material pentru experimente, bani pentru noi echipamente și aparaturi, precum și idei din cele mai fanteziste. Colegii și ceilalți angajați aveau păreri împărțite despre persoana și munca lui T, dar nimeni nu îndrăznea să-1 înfrunte, ci doar să-1 lingușească. Bârfele și criticile și le spuneau în șoaptă, numai dacă erau siguri că nu vor fi deconspirați. Chiar și așa, s-au văzut unii dintre ei concediați fără un motiv plauzibil, doar ei bănuiau că au ciripit către cine nu trebuie.

Activitatea care se desfășura de câteva zile la ultimul etaj nu putea fi trecută cu vederea, având o amploare mare și implicând mai multă forță de muncă. Muncitorilor nu li se putea pune căluș la gură, doar să li se limi-

teze spațiul de acces, iar celelalte saloane să fie închise. La întrebările curioșilor, ei au răspuns că lucrează la un bazin mare și îngrădit, dar și la o conductă de apă ce va fi racordată la un bazin din curte. La ce i-o fi trebuit doctorului o piscină la etaj, când era una la parter, nimeni nu înțelegea și nici nu îndrăznea să întrebe. Nici măcar directorul spitalului.

Dar noi, judecând după întâmplările anterioare, ne-am putea da seama că doctorul T se pregătește să-1 primească pe Paul, omul-scoică. Pentru că venirea prețiosului oaspete era iminentă, lucrările s-au desfășurat în ritm susținut, iar bazinul a fost umplut exact în ziua internării lui. înfășurat într-o haină cu glugă și escortat de câte doi polițiști înarmați, doi jandarmi și două gorile de-ale doctorului, misteriosul personaj a fost dus direct în biroul gazdei. Aceasta l-a primit cu amabilitate și entuziasm.

— Te rog să te simți ca la tine acasă, l-a invitat T. Toate măsurile luate sunt pentru protecția ta și a celorlalți pacienti. Hai, dezbracă-te să te văd, doar ești în cabinetul unui doctor! Voi ieșiți și așteptați afară, vă chem eu când e cazul

Oamenii de pază au părăsit bucuroși încăperea, după care oaspetele se dezechipă cu mișcări lente. Medicul era fascinat de ce vedea si nu se abținu de la exclamații:

— Am auzit multe despre tine, dar ceea ce văd întrece orice așteptări.

Se apropie ca hipnotizat și întinse mâna să pipăie corpul înțesat de cochilii. Creatura din fața lui îi cuprinse mâna si strânse dureros.

I

— Ce ai de gând cu mine, doctore? Am venit de bunăvoie, vreau să fiu tratat omenește și apoi să plec tot de bunăvoie. Până atunci, cu ce te pot ajuta?

Chipul doctorului se strâmbă puțin, până i se eliberă palma. Zise, în timp ce-și masa degetele:

— Nu prea ai învățat ce-i aia politețea, în locurile din care vii. Ar trebui să fi mai cooperant, dacă vrei să fim prieteni.

— Nu suntem prieteni și nici nu vom fi. Trăim în lumi diferite și așa trebuie să rămână. » ♦

— Asta rămâne de văzut. Vei fi la dispoziția mea, atâta timp cât consider că-i necesar. Dacă vei colabora, va fi bine pentru amândoi, iar dacă nu, va fi rău doar pentru tine.

ȘOCURI

9

Noaptea ar trebui să fie amortizorul zgomotelor, liniștea sufletelor chinuite și odihna trupurilor obosite. Aceste caracteristici ale unei lumi obișnuite se pot schimba total într-un spital. Cu atât mai mult la etajul zece al unei astfel de instituții, în care era ținută o ființă obișnuită cu liniștea profundă a mării, o ființă ce simțea cum fiecare vaiet din jur îl străpunge ca o suliță.

Trecuseră două săptămâni de supliciu, iar Paul simțea că înnebunește dacă mai rămâne închis în bazinul ce-i »

ținea loc de celulă. Și-a dat seama că nu era greu să îndoaie două bare de la grilajul construit în pripă, dar ieșirea din

incintă constituia cea mai mare problemă. Trebuia să găsească repede o soluție, ținând cont că peste tot erau instalate camere de supraveghere, iar de la alarmă și până la sosirea paznicilor nu puteau trece mai mult de trei-patru minute. Acesta era în mare planul Omului-Scoică, iar după miezul unei nopți înstelate a trecut la executarea lui.

Prima fază a fost floare la ureche, dar după aceea a intervenit neprevăzutul. Paznicul de nivel era la datorie și a aprins luminile, după care a intrat în sala bazinului, somându-1 să se arunce în apă. De două salturi ca de felină a avut nevoie Paul ca să se proiecteze în pieptul matahalei, dar tot n-a fost suficient pentru a evita un proiectil. Glontul a ricoșat din umărul său, fără să-1 rănească, dar sunetul armei a amplificat gemetele din saloane. Curiozitatea îl mâna să vadă ce se întâmpla în spatele acelor uși metalice. Se grăbi să ia legătura de chei de la cureaua adversarului inconștient, stinse lumina, după care ieși pe holul lung și lugubru.

Prima cameră era descuiată și se convinse că nu avea pacienți. După ce găsi cheia potrivită și intră în cea de-a doua, avu parte de un șoc puternic. Pe un pat se afla un corp de om fără cap, dar cu numeroase fire și furtunuri care-i ieșeau din placa prin care i se termina trupul în partea superioară. Se părea că acea ființă incompletă trăiește, judecând după pieptul ce se ridica și cobora. Pe o masă alăturată, așezat parcă pe o tavă cu nenumărate orificii, se găsea și un cap de om, cu ochii deschiși și cu gura convulsivă, de parcă voia să spună ceva. însă nu era nevoie de cuvinte, ajungea privirea plină de durere

imensă și o groază de nedescris, pe care Paul nu o mai putu suporta. Căuta alt tip de pacient, pe care-1 găsi în următorul salon. Era vorba de un tânăr cu corpul invadat de pete supurante și zone întărite, ce suferea cumplit și îl implora să-i ia viața, că nu mai poate trăi așa.

Atunci se auzi vânzoleală mare la intrarea principală a secției, semn că au venit întăririle. Omul-Scoică se re- pezi la fereastră, smulse din perete gratiile și sparse geamul. Curtea se vedea liberă încă, dar era la o distantă de circa treizeci de metri în cădere liberă. Totuși, când e vorba de libertate, toate pericolele sunt provocări care te așteaptă să le treci, iar Paul nu făcea excepție. „Acum ori niciodată!", își zise el înainte de a se strecura printre cioburi si a sări.

I

Căderea a fost dureroasă rău, chiar dacă a căzut în picioare și s-a rostogolit ca la carte. Mii de ace i-au împuns corpul în zonele de impact, în timp ce bucățele de cochilii se împrăștiaseră în jurul lui. Probabil că și-a rupt picioarele, judecând după durerea pe care o simțea, dar nu era un motiv suficient pentru a rămâne la pământ. încercă să se ridice, când auzi vocea doctorului T:

— Aruncați plasa!

Poate că ar fi reușit să fugă, pentru că picioarele îl mai ascultau, dar plasa grea și lipicioasă i-a înfrânt ultimele eforturi. Degeaba se zbătea, încercând să iasă din prin- soarea ei, parcă nu avea capăt. Doctorul a avut timp suficient să apară și să se distreze pe socoteala lui:

— Ia te uită ce captură am avut la ceas de noapte! Impresionantă săritură, dar previzibilă pentru mine. Ți-am

spus eu că ești nepoliticos, iar acum ai dovedit-o încă o dată. Ce oaspete e acela care pleacă fără să mulțumească pentru găzduire?

— Nu am fost oaspete niciun minut! înțelegerea noastră a expirat, iar eu am să plec acasă, într-un fel sau altul.

— Da, da, da... De fapt nu m-ai ajutat aproape de loc, zise doctorul apropiindu-se de Paul și coborând vocea. Nu știu ce se întâmplă, dar sângele tău este respins de primitori. Ai omis să-mi spui ceva?

— Tu ești specialistul, tu ar trebui să știi. Poate că așa a vrut Dumnezeu, ca eu și băiețelul să fim compatibili.

— Nu există Dumnezeu! se răsti doctorul înfuriat. Noi devenim dumnezeii altora, dacă suntem puternici și inte- ligenți. Eu sunt Dumnezeul celor ca tine.

— Dacă ești atât de puternic, de ce folosești plasă și oameni pentru a mă imobiliza? Tu nu ai putere?

— Dezlegați-I! ordonă doctorul T paznicilor.

Oamenii se supuseră, dar cu multă precauție și cu armele ațintite asupra creaturii.

— Hai și mă înfruntă, Omule-Scoică! strigă medicul râzând zgomotos și ținând mâinile încrucișate.

Paul era prea iritat să mai judece și se aruncă imediat înspre cel care-1 provocase. Doar că acesta reacționă imediat și-și îndreptă mâna stângă, în care ținea un pistol cu electroșocuri. Fulgerele scăpărară ca o sferă de foc pe corpul gol al lui Paul, provocându-i o durere intensă și aruncându-1 la pământ. Ca și cum n-ar fi fost destul, o nouă încărcătură îi fu administrată, urmată de alte gemete de durere si miros de carne arsă. »

— Ti-am zis că sunt Dumnezeu! Puterea mi-e în tehnologie, nu în corpul efemer.

După care le făcu semn paznicilor să-l lege.

FRICȚIUNI

Doctorul era total nemulțumit de evoluția cercetărilor în ce privește fenomenul Om-Scoică. își pusese mari speranțe în potențialul oferit de o asemenea creatură, de posibilitățile extraordinare pe care le promitea o asemenea mutație naturală, în combinație cu ceea ce adăuga el prin geniul unic și știința pe care o stăpânea. Dar rezultatele întârziau să apară, experiențele eșuau în lanț, iar subiecții mureau pe capete. După o analiză atentă, și-a dat seama că era nevoie de o nouă abordare, motiv pentru care trebuia să poarte o discuție cu Paul. Legat și adus în biroul său, acesta nu părea cooperant și nici măcar receptiv la propunerile doctorului, până când i-a fost atinsă coarda sensibilă.

— E clar că așa nu mai merge! Ieri a fost a treia oară când te-am împiedicat să evadezi, iar eu nu sunt gardian, ci om de știință, cercetător. De ce nu vrei să ne înțelegem și să câștigăm fiecare? Eu să creez ființe ca tine, iar tu să poți pleca de unde ai venit. Acasă pe insula ta magică, alături de celelalte creaturi marine și lângă băiețelul tău mutant. Sau vrei să-l vânez, să-l aduc și pe el lângă tine?

Aici, Paul tresări și deveni mai atent.

— Aha! exclamă doctorul, atent la reacție. Se pare că tu nu-mi ești de ajutor, dar sunt sigur că micul tău prieten

deține gena pe care o caut. Și să nu crezi că-mi este imposibil să-l găsesc, cât o fi Marea Neagră de mare și insula aia de ascunsă. Crede-mă: am aparatura necesară și o ambiție nemăsurată. Insă, dacă-mi ușurezi căutarea si îmi spui coordonatele, copilul va fi adus nevătămat lângă tine și veți fi din nou o familie fericită. Iar după o scurtă perioadă, o să vă reîntoarceți amândoi în paradisul vostru. Ai cuvântul meu de onoare!

Paul nu scoase un sunet, deși îl privea intens în ochi de ceva vreme. Nici doctorul nu mai insistă, ci încheie cu câteva cuvinte:

— Ai timp să te gândești, dar nu profita de răbdarea mea. Sunt cu ochii pe tine și cu mâna pe butoane, și făcu un semn către pistolul cu electroșocuri, purtat acum la vedere.

In următoarele trei zile, doctorul T s-a ținut de cuvânt și a stat ore întregi în fața monitoarelor de supraveghere. Mai ales fiindcă că Omul-Scoică a intrat curând într-o stare de nemișcare totală, zăcând ore la rând pe fundul piscinei. Nu era mort, după cum s-au convins, dar nu răspundea la niciun stimul, de parcă ar fi leșinat. Poate era o formă de protest sau o stare de depresie, care trebuia să înceteze odată, iar dacă nu, vor găsi o metodă prin care să-l trezească. Nu a fost nevoie de măsuri extreme, pentru că în a patra zi Paul și-a revenit și a mâncat cu poftă tot ce era în tava din apropiere. După care a cerut să-l viziteze pe doctor.

— Ce ai încercat să-mi transmiți prin gestul ăla copilăresc? a fost întrebarea cu care l-a întâmpinat gazda.

— Ție, nimic. A fost doar o perioadă de reculegere și cugetare, se auziră primele lui cuvinte după atâta vreme, iar doctorul se bucură vizibil de ele.

— Cam lungă perioada asta. Puteai să ne avertizezi, să nu ne facem griji pentru tine.

— îmi pare rău, dar nu am știut nici eu dacă voi reuși să intru în transă. E nevoie de mai multi factori, iar cei ex- terni nu depind de mine. Dar acum sunt liniștit și optimist, gata să te ajut în cercetările tale.

— Mda, rosti doctorul, privindu-1 ceva mai suspicios. Probabil că în acest timp ai meditat și la propunerea făcută de mine.

— As fi tare bucuros să-mi revăd băiatul si fac orice 1 »

pentru asta. Dar nu cred că-1 veți găsi, chiar dacă îți arăt locul unde a fost ultima dată Insula Nopții. Tocmai pentru că e o insulă mobilă, care își schimbă coordonatele după dorința celui care o locuiește. Iar copilul știe foarte bine să o comande.

Bătrânul doctor îl privi atent peste ochelarii lucioși, încercând să ghicească adevărul. Cam greu, totuși, atunci când nu vezi decât niște ochii reci ce răzbat dintre cochilii »

inexpresive.

— Si care ar fi soluția ta? întrebă el, bănuitor.

— O să merg cu tine.

— Mă gândeam eu. Dar de unde știi unde s-o cauți?

— De aici, și Paul își îndreptă degetul arătător către cap. O fi mai greu de crezut, dar în mintea mea se aude marea, cu toate vocile pe care le cunosc. Probabil de aici s-a născut mitul prin care, dacă pui o scoică la ureche,

percepi sunetul mării. Eu am ascultat-o îndelung, zilele trecute, mi-am regăsit prietenii și mi-am simțit casa aproape. la-mă cu tine și te duc direct la ea.

Doctorul se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin birou. Avea o dilemă mare, de care depindea viitorul său, iar riscurile trebuiau bine cântărite. Ambiția și mărețele lui visuri se puteau realiza în curând, însă nu avea voie să greșească. Pe de altă parte, trebuia să arate că-i un temerar.

— Plecăm în câteva zile. Să fii pregătit... și nu mai intra în transă.

DOINA

Nu se mai știe cine a remarcat la începuturi că prima dragoste nu se uită, dar bănuim că viața i-a fost presărată apoi mereu de regrete. Observația lui ne-a rămas sădită în minte, încorsetând dureros inima fiecăruia după prima iubire ce nu-și poate găsi continuitatea. Pentru că marile adevăruri se spun la suferință, ca un avertisment pentru cei ce vor urma.

Doina a fost mereu o fată cu capul pe umeri și nu a crezut în mituri sau prejudecăți despre iubire. Era convinsă că fiecare om e altfel, și numai de el depinde să-și stăpânească gândurile și sentimentele. Această abordare a vieții chiar a funcționat o perioadă, făcând-o să se creadă invincibilă, mai ales că a trecut prin încercări grele, care au întărit-o. Pierderea lui Paul si modul înfiorător în *

care s-a produs ea, ar fi putut să o pună la pământ definitiv. Deși a fost prima ei iubire, a rezistat și a mers mai departe cu fruntea sus. S-a căsătorit mai mult din dorința de a avea o familie, dar n-a avut noroc. Deși ținea la soțul ei, iar acesta i-a arătat numeroase dovezi de iubire, căsnicia s-a destrămat după doi ani. Motivul era unul singur, dar decisiv: ea nu putea să rămână însărcinată, în timp ce el dorea neapărat să aibă copii.

Ginecologii care au consultat-o au avut același verdict: la uterul pe care-1 avea, doar printr-o minune ar putea să aducă pe lume un urmaș. Dar de ce nu ar adopta? Nici cu această soluție nu a fost de acord partenerul ei, ex- plicându-i de fiecare dată când venea cu această propunere că natura a înzestrat-o pe femeie cu cel mai mare dar, un „aparat" extraordinar pe care omul nu-1 va putea copia niciodată, acela prin care poate da naștere unor ființe asemănătoare părinților lui, sânge din sângele lor. Prin asta, femeia e mai presus decât orice realizare bărbătească, dar numai dacă-si valorifică atu-uL Iar el își dorea neapărat o femeie completă, fără „defecțiunea" cea mai gravă. Ce putea să-i spună ea? Convingerile importante nu le poți schimba prin discuții în contradictoriu, mai ales când ele sunt bine înrădăcinate.

A rezistat și acestei despărțiri, chiar dacă n-avea un umăr pe care să plângă sau un suflet care s-o îmbărbăteze. Nici nu-i stătea în caracter. Poate de aceea o vizita foarte rar si I pe Veronica, mama lui Paul. Voia să uite trecutul, dar în apropierea ei nu era posibil. Doar munca era soluția și se apleca asupra ei scriind numeroase articole, pe care le

trimitea apoi mai multor publicații tipărite sau virtuale, sub diferite pseudonime. Până în urmă cu câteva săptămâni, când psihicul ei viguros a fost dat parcă peste cap.

Totul a început cu visele despre Paul, imagini compuse din amintiri sau plăsmuiri ale minții răzvrătite. Nu le-a dat importanță de la început, dar a îngrijorat-o apariția lor din fiecare noapte, tot mai consistente și mai apropiate de coșmar. Uneori revedea chipul din trecut al iubitului, cu ochii lui azurii și tenul fin al pielii. Apoi, figura i se transforma în moduri din cele mai înfricoșătoare, iar vocea blândă îi devenea un urlet de jivină rănită. Atunci se trezea brusc, speriată și udă de transpirație, nemaiîn- drăznind să adoarmă până dimineață. își spunea că o fi de la alimentație, organismul afectat încearcă să-i transmită ceva, drept pentru care încerca să mănânce altceva. Doar că era tot mai rău.

Ultimul vis a convins-o, însă, că nu e nimic în neregulă cu ea. De data aceasta, totul a fost atât de clar de parcă era aievea, iar vocea lui Paul era asemănătoare cu cea pe care o ținea ea minte, mesajul fiind foarte clar. S-a sculat hotărâtă din pat, știind precis ce are de făcut. Telefonul pe care l-a primit înainte de a ieși din casă, i-a confirmat decizia. Era prietenul ei de departe, Ghiță:

— Doiniță, vino repede. Paul e în pericol.

Atât. Doina mai avea nevoie de cineva, iar acesta era comisarul Bud, omul care a ajutat-o în momentele cele mai dificile și care i-a promis că-i va fi alături dacă va mai avea nevoie. Polițistul era acasă, însă se vedea pe el că nu-i în toanele cele mai bune.

— Spune-mi și tu, în ce țară trăim? Trei decenii am fost mereu pe baricade, adesea mi-am riscat viața pe teren, iar acum sunt obligat să pup în cur un venetic venit cu proptele politice. Ei bine, am și eu mândria mea și o să profit de legea pensionării. Decât să put a rahatul unor parve- niți, mai bine miros a gunoi de grădină, măcar e cinstit și cu folos. Pământul mă așteaptă și, slavă Domnului, putere de muncă mai am în brațele astea.

t

Așa a răbufnit gazda, în timp ce-și aprindea încă o țigară și își vântura mâinile lungi. Femeia îl lăsă să se descarce, aprobându-i concluziile, și doar la întrebarea acestuia îi dezvălui motivul vizitei. Când a auzit noutățile, fata lui mohorâtă s-a luminat deodată:

— Ai picat la țanc! De mâine îmi iau concediul pe care-1 mai am și sunt al tău. Să nu ai nicio grijă, că încă nu mi-au ruginit oasele și nici arma. Mergem la mare, dară!

UMBRE ÎN NOAPTE

Cazimir era mâna dreaptă a doctorului T. Spre deosebire de ceilalți vlăjgani, care excelau prin forță, acest om de încredere era pirpiriu și destul de bătrân, dar inteligent și neobosit. Un sprijin serios în toate deciziile importante ale medicului, ales cu atenție și plătit pe măsură. Omul acesta ajunsese să poată anticipa aproape fiecare dorință și stare de spirit a șefului, evitând astfel să fie concediat, așa cum se întâmplase mai demult cu predecesorii lui. De data aceasta își dădea seama că ia parte la o ope-

rațiune importantă și foarte periculoasă, deci era cu atât mai vigilent. în plus, doctorul avea obiceiul să intervină prin controale inopinate, indiferent că erau în spital, în delegații sau, ca acum, pe vas.

Prima noapte s-a așternut în liniște, sub un cer aproape complet senin, de parcă voia cu tot dinadinsul să contrazică prognoza meteorologilor. La urma urmei și ei pot să greșească, doar oameni sunt. „Temerarul" tăia cu semeție apele mării, iar pasagerii încercau să se simtă, pe cât posibil, ca într-o călătorie de plăcere. Așa că, printre treburile care le reveneau, se bucurau de asfințit și apoi de stele și lună, mai aproape ca niciodată. Doar Cazimir nu avea timp de privit cerul, chiar dacă umbla de colo-colo pe punți, verificând fiecare zonă și convingându-se că fiecare om e la postul lui. Oricum nu se lipea somnul de el nici când n-avea ce face, darămite acum.

Doctorul își vedea de studiile lui, căpitanul Mircea era în cabina de comandă, iar oamenii se odihneau în dormitoare. Bătrânul începea să simtă răcoarea nopții, de aceea raidurile îi erau tot mai rapide și cu pauze mai lungi. Trecuse bine de miezul nopții, când într-o astfel de ieșire i se păru că vede o siluetă ce se strecura tăcut pe puntea principală. Fiind un om lucid, își zise că nu poate să fie doar o iluzie, dar nici în stafii nu credea. Se grăbi să o urmărească la lumina lunii, dar zgomotul pașilor l-a dat de gol și o pierdu imediat. Nu pentru multă vreme, însă. Așteptând gânditor sub adăpostul scărilor, avu bucuria să vadă cum silueta face cale întoarsă. De data asta se descălță și o urmări cât se poate de silențios.

După statură și felul în care se mișca, părea să fie o femeie, iar asta îl duse cu gândul la singurul pasager de acest gen de pe iaht. Bănuiala i-a fost confirmată atunci când, după o raită de la prora la pupa, umbra se retrase în dormitorul căpitanului Mircea și al fiicei sale. Era clar că ăștia doi ascund ceva, iar el avea datoria să-i țină sub observație, să facă niște cercetări.

Parcă era mulțumit de rezultatul strădaniilor din acea 1
noapte, atunci când se retrăgea spre cabină cu încălțămintea în mână. Doar că o altă umbră, de data asta mai mică și mai iute, se perindă ca o părere prin fața lui. Ce naiba se întâmplă, că doar nu e noaptea umbrelor?! De data asta nu se mai feri, ci o luă la fugă în direcția în care a dispărut fantasma. Astfel o zări din nou, doar că de data asta părea ireală și plutea deasupra lui, făcând cercuri concentrice și parcă râzând în batjocură. Niciun om nu putea zbura așa, deși părea mai degrabă o pasăre fără aripi. Nici vedenie nu putea să fie, nu i se întâmplase niciodată. După câteva zeci de minute de așteptare, Cazimir fu nevoit să se retragă, pătruns de răcoare și de fiori. Nu adormi deloc până la primii zori, când a ieșit pe punte și a rămas cu ochii ațintiți spre siajul lăsat de vas. Acolo l-a găsit doctorul, ieșit și el să ia o gură de aer proaspăt.

— Ei, ce părere ai de prima noapte pe mare? întrebă acesta bine dispus. Am recuperat câteva ore, fără să ne prindă pic de furtună.

— Mda, în privința asta e bine..., răspunse gânditor Cazimir.

— Și în care privință ar fi rău? se interesă doctorul.

— Nu știu ce să zic... »

Ar fi vrut să-i povestească de umbrele nopții, dar, dacă-i vorbea de cea plutitoare, se temea că va fi privit cu suspiciune sau batjocură. Mai bine îi arăta ceva concret.

— Vedeți dumneavoastră cei doi câini de mare care ne »
urmăresc?

Doctorul se folosi de binoclu, pentru a-i distinge mai bine.

— Da... ce-i cu ei?

— Ii privesc de o bună bucată de vreme. Se pare că țin cu tot dinadinsul să nu rămână în urma noastră, ceea ce nu stă în caracterul speciei, că doar nu-s delfini.

— Și ce-i cu asta? Te deranjează doi pești? Impușcă-i! Măcar faci un antrenament la tir, râse medicul bătându-1 pe umăr. Iar nu ai dormit azi-noapte? Hai să bem o cafea împreună.

Cazimir acceptă invitația, ca de fiecare dată, dar nu savură deloc gluma cu împușcatul. Era ceva ciudat în apele astea, și parcă nu ar fi fost destul, vântul începea să sufle tot mai insistent, adunând nor cu nor pe cerul tot mai întunecat.

FURIA MĂRII

Furtuna a început cu adevărat pe la amiază, când s-a întunecat ca într-o apocalipsă și marea a început să fiarbă mânioasă. Norii negri s-au unit într-o plapumă compactă și joasă, de ziceai că vrea să se împreuneze cu apa ce-și

trimitea solii prin valuri tot mai înalte. „Temerarul" părea o jucărie ale cărei comenzi au fost trecute în mâinile naturii, scuturată zdravăn din toate părțile, acoperită periodic de cascade înspumate și apoi împinsă iarăși spre creste înșelătoare. Precum un chibrit ce nu se poate scufunda, dar nici nu are vreo putere să se împotrivească.

Pasagerii de pe vas erau aruncați dintr-o parte în alta și încercau cu disperare să se prindă un obiect fix. Să ieși din cabine ar fi însemnat sinucidere, dar unii oameni sunt făcuți să înfrunte orice pericole. Cazimir era unul dintre aceia la care simțul datoriei prima înaintea fricii de moarte, oricum ar fi arătat ea. Cu mare efort a ajuns în apartamentul doctorului Tibor, știind că acesta avea nevoie de • »
tot sprijinul.

— Ți-a luat ceva! îl întâmpină șeful său, țipând pentru a acoperi mugetul valurilor. Toți oamenii sunt la post?

— Cred că da, rosti omul în timp ce-și trăgea sufletul și își elibera capul de sub gluga impermeabilă. Cel puțin așa era înainte de potopul ăsta.

— Doar crezi?! întrebă doctorul, iritat.

— Liniile de comunicare au căzut, iar pe punte nu se poate ieși. E prăpăd!

— Nu există așa ceva! Tocmai tu să spui asta?

— Serios, domn doctor. Așa ceva n-am mai văzut și auzit: circulă rechinii pe vas ca în adâncul mării. Dar nu numai ei, am văzut foci, delfini si o caracatiță!

— Fugi d-aici, mă' Cazimire, că tu ai halucinații! O să mergem împreună în control. Nimic nu mă poate împiedica, iar furtunile le mănânc pe pâine, la micul dejun.

Cazimir își privi șeful, pentru a vedea dacă are chef de glume, după care se uită cu îngrijorare spre urgia de afară. Dacă trece peste asta înseamnă că mai are multe zile de trăit, își zise el în gând.

în acest timp, alte două persoane se zbăteau să răzbească prin vântul aprig, valurile imense și ploaia deasă, în față pășea un bărbat solid, cu o funie al cărei capăt era legat împrejurul mijlocului său, iar celălalt de mijlocul femeii care-1 urma. Mergeau spre proră, ajutându-se de balustrade sau orice altceva puteau să le ofere siguranță în fața tăvălugurilor ce se succedau. De parcă erau într-un vis, ființe marine curioase se opreau preț de un val să-i cerceteze, după care venea apa și îi ducea în direcții imprevizibile, aducând altele. Femeia, din ce în ce mai obosită, a scăpat din mână sprijinul pe care se baza și a zburat cu valul peste bord. Nici bărbatul nu rezista prea bine, dar se ținea cu ambele mâini de o bară. Simțea că dacă si-ar fi desprins o mână, pentru a încerca recuperarea celei partenerei pierdute, nu s-ar mai fi putut menține pe vas.

Dar minunile nopții nu încetau, și astfel el văzu cum limba unui val aduce lângă el o făptură desprinsă parcă din basme. Un copil cu părul lung și chipul luminat de fulgerele furtunii, care prinse frânghia și trase cu putere. Nici nu era nevoie de mai mult, pentru că un alt val spectaculos îi ușură misiunea și îi aduse la picioare femeia ce păruse pierdută. Era vie și își reveni după ce tuși de câteva ori. Apoi, fără să-și mai permită vreo uimire, au acceptat ajutorul neașteptat până la coborârea în încăperea vizată. Paza lipsea și ușa era închisă, dar asta nu era

o problemă de nerezolvat pentru căpitanul Mircea și fiica lui, după cum probabil ați ghicit.

înăuntru era întuneric beznă, însă la lumina lanternei au putut descoperi o imagine cutremurătoare. în mijlocul cabinei, se găsea un tub transparent de circa doi metri în diametru. Era plin cu apă, de jos și până sus, iar în ea plutea Paul. Părea adormit, fiindcă nu reacționă la intrarea lor. Femeia se apropie emoționată și bătu cu mânerul lanternei în suprafața de sticlă groasă. Niciun răspuns pentru început, dar bătăile au continuat, mai tari și mai dese, urmate de o chemare vocală:

— Paul? Paul! sunt eu, Doina. Paul, mă auzi?

Băiatul îi urmă exemplul și îi rosti, la rândul lui, numele. Bărbatul de alături era prea impresionat de priveliște pentru a putea scoate un cuvânt. Chemările au avut efect si ochii Omului Scoică s-au deschis ca dintr-un somn »
prelung. Chipul lui se lumină de bucurie, transmițând această stare și celor trei vizitatori. Doina își lipi palma de recipient și șopti cu gura larg deschisă:

— Mi-a fost dor de tine!

Paul o imită, potrivindu-și mâna sidefată în dreptul celeilalte și rostind în surdină: „Și mie de tine!"

— Cum îl putem scoate? interveni Mircea cu o curiozitate firească.

— Nu puteți! se auzi o voce autoritară din spatele lor. Doar eu pot să fac acest lucru.

Era doctorul Tibor, însoțit de Cazimir și încă două „gorile" înarmate.

PUTEREA DRAGOSTEI

Un întrerupător făcu lumina să inunde dintr-o dată încăperea, alungând cu brutalitate orice urmă de întuneric și îndoieli. Până și marea și-a încetat mugetul, pentru a nu pierde nimic din acțiunea explozivă care se anunța. Calitate confirmată de la început prin câteva focuri de armă, trase de doctorul Tibor în containerul cilindric.

— După cum vedeți, pereții sunt bine blindați, le spuse acesta cu mândrie. Iar eu v-am anticipat din nou mișcările. Așadar: Bine ați venit pe „Temerarul"! Păcat că am rămas fără căpitan, dar nu puteam să le am pe toate, nu-i asa? Totuși, sunt curios să știu cine ești dumneata si ce rol joci în această poveste, domnule Mircea... Hei, tu, băiete! Stai cuminte dacă nu vrei să te rănesc!

Avertismentul îi era adresat lui Marin, băiatul nud ce nu avea răbdare să stea într-un loc.

— Mă bucur că ni te-ai alăturat, dar ai răbdare până îți vine rândul. Deocamdată, vorbeam cu fostul căpitan...

— Comisar de poliție Bud, îi satisfăcu curiozitatea cel vizat. In această calitate, te anunț că ești arestat si îti cer să predai toate armele.

— Ia te uite cu cine avem onoarea! Permite-mi, însă, să am ceva rezerve, având în vedere că te-ai strecurat cu acte fictive pe această navă. La fel ca doamna ce te însoțește, despre care spuneai că-i retardată. O fi tot de la poliție?

— Nu tocmai! răspunse femeia, arătând spre prizonier. El e iubitul meu si am venit să-i fiu alături.

— Iubitul tău?! Fii serioasă, cucoană! Doar n-o să faci dragoste cu un monstru marin capabil să sperie orice om. E ceva pervers, nu crezi?

— Dumneata vorbești de ciudățenii? continuă femeia, care nu era alta decât Doina. Am auzit eu ce monstruozități creezi în laboratoarele din spital, fără autorizații sau cunoștința autorităților.

— Destul cu vorba, că nu am timp și răbdare să vă lămuresc. Luați-i pe toți trei și puneți-i sub pază. Misiunea e îndeplinită și putem să ne întoarcem pe uscat. Poate că insula aceea nici nu există.

Cele două matahale îi luară în vizor pe comisar și pe Doina, în timp ce Cazimir se apropie de băiat. Doar că Bud nu era omul care să cedeze atât de ușor, astfel că, nu se știe de unde, îi apăru în mână un pistol. A fost doar o iluzie, spulberată scurt de doctorul care l-a dezarmat cu un glonț țintit în brațul drept. Momentul de panică a fost folosit de paznici pentru a pune mâna intruși și a-i imobiliza, în ciuda împotrivirilor ce au urmat. Ba tocmai această opunere i-a făcut să apeleze la măsuri mai dureroase, iar în cazul femeii, se vedea cum bărbatului îi face plăcere s-o siluiască.

Intre zgomotele acestei confruntări era cam greu să fie auzit și un sunet mai slab, dar constant, ce venea dinspre bazinul transparent. Și totuși, unul câte unul, toți cei prezenți au ajuns să vadă cum Paul încerca să fisureze geamul cel gros, folosindu-se de tăișul dur al scoicilor ce-i înveleau mâinile. Se făcu tăcere, fiecare fiind curios să vadă dacă această idee va avea vreun rezultat sau era

doar o încercare disperată, fără sorți de izbândă. Marginea sidefie aluneca lin pe suprafața netedă, precum un diamant pe sticlă, lăsând o zgârietură ce părea neînsemnată la o asemenea grosime. Dar omul-scoică nu părea descurajat, ci continuă până reuși să unească linia ce desena un cerc la baza recipientului. După care, se întinse pe spate, se sprijini cu mâinile de partea opusă și împinse cu picioarele interiorul cercului. O dată, de două ori, de trei ori... Nimic.

Doctorul răsuflă ușurat și zâmbi bucuros, în timp ce prietenii lui Paul se arătau dezamăgiți. Dar tocmai când se pregăteau să revină la problemele lor, se auzi o bufnitură eliberatoare, după care apa țâșni cu putere peste par- doseaua fină a cabinei. In câteva secunde, bazinul era complet gol, iar trupul masiv al lui Paul se înălța amenințător pentru oamenii doctorului. Gloanțele au început să șuiere, ricoșând în diferite direcții din trupul impenetrabil al bestiei și provocând panică printre trăgători. Doar doctorul își păstra calmul și încerca zadarnic să-i încurajeze. După ce au încasat câteva lovituri dureroase, și-au dat seama că lupta devenise inegală și au bătut în retragere. Șeful lor mai avea, însă, un as în mânecă: pistolul cu elec- trosocuri, de puterea căruia era sigur.

Stând pe scara ce dădea în cabină, descărcă cu satisfacție prima serie de curent paralizant, dar, spre dezamăgirea lui, efectul nu a fost cel scontat. Monstrul tresări, în- genunche câteva clipe și gemu prelung. Atunci se auzi vocea Doinei:

— Paul! Fii tare, dragul meu! Te iubesc!

Urmă o nouă tresărire, urmată de un spasm, ca de deșteptare. Namila se ridică încet, dar hotărâtă, privind cu mânie spre doctor. Acesta aplică alt șoc, apoi altul, dar parcă ființa devenise imună. Abia atunci și-a dat seama Tibor că lupta e pierdută și se impune să-și scape pielea. A ieșit în fugă, împreună cu Cazimir, și a apelat la planul de fugă, în caz de urgență. în timp ce Paul era copleșit de revederea iubitei și cu toții își făceau griji pentru rana comisarului, de afară se auzi zgomotul unui elicopter care se ridica. La scurt timp, furtuna își reluă intensitatea.

PERLA IUBIRII

Rana comisarului Bud arăta urât, de aceea s-au adunat îngrijorați în jurul lui. Se impunea oprirea imediată a hemoragiei, iar Doina se oferi imediat să îl îngrijească. Pentru că, după cum spunea ea, o jurnalistă bună trebuie să știe de toate câte puțin, mai cu seamă la acordarea primului ajutor. Glonțul trecuse prin antebraț, dar nu îi atinsese osul, deci nu era nevoie decât de o curățare temeinică și un pansament strâns. Polițistul insista să se întoarcă la timona vasului, însă se vedea pe el că avea nevoie de odihnă la pat. Paul îl asigură că-i poate ține locul, fiind familiarizat cu comenzile si cunoscând bine zona în care »
navigau. O mică problemă s-a ivit când omul-scoică a trebuit să intre în cabina de comandă, care era blocată pe dinăuntru de Hassan, bucătarul navei. Omul - speriat peste măsură de arătările nopții - a trebuit liniștit și asi-

gurat că nu mai există monștri marini pe punte, iar când, în sfârșit a deschis ușa și l-a văzut pe Paul, a scos un strigăt de groază și a leșinat.Trecând cu seninătate peste toate acestea, Marin era foarte fericit de reîntâlnirea cu Paul, mai ales că avea șansa să-i cunoască pe prietenii ce-i veniseră în ajutorul lui.

Ca o recompensă pentru întunericul zilei, seara a venit cu o înseninare completă, ce permitea astrelor să-și reverse toată strălucirea de care dispuneau. Furtuna și-a adunat vânturile nebune și s-a îndreptat spre alte zări, plictisită de aceeași luptă zadarnică. Vasul și-a recăpătat controlul și acum înainta victorios, în timp ce chipurile pasagerilor săi deveneau tot mai vesele. Iar bucuria le-a explodat în exclamații când din adâncul apelor a apărut floarea mult așteptată: Insula Nopții. Era exotică și îi aștepta cu petalele deschizându-se.

După ancorare, au coborât bărcuța motorizată cu care au intrat pe unul dintre canalele micului paradis. Hassan își revenise, dar încă nu se putea scoate de la el vreun cuvânt inteligibil, în afară de exclamații de uimire. în centru i-a întâmpinat o intrare scăldată de jeturi de apă multicolore, ce dansau în ritmul unei melodii romantice. în urmă se putea.distinge o trenă lungă din viețuitoare marine jucăușe și dornice să le fie admirată fiecare săritură acrobatică. Totul părea un vis pentru Bud, Doina și Hassan, o stare din care se temeau că se vor trezi printr-o mișcare bruscă sau un gând nepotrivit. De aceea nu îndrăzneau să vorbească decât în șoaptă, iar fiecare gest le era lin și bine calculat.

Marin era încântat să preia rolul de gazdă, să le arate oaspeților locuința. Deși erau obosiți după o zi atât de grea, invitații au participat la o cină aparte, compusă din ingrediente cu care nu erau deloc familiarizați. A fost momentul când bucătarului turc i-a revenit graiul, exclamând înciudat, spre hazul celorlalți:

— Halal mâncare! Da' voi nu gătește nimic?

Noroc că Bud a avut inspirația să ia de pe vas o sticlă cu coniac, din care s-au cinstit amândoi până au golit-o. După asta, nu prea mai conta că peștele era crud, iar algele nesărate. Nici somnul nu s-a lăsat mult așteptat pentru cei doi bărbați, Paul aranjându-le două paturi îmbietoare si invitându-i să se cufunde în asternuturile moi. t 1

Marin ar mai fi vrut să asculte poveștile noilor prieteni, dar își dădu seama că oamenii pământului obosesc repede și au nevoie de mai mult repaos. El, fiind mai rezistent, alese să-și petreacă restul nopții cu prietenii care-I așteptau în adâncuri. Dormitorul rămase doar pentru Doina, dacă asta ar fi fost și voia ei, doar că ea nu putea să se despartă de Paul o noapte întreagă.

— Te-am visat atât de mult în ultima vreme! îi șopti ea după ce s-au retras împreună.

— E vina mea, răspunse el în aceeași tonalitate. M-am gândit la tine, iar tu ai recepționat telepatic.

— Si cu Marin comunici asa?

— Da, dar el a fost afectat de mutații și percepe integral fiecare mesaj. lartă-mă, dar mi-era dor de tine.

— Ooo, Paul, dragul meu... și mie îmi era dor, zise Doina, invitându-1 să ia loc lângă ea.

— Chiar mă iub...? Nu ai spus-o numai ca să mă încurajezi? întrebă Paul, așezându-se cu sfială pe pat.

— Aaaa... te-am iubit mereu, chiar dacă uneori nu-mi dădeam seama. Acum sunt convinsă.

— Si m-ai visat asa cum arăt acum sau cum arătam * >
înainte?

Femeia stătu puțin pe gânduri, încercând să-și amintească.

— Nu-mi dau seama. Cred că nici nu ți-am văzut chipul. Știam pur și simplu că ești tu. Nici nu mă interesa cum arăți, ci doar ce gândești, ce-mi spui...

Tăcerea se așternu din nou. De data asta, Paul reluă: — Ești fericită?

Doina râse ceva mai tare și își duse mâna la gură.

— Acum mă simt bine, deci sunt fericită. La fel cum eram cu tine, în tinerețe.

— Si eu sunt fericit acum. Iti mulțumesc că ai venit, Doiniță, spuse el zăbovind cu plăcere asupra numelui.

— îmi promiți că n-ai să mai fugi? Vei rămâne mereu alături de mine, Paul?

Paul o privi de data asta cu pasiune, lăsând la o parte orice jenă. Ba mai mult, se apropie de trupul ei fierbinte și îi luă mâna mică între palmele-i butucănoase, mângâ- ind-o cu grijă.

— Știu că am fost egoist, căutând să-mi salvez viața și să înțeleg ce se întâmplă cu mine. Acum, după ce au trecut atâtia ani de la accidentul care mi-a schimbat viata, cred că ar fi fost mai bine să mor atunci decât să sufăr atâta de dorul tău si al mamei mele. »

— Nu spune asta, îi acoperi Doina gura cu degetul. Nu trebuie să mori, ci să ne fii alături.

Zicând acestea, femeia își scoase de sub bluză lănțiso- • » » » rul care-i atârna la gât, arătându-i singura mărgea care era prinsă în el.

— îți mai amintești perla pe care mi-ai lăsat-o la despărțire? Doar prin ea te simțeam aproape, în fiecare seară când o strângeam în pumn și mă culcam cu gândul la tine. Eu îi dădeam căldura inimii mele, iar ea mă asigura că ești viu și ne vom reîntâlni cândva. Știam că e o parte din trupul tău și n-are cum să mă mintă, așa cum nici tu nu m-ai minți vreodată. E tare ca tine, pură ca sufletul tău și strălucitoare cum ar trebui să ne fie iubirea.

— Iubirea noastră are granițe și, oricât ar fi de mare, nu poate ajunge la împlinirea firească. îți amintești ce a zis doctorul T?

— La naiba cu doctorul! se zburli Doina. Luceafărul lui Eminescu a coborât de pe cer pentru o muritoare. Tu ești aproape de mine și nu trebuie decât să dai drumul iubirii înlănțuite. îți promit că nu voi fi dezamăgită.

Femeia îl cuprinse cu mâinile pe după ceafă și-l mângâie tandru, în timp ce din ochii ei se revărsa o pasiune mistuitoare, iar cuvintele îi curgeau ca o melodie șoptită. Paul vru să se asigure că semnele nu-1 înșeală:

— Doiniță..., n-aș vrea să te rănesc. Crezi că e bine ce facem? dar ea închisese ochii, iar gura îi era în căutarea buzelor lui.

Ca la o comandă invizibilă, lumina din dormitor se stinse complet, după care petalele exterioare se închiseră

în jurul locuinței, lăsând totul sub dominația întunericului profund. Doina știa că Paul voia ca astfel să n-o sperie cu hidoșenia trupului său, dar era hotărâtă să meargă până la capăt, oricât de dureroasă ar fi această experiență. Toate simțurile îi erau pregătite, așteptând să analizeze fiecare atingere și fiecare sunet. Se aștepta la un anumit disconfort si chiar la momente de durere, având în vedere corpul dur cu care trebuia să se iubească, dar își spunea că amintirea chipului pe care-1 mai avea în minte va amortiza aceste neplăceri.

însă, spre plăcută surprindere, trupul îi era străbătut de fiori incitanți, de atingeri ușoare, începând de la felul în care a fost eliberată de haine și continuând cu mângâieri divine. Mâinile ei căutau cu fervoare sursa acelor plăceri, mirată să constate că nu mai găsea plăcile dure și uneori ascuțite, ci doar părți fine, ușor umezite și calde, care o ademeneau spre mângâiere. Buzele i-au fost acaparate de alte buze lacome, dulci-sărate, cu aromă de briză marină și cu freamăt de valuri neastâmpărate. Fiecare părticică a corpului avea partea ei de excitare, de parcă o mie de mâini și de buze se revărsau cu delicatețe asupra-i, într-un concert al simțurilor. Nici nu a știut când a fost ♦ 1 penetrată, doar când a ajuns la extaz și-a dat seama că granița dintre ei a fost ruptă de tot, iar ea parcă face dragoste cu un zeu. Altă explicație nu putea să dea acelor plăceri infinite, acelor explozii de căldură care o inundau din toate părțile.

Dacă ar fi fost puțină lumină, poate ar fi văzut de unde vin aceste senzații, dar numai cu mâinile, cu trupul și cu

buzele nu reușea să-și imagineze cum s-a transformat ființa aceea dură într-o mașină de iubit. Aceste gânduri persistau și după ce, într-un târziu, Paul și-a încheiat prestația cu câte un sărut prelung pe sâni, pe buze și pe frunte. Niciunul nu a scos un cuvânt, de frică să nu strice momentul sublim în care respirațiile lor se auzeau puternic și la unison. Nici mai târziu nu au rupt tăcerea, fiecare din alte motive. Doina se temea parcă să nu se trezească din acest vis frumos și să descopere că ființa pe care întunericul a transformat-o într-un prinț fusese doar o iluzie. Paul era fericit si voia să savureze în liniște amin- > > tirea fiecărui moment.

Doina s-a trezit târziu a doua zi. Era singură în dormitorul luminat discret, iar cupola transparentă de deasupra lăsa să se vadă cum vietățile marine înotau alene și o priveau indiscret, de parcă ar fi înțeles cine e și ce a făcut peste noapte. Se rușină puțin, înainte de a-și lua pe ea halatul așezat pe marginea patului.Pe noptiera de alături trona o vază cu flori roșii și un bilețel cu mesajul „Te iubesc".

MINUNEA

Locul acela rupt de lume avea pentru fiecare oaspete un efect deosebit. Alternanța dintre zi și noapte venea cu un impact mai mare asupra psihicului și organismului, mai ales că era însoțită invariabil de oscilarea insulei între suprafață și adâncimi. Aproape în fiecare seară se ridicau

în altă parte a mării, deși nu întotdeauna își dădeau seama de asta. Uneori, însă, aveau plăcuta surpriză să zărească în apropiere vreo stâncă solitară sau o fâșie de uscat pustie, locuri îmbietoare care îi atrăgeau ca un magnet pe cei trei musafiri.

Marin nu pierdea niciun prilej de a petrece timpul în preajma Doinei, mai ales ziua, când femeia era trează și Paul trebuia să se ocupe mai mult de ceilalți doi bărbați de pe insulă. Fiecare și-a însușit câte un costum de scafandru de pe iaht, astfel că puteau să viziteze obiective subacvatice extraordinare, având alături cei mai competenți ghizi. Și nu era vorba doar de Paul și băiat, ci și de o suită impresionantă de viețuitoare care-i însoțea peste tot, îm- părțindu-se în două dacă oamenii făceau la fel. Iar asta se întâmpla din cauză că Marin venea adesea cu idei prin care o atrăgea pe Doina în locurile lui preferate.

Unul dintre acestea era sacru pentru el și voia să-l împărtășească numai noii sale prietene. I-au dat numele de „Templul", fiind de fapt un cimitir subacvatic cu multe sicrie metalice aliniate lângă epava ruginită a unui vas de război. Se vedea că, pe lângă acel vas din care se recuperaseră unele bunuri, mâna omului a contribuit cu unele lucrări și aranjamente, pentru a crea o atmosferă solemnă de cinstire a celor care-si dormeau acolo somnul de veci. >

Alături, se înălța ceva ce semăna cu un lăcaș de rugăciune, constituit dintr-un altar și o cruce mare din piatră, totul adăpostit într-un spațiu semiînchis, străjuit de coloane și ziduri de piatră masivă. Ceea ce a înțeles mai târziu Doina, e că acele sicrie adăposteau cadavrele culese

de Paul și Marin din mare. Poate că două dintre ele aparțineau părinților lui, dar nu știa care. Tocmai de aceea avea un mare respect pentru fiecare și venea uneori să mediteze lângă ele.

în fiecare zi au văzut câte ceva extraordinar, iar timpul era firesc să se scurgă prea repede. Se întorceau flămânzi în bucătărie, unde Hassan a improvizat o mașină de gătit pe placul lui și spre bucuria lui Bud. Peștele prăjit era mai apreciat de oamenii uscatului, ba chiar și Marin a încercat să se deprindă cu el, fără prea mare succes deocamdată, în schimb caracatița, foca și cei doi câini de mare nu puteau să suporte mirosul de prăjit, de aceea dispăreau rapid la ora mesei. Cu toate acestea, Bud și bucătarul simțeau dorul de oamenii obisnuiti, de locurile cunoscute si de soarele strălucitor al zilei. Era evident că nu mai I
puteau sta în astfel de condiții, iar Paul simțea asta și în ce o privește pe Doina. Dragostea, oricât ar fi de înflăcărată, se stinge dacă nu are atmosfera necesară pentru a-și menține arderea.

I

— O să ne mutăm în Constanta, iar tu si cu Marin vei avea marea aproape, își liniști Doina iubitul într-o seară. Băiatul are nevoie de școală, de socializare, de experiențe omenești. Altfel va rămâne un singuratic și un neînțeles.

Paul o asculta tăcut, dar femeia simțea câtă tristete îi provoacă această perspectivă. Doar când liniștea a devenit jenantă, interveni și el:

— N-aș vrea să-ți schimbi total viața pentru noi. Ar trebui să-ți părăsești orașul, prietenii, locul de muncă. Să începi o altă viață în necunoscut, printre necunoscuți. Iar

eu aș fi mereu o piedică în calea normalizării, o piatră care te-ar trage în adâncuri.

— Nu privi așa lucrurile, dragul meu. Tu ești cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat, iar pe Marin îl îndrăgesc ca pe băiatul meu. Chiar o să fac formele necesare pentru a-1 adopta, mai ales că eu nu pot să am copii. Iar în ce privește munca mea, sunt sigur că prin Ghiță o să găsesc redacții interesate de ceea ce scriu. Mai ales că nu-i nevoie să renunț nici la clientii mei vechi, doar de aceea e Intemetul. Vom găsi noi un mod în care să trăim în afara ochilor lumii, dacă va continua să aibă prejudecăți.

Paul o privi mai intens și îi luă mâna între ale lui.

— Ai spus că nu poți să ai copii. Și dacă, în cele din urmă, vei avea unul? Nu o să-ți complice viața și mai mult?

Doina zâmbi amărui și îi răspunse:

— Ar fi nevoie de o minune, după cum mi-a spus doctorul. Iar dacă totuși s-ar întâmpla, aș fi și mai fericită.

— Știi ce mi-a transmis Matu, zilele trecute? După ce v-ați plimbat împreună câteva ore...

— Chiar te rog să-mi spui, pentru că eu nu-i prea înțeleg încă limbajul.

— Matu tine mult la tine si se bucură să-mi fii alături. » *

Pe de altă parte, are o experiență de viață impresionantă și nu se înșală niciodată.

— Mă bucur, dar ce ți-a spus?

— Draga mea... ești însărcinată.

ATAC DISPERAT

Ziua plecării a sosit cu emoții pentru fiecare dintre cele cinci personaje. Turcul Hassan era nerăbdător să revină printre oamenii normali, care-i apreciază calitățile de bucătar și îl răsplătesc cu vorbe de duh și veselie. Comisarului Bud i se vindecase rana si era dornic de mișcare *1* I pe uscat, unde se simțea în largul lui. Marin se gândea adesea la Lavinia și aștepta cu nerăbdare ocazia să o reîntâlnească, iar Doina știa că urmează o perioadă efervescentă de acomodare ca viitoare mamă si soție, într-un oraș mai mare și prea puțin cunoscut. Doar Paul regreta sfârșitul acestei luni minunate și își rezerva dreptul să fie mai puțin optimist în ceea ce privește viitorul lui printre oameni.

„Temerarul" pomi la drum odată cu un imaculat răsărit de soare, când vântul îi îndemna să ridice velele și să le lase în voia lui. Ziua toată a fost ca o festivitate luminoasă, în care vasul părea un car alegoric acvatic, continuat de o trenă lungă de vietăți marine ce săltau cu voioșie în urma lor. Nici noaptea nu s-a lăsat mai prejos, încoro- nându-i cu podoabele ei specifice, parcă mai multe și mai strălucitoare. Doar dimineață, când mai aveau câteva ore până în portul Constanța, Doina a reușit să-l contacteze telefonic pe Ghiță și să-l anunțe de venirea lor. Desigur că prietenul lor a fost în culmea fericirii, mai ales că nu avusese nicio veste de la plecarea lor în căutarea Insulei Nopții. Evenimentele s-au precipitat imediat după convorbire.

Bud era în cabina de comandă, Hassan trebăluia prin bucătărie, Paul privea orizontul dinspre proră, în timp ce Doina și Marin se înveseleau de acrobațiile făcute de prietenii marini în siajul de la pupa vasului. Omul-scoică a sesizat primul pata întunecată care venea dinspre vest, mărindu-se vertiginos înainte de a-și da seama că e un pericol. Pe când s-a dumirit că-i elicopterul doctorului T, gloanțele au început deja să se împrăștie pe punțile iahtului, printre pânzele fluturânde, prin geamul cabinei de comandă, și pe trupul lui. A reacționat cât a putut de repede, îndreptându-se în fugă spre persoanele cele mai dragi, pentru a le pune la adăpost. Doina și Marin scăpaseră nevătămați după primul raid, dar era de bănuit că acesta fusese doar începutul.

Aeronava s-a întors cu o nouă salvă de mitralieră, de la o înălțime mai mică și cu stricăciuni mai evidente. Bud a ieșit în fugă de la timonă, înjurând de mama focului și strigându-1 pe Hassan. Turcul și-a scos doar capul afară, îngrozit de vacarmul din jur, după care a dispărut din nou. A treia survolare a venit la pachet cu o rachetă care a aruncat în aer o parte din proră, provocând un incendiu major. Era clar că doctorul voia răzbunare cu orice preț, iar pierderea mândrului său vas nu mai conta absolut deloc pentru el. Turcul a apărut din nou cu teamă și agitând un aruncător de grenade, dar comisarul nu-1 putea prelua, fiind înconjurat de flăcări și căutat de gloanțele din elicopter. Doar Paul putea să înfrunte aceste pericole, dar nu înainte de a-i pune la adăpost, pe cât posibil, pe băiat și pe Doina.

Apoi, într-o cursă contra cronometru pentru viață, a alergat să ia aruncătorul și grenadele din mâna turcului ce tremura în spatele ușii. Nu mai trăsese cu o astfel de armă, iar asta făcea ca misiunea lui să se complice. Ferind în palme muniția și ignorând rafalele care-1 vizau acum pe el, își luă un elan puternic și sări peste zona cuprinsă de flăcări. Comisarul, rănit la un picior și înfocat cumplit de focul mistuitor, primi cu satisfacție speranța unei replici la iadul care-i fusese destinat. Numai că tot doctorul lovi înainte, cu o altă rachetă, destinată chiar locu- lului unde se adăpostea Hassan. Bud nu se lăsă intimidat, ci își încărcă meticulos arma, după care ținti cerul, în așteptare.

Temerarul era distrus aproape în întregime, iar cei din elicopter savurau minutele dinaintea scufundării sale. De jos, se putea vedea chipul satisfăcut al doctorului și al asistentului Cazimir, în timp ce făceau ultimele ture în jurul torței ce avea să se scufunde curând. Probabil că acea trecere, mai lentă și la foarte joasă înălțime, trebuia să fie ultima, când s-a ivit marea surpriză. Din spatele perdelei de foc s-a ițit un proiectil fatal, care a lovit partea de sus a navei și a smuls efectiv elicea. Elicopterul s-a smucit dureros, a gemut a neputință și apoi s-a prăbușit greoi în flăcările de pe iaht. în aceste ultime secunde, ura și deznădejdea au fost cele care au luat locul bucuriei de pe figura Doctorului Teroare.

Clipele erau numărate și pentru supraviețuitorii de pe vas. Paul l-a apucat hotărât pe comisar și l-a aruncat cu putere peste bord. După care, din câțiva pași, a ajuns la

locul unde-i lăsase pe Doina și Marin. Au sărit deodată în apa mării, cu două secunde înainte de a se auzi cum explodează aeronava. Temerarul se stingea rapid între valurile care-1 îmbălsămau.

EPILOG

O după-amiază senină de noiembrie, pe plaja din Mamaia, cu câțiva turiști întârziati si curioși să testeze tem- peraturile ultimei luni de toamnă. Perechi, în familie sau solitari, se plimbau în apropierea valurilor și inspirau cu nesaț aerul proaspăt adus de adierile marine. Unii, mai îndrăzneți, se descotoroseau de o parte din îmbrăcăminte și înaintau până la genunchi în apa răcoroasă. Erau acte de vitejie apreciate de spectatorii de pe mal. Privirile acelor spectatori le-au fost atrase, la un moment dat, de o imagine desprinsă parcă dintr-o lume ireală.

Din larg se apropiau de țărm trei personaje, cel puțin ciudate după felul în care arătau și modul de deplasare. Era vorba de o plută, pe care se remarca în primul rând o femeie îmbrăcată în alb ce stătea în picioare, în timp ce briza îi răsfira în spate părul lung și rochia albă, vaporoasă. O mână de-a ei îl ținea strâns pe după umăr pe un băiețaș despuiat, cu un păr la fel de negru și ridicat aș ij- derea de adierea constantă a vântului. La picioarele lor era întinsă o altă persoană, un bărbat masiv ce părea să sufere. Platforma din lemn se apropia rapid de plajă, fără să fie mânată de valuri sau vreun alt mijloc de locomoție

vizibil, iar când a ajuns pe nisip, toată lumea s-a strâns în jurul celor trei.

Atunci au văzut mai bine cât de frumoasă era femeia, cât de interesant era băiețașul si cât de rănit era bărbatul la șoldul unui picior. Cineva a sunat la Salvare, în timp ce alții au sărit să-i ajute sau să-i bombardeze cu întrebări. Câțiva bărbați se învârteau pe lângă pluta abandonată, încercând zadarnic să-si dea seama de modul în care a »
fost propulsată. Ambulanța din Constanța a sosit în câteva minute, preluându-i pe toți cei trei naufragiați și lăsându-i pe turiști să facă tot felul de presupuneri.

Comisarul Bud a fost internat pentru operație, în timp ce Doina și Marin au fost abordați de poliție pentru declarații. Amândoi au susținut că erau pasageri pe „Temerarul", când au fost prinși de furtună și nava s-a scufundat, ceilalți înecându-se. Ei au avut noroc să se agațe de o platformă care i-a adus cu bine la țărm. Comisarul a fost împușcat de doctorul Tibor, într-o ceartă privind traseul de navigare. Târziu în noapte, femeia și băiatul au ieșit din secția de poliție și s-au întâlnit cu prietenul lor Ghiță.

A urmat o perioadă agitată, în care Doina și-a găsit o locuință la marginea mării, l-a înfiat cu acte în regulă pe Marin și l-a înscris la școală. Nu a uitat-o nici pe soacra ei, Veronica, pe care a convins-o ușor să se mute cu ea, ținând cont că visul de a fi bunică devenea realitate. Nu numai pentru Marin, ci și pentru copilul pe care Doina îl aștepta cu ardoare. Lumea era suspicioasă pe această venetică si se întreba de unde are atâtia bani, fiind doar o biată jurnalistă. Mai ales când s-a auzit că băimăreanca a

schimbat în bani mai multe perle de cea mai bună calitate. Mai erau contrariați de faptul că frumoasa femeie nu voia să înceapă o relație cu niciun bărbat, cât ar fi el de promițător. Unii șoptesc că au văzut, totuși, o persoană solidă care se furișează noaptea în casa ei, iar alții susțin că l-au văzut înaintea zorilor, când părăsea locuința. Cu toate acestea, cu timpul, au acceptat-o în grupul lor, datorită generozității și căldurii cu care-i trata pe toți.

Despre Paul nu s-a mai auzit nimic și niciun om nu l-a mai văzut. Doar zvonuri și întâmplări inexplicabile, neoficiale, îi fac pe mulți să creadă că omul-scoică e printre ei, doar că nu se arată. Astfel, un cuplu de bătrâni cărora le-a luat foc casa, într-o noapte, jură că au fost scoși dintre flăcări de o ființă neagră și uriașă, cu o forță ieșită din comun. Un alt cuplu, de tineri îndrăgostiți, insistă că au fost descarcerati din mașina accidentată de o namilă cu j
»
corp de piatră, ce a desfăcut caroseria mașinii cu mâinile goale, înainte ca incendiul să izbucnească.

însă cele mai numeroase relatări vin din partea turiștilor. Ei afirmă că au fost adesea salvați de la înec de o mână nevăzută, care i-a ridicat la suprafață și i-a împins spre mal. Cazurile sunt multe și provin din mai multe stațiuni, dar nimeni n-a văzut cui aparține mâna, cine e salvama- rul misterios din adâncuri. Doina zâmbea înțelegătoare de câte ori auzea astfel de întâmplări, iar Marin râdea cu bucurie, de parcă ar fi primit un dar minunat. în schimb, Veronica lăcrima din ochi zâmbitori, iar bătrânul jurnalist Ghiță își scotea un carnețel pentru a nota toate datele.

Praf

de Florin Purluca

"O *poveste postapocaliptică*

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început piii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmi- cios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea - și tot cădea, de nu

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: # *15* **»**
Comandati-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Cuvânt înainte de Lucian Bureriu.....5
Tangențial.....11
Autobuzul.....74
Metamorfoza.....114
Copilul mării *sau* întoarcerea făuritorului de perle.....170